Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (siódma izba w składzie powiększonym)

z dnia 24 września 2019 r.*

Pomoc państwa – Pomoc udzielona przez Luksemburg – Decyzja stwierdzająca niezgodność pomocy z rynkiem wewnętrznym i prawem oraz nakazująca jej odzyskanie – Interpretacja indywidualna (tax ruling) – Korzyść – Zasada ceny rynkowej – Charakter selektywny – Domniemanie – Ograniczenie konkurencji – Odzyskanie pomocy

W sprawach połączonych T-755/15 i T-759/15

Wielkie Księstwo Luksemburga, reprezentowane początkowo przez D. Holderer i T. Uriego, następnie przez T. Uriego, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych początkowo przez adwokatów D. Waelbroecka, S. Naudina i A. Steichena, a następnie przez adwokatów D. Waelbroecka oraz A. Steichena,

strona skarżąca w sprawie T-755/15,

popierane przez

Irlandię, reprezentowaną początkowo przez E. Creedon, G. Hodge i A. Joyce'a, następnie przez G. Hodge, M. Browne i A. Joyce'a oraz w końcu przez A. Joyce'a i J. Quaney, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez P. Gallaghera, M. Collinsa, SC, B. Doherty'ego i S. Kingston, barristers,

interwenient,

Fiat Chrysler Finance Europe, z siedzibą w Luksemburgu (Luksemburg), reprezentowana przez J. Rodrígueza, solicitor, adwokatów G. Maisto i M. Engela,

strona skarżąca w sprawie T-759/15,

popierana przez

Irlandię, reprezentowaną początkowo przez E. Creedon, G. Hodge, K. Duggan oraz A. Joyce'a, następnie przez G. Hodge, K. Duggan, M. Browne i A. Joyce'a, oraz w końcu przez A. Joyce'a oraz J. Quaney, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez M. Collinsa, P. Gallaghera, SC, S. Kingston i B. Doherty'ego, barristers,

interwenient,

przeciwko

* Języki postępowania: francuski i angielski.

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez P.J. Loewenthala oraz B. Stromsky'ego, działających w charakterze pełnomocników,

strona przeciwna,

mających za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądania stwierdzenia nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/2326 z dnia 21 października 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.38375 (2014/C ex 2014/NN) przyznanej przez Luksemburg na rzecz grupy Fiat (Dz.U. 2016, L 351, s. 1),

SĄD (siódma izba w składzie powiększonym),

w składzie: M. van der Woude, prezes, V. Tomljenović (sprawozdawca), E. Bieliūnas, A. Marcoulli i A. Kornezov, sędziowie,

sekretarz: S. Spyropoulos, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 21 czerwca 2018 r.,

wydaje następujący

Wyrok

I. Okoliczności poprzedzające powstanie sporu

A. W przedmiocie interpretacji indywidualnej przyznanej przez luksemburskie organy podatkowe spółce FFT

1 W dniu 14 marca 2012 r. doradca podatkowy Fiat Chrysler Finance Europe, działającej dawniej pod nazwą Fiat Finance and Trade Ltd (zwanej dalej „FFT"), skierował do luksemburskich organów podatkowych pismo w celu uzyskania indywidualnej interpretacji podatkowej w zakresie opodatkowania (lub interpretacji indywidualnej). [*poufne*] [1]

2 W dniu 3 września 2012 r. luksemburskie organy podatkowe wydały interpretację indywidualną na rzecz FFT (zwaną dalej „rozpatrywaną interpretacją indywidualną"). Wspomniana interpretacja była zawarta w piśmie, w którym wskazano, że „w odniesieniu do pisma z dnia 14 marca 2012 r. dotyczącego wewnątrzgrupowej działalności finansowej spółki FFT potwierdzono, że omawiana dalej analiza cen transferowych została przeprowadzona zgodnie z okólnikiem 164/2 z dnia 28 stycznia 2011 r. i jest zgodna z zasadą ceny rynkowej".

3 W piśmie z dnia 3 września 2012 r. wyjaśniono również, że zawarta w nim interpretacja jest wiążąca dla organów podatkowych przez okres pięciu lat (czyli od roku podatkowego 2012 do roku podatkowego 2016).

B. W przedmiocie postępowania administracyjnego przed Komisją

4 W dniu 19 czerwca 2013 r. Komisja Europejska przesłała Wielkiemu Księstwu Luksemburga pierwsze żądanie udzielenia informacji dotyczące szczegółowych informacji o praktykach krajowych w dziedzinie interpretacji indywidualnych. Po tym pierwszym żądaniu udzielenia informacji nastąpiła

1 Poufne utajnione dane.

wymiana korespondencji pomiędzy Wielkim Księstwem Luksemburga a Komisją, aż ta ostatnia przyjęła w dniu 24 marca 2014 r. decyzję nakazującą Wielkiemu Księstwu Luksemburga udzielenie jej informacji.

5 W dniu 11 czerwca 2014 r. Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 108 ust. 2 TFUE (dalej „decyzja o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego") dotyczące rozpatrywanej interpretacji indywidualnej. Pomiędzy dniem wydania decyzji o wszczęciu postępowania a dniem 15 lipca 2015 r. Komisja wymieniła szereg pism z Wielkim Księstwem Luksemburga, jak również z FFT, dotyczących, w szczególności, rozpatrywanej interpretacji indywidualnej.

C. W przedmiocie zaskarżonej decyzji

6 W dniu 21 października 2015 r. Komisja wydała decyzję (UE) 2016/2326 w sprawie pomocy państwa SA.38375 (2014/C ex 2014/NN) wdrożonej przez Luksemburg na rzecz grupy Fiat (Dz.U. 2016, L 351, s. 1, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją").

1. Opis kwestionowanego środka

7 W sekcji 2 zaskarżonej decyzji, zatytułowanej „Opis środka", Komisja w pierwszej kolejności opisała beneficjenta rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, spółkę FFT należącą do grupy motoryzacyjnej Fiat/Chrysler (zwanej dalej „grupą Fiat/Chrysler"). Wskazała ona, że FFT świadczyła usługi związane ze środkami pieniężnymi i usługi finansowania dla spółek należących do tej grupy z siedzibą w Europie, z wyjątkiem spółek mających siedzibę we Włoszech, a także że prowadziła działalność z Luksemburga, gdzie mieści się siedziba jej zarządu. Komisja wyjaśniła, że spółka FFT prowadzi działalność w zakresie finansowania rynkowego i inwestycji w płynne aktywa finansowe, stosunków z podmiotami rynku finansowego, usług koordynacyjnych i usług doradztwa finansowego świadczonych na rzecz spółek należących do grupy, usług zarządzania środkami pieniężnymi świadczonych na rzecz spółek należących do grupy, krótkoterminowego i średnioterminowego finansowania między spółkami oraz koordynacji z innymi spółkami zajmującymi się finansowaniem (motywy 34–51 zaskarżonej decyzji).

8 W drugiej kolejności Komisja przedstawiła opis rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, uściślając, że została ona przyjęta przez luksemburski organ podatkowy w dniu 3 września 2012 r. Komisja wskazała, że interpretacja ta była następstwem, po pierwsze, pisma doradcy podatkowego FFT skierowanego do luksemburskiego organu podatkowego w dniu 14 marca 2012 r., zawierającego wniosek o zatwierdzenie porozumienia w sprawie cen transferowych, a po drugie, sprawozdania w sprawie cen transferowych zawierającego analizę cen transferowych opracowaną przez doradcę podatkowego na poparcie wniosku FFT o wydanie interpretacji indywidualnej (zwanego dalej „sprawozdaniem w sprawie cen transferowych") (motywy 9, 53 i 54 zaskarżonej decyzji).

9 Komisja opisała rozpatrywaną interpretację indywidualną jako zatwierdzenie metody przypisania zysków spółce FFT w ramach grupy Fiat/Chrysler, co pozwalało spółce FFT na coroczne określanie kwoty jej podatku od osób prawnych do uiszczenia na rzecz Wielkiego Księstwa Luksemburga. Komisja wyjaśniła, że interpretacja indywidualna była wiążąca przez okres pięciu lat, począwszy od roku podatkowego 2012 do roku podatkowego 2016 (motywy 52 i 54 zaskarżonej decyzji).

10 Komisja stwierdziła, że zgodnie ze sprawozdaniem w sprawie cen transferowych najwłaściwszą metodą ustalenia dochodu spółki FFT podlegającego opodatkowaniu była metoda marży transakcyjnej netto (zwana dalej „MMTN"). Zdaniem Komisji, ta metoda polega na wzięciu pod uwagę marż nadwyżkowych, które byłyby pobrane w ramach porównywalnych transakcji prowadzonych przez spółki niezależne. Według wspomnianego sprawozdania wybór ten był uzasadniony faktem, że FFT świadczyła

wyłącznie usługi finansowe na rzecz przedsiębiorstw należących do grupy Fiat/Chrysler. Komisja dodała, że zgodnie ze sprawozdaniem w sprawie cen transferowych wynagrodzenie należne FFT, które stanowiło dochód podlegający opodatkowaniu, powinno zostać ustalone w stosunku do kapitału, który jest niezbędny spółce FFT w celu pełnienia jej funkcji i ponoszenia ryzyka z uwzględnieniem wykorzystywanych aktywów (motywy 55 i 56 zaskarżonej decyzji).

11 Dokładniej rzecz ujmując, Komisja stwierdziła, że w sprawozdaniu w sprawie cen transferowych, w postaci zatwierdzonej w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, zaproponowano obliczenie całkowitego wynagrodzenia należnego spółce FFT za jej działalność w zakresie finansowania i środków pieniężnych, a także za ponoszone przez nią ryzyko, składającego się z dwóch następujących elementów (motyw 70 zaskarżonej decyzji):

– „wynagrodzenie z tytułu ryzyka" obliczane poprzez pomnożenie hipotetycznych ustawowych funduszy własnych spółki FFT, których kwotę oszacowano na 28 500 000 EUR przy zastosowaniu mutatis mutandis regulacji kapitałowych Bazylea II, przez oczekiwany zwrot przed opodatkowaniem oszacowany na 6,05% przy pomocy modelu wyceny aktywów finansowych (zwanego dalej „CAPM");

– „wynagrodzenie z tytułu funkcji" obliczane poprzez pomnożenie wartości określanej jako fundusze własne spółki FFT wykorzystywane do celów pełnienia funkcji, szacowane na 93 710 000 EUR, przez rynkową stopę procentową stosowaną do depozytu krótkoterminowego oszacowaną na 0,87%.

12 Ponadto Komisja stwierdziła, że rozpatrywana interpretacja indywidualna zatwierdziła zapisaną w sprawozdaniu w sprawie cen transferowych propozycję, aby nie wynagradzać części kapitału własnego spółki FFT określonej jako część pokrywająca inwestycje finansowe spółki FFT w Fiat Finance North America Inc. (zwaną dalej „FFNA") i Fiat Finance Canada Ltd (zwaną dalej „FFC") (motyw 69 zaskarżonej decyzji).

2. Opis przepisów luksemburskich w dziedzinie cen transferowych

13 Komisja wskazała, że rozpatrywana interpretacja indywidualna została wydana na podstawie art. 164 ust. 3 luksemburskiego kodeksu podatków dochodowych [loi du 4 décembre 1967 concernant l'impôt sur le revenu (ustawy z dnia 4 grudnia 1967 r. o podatku dochodowym), ze zmianami, zwanej dalej „kodeksem podatkowym"], oraz okólnika L.I.R. nr 164/2 dyrektora ds. podatków luksemburskich z dnia 28 stycznia 2011 r. (zwanego dalej „okólnikiem"). W tym względzie, po pierwsze, Komisja podniosła, że wspomniany artykuł ustanawiał w luksemburskim prawie podatkowym zasadę ceny rynkowej, zgodnie z którą transakcje między spółkami należącymi do tej samej grupy (zwanymi dalej „spółkami zintegrowanymi") należy rozliczać tak, jakby zostały zawarte przez niezależne spółki negocjujące w porównywalnych okolicznościach na warunkach ceny rynkowej (zwane dalej „spółkami samodzielnymi"). Po drugie dodała ona, że okólnik określał w szczególności, w jaki sposób należy ustalić wynagrodzenie wolnorynkowe, w szczególności w odniesieniu do spółek finansowych grupy (motywy 74–83 zaskarżonej decyzji).

3. Opis wytycznych OECD

14 Komisja przedstawiła zasady Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) w sprawie cen transferowych i wskazała, że ceny transferowe odnoszą się do zafakturowanych cen transakcji handlowych między rożnymi podmiotami należącymi do tej samej grupy przedsiębiorstw. Komisja stwierdziła, że aby uniknąć sytuacji, w której spółki wielonarodowe mają zachętę finansową do przypisywania jak najmniejszej części zysków do terytoriów, które opodatkowują te zyski w największym stopniu, organy podatkowe powinny akceptować ceny transferowe między spółkami zintegrowanymi, tylko jeżeli zgodnie z zasadą ceny rynkowej transakcje były wynagradzane w taki

sposób, jakby były przeprowadzane między spółkami samodzielnymi negocjującymi w porównywalnych okolicznościach na warunkach ceny rynkowej. Komisja wyjaśniła, że zasada ta została zawarta w art. 9 konwencji modelowej OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku (zwanej dalej „konwencją modelową OECD") (motywy 84–87 zaskarżonej decyzji).

15 Komisja przypomniała, że wytyczne w sprawie cen transferowych dla przedsiębiorstw wielonarodowych i administracji podatkowych, przyjęte przez Komitet ds. podatkowych OECD w dniu 27 czerwca 1995 r. i zmienione w dniu 22 lipca 2010 r. (zwane dalej „wytycznymi OECD"), przewidują pięć metod ustalania wskaźnika zastępczego cen wolnorynkowych dla transakcji i podziału zysków między spółkami zintegrowanymi. W ramach zaskarżonej decyzji znaczenie miały tylko dwa z nich (motywy 88 i 89 zaskarżonej decyzji).

16 Pierwsza metoda, która jest tradycyjną metodą transakcyjną, to metoda porównywalnej ceny niekontrolowanej (zwaną dalej „MPCN"). Komisja przypomniała, że metoda MPCN porównuje cenę fakturowaną za transfer towarów lub usług w ramach transakcji między dwoma powiązanymi przedsiębiorstwami z ceną fakturowaną za transfer towarów lub usług w ramach porównywalnej transakcji przeprowadzonej między dwoma niezależnymi przedsiębiorstwami w porównywalnych okolicznościach (motyw 90 zaskarżonej decyzji).

17 Druga metoda to MMTN, będąca metodą pośrednią, stosowaną w celu ustalania wskaźnika zastępczego cen wolnorynkowych dla transakcji i podziału zysków między spółkami należącymi do tej samej grupy. Zgodnie z opisem przedstawionym przez Komisję, metoda ta polega na oszacowaniu potencjalnej kwoty zysku zgodnie z zasadą ceny rynkowej w odniesieniu do danej działalności rozpatrywanej nie jako poszczególne transakcje, lecz w ujęciu całościowym. Komisja uściśliła, że w tych ramach należało wybrać wskaźnik poziomu zysków, taki jak koszty, obroty lub inwestycje trwałe, oraz zastosować do niego stopę zysku odpowiadającą stopie, którą obserwuje się w ramach porównywalnych transakcji przeprowadzanych na wolnym rynku (motyw 91 zaskarżonej decyzji).

4. Ocena kwestionowanego środka

18 W sekcji 7 zaskarżonej decyzji, zatytułowanej „Ocena kwestionowanego środka", Komisja stwierdziła istnienie pomocy państwa.

19 Po przypomnieniu przesłanek istnienia pomocy państwa, zgodnie z którymi, aby środek mógł zostać uznany za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, po pierwsze, musi mieć miejsce interwencja państwa lub dokonana przy użyciu zasobów państwowych, po drugie, interwencja ta musi być w stanie wpłynąć na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi, po trzecie, musi przyznawać beneficjentowi selektywną korzyść, po czwarte, musi ona zakłócać konkurencję lub grozić jej zakłóceniem, Komisja uznała, że pierwsza przesłanka została w tym przypadku spełniona. W tym względzie wskazała, po pierwsze, że rozpatrywaną interpretację indywidualną można przypisać Wielkiemu Księstwu Luksemburga. Po drugie Komisja stwierdziła, że interpretacja ta doprowadziła do utraty zasobów państwowych, ponieważ każde zmniejszenie podatku należnego ze strony spółki FFT powoduje utratę dochodów podatkowych, którymi Wielkie Księstwo Luksemburga mogłoby dysponować w przypadku braku tego zmniejszenia (motywy 185–188 zaskarżonej decyzji).

20 Co się tyczy przesłanek drugiej i czwartej, Komisja uznała, po pierwsze, że ponieważ spółka FFT należy do grupy prowadzącej działalność we wszystkich państwach członkowskich, przyznana jej pomoc mogła wpłynąć na wymianę handlową wewnątrz Unii. Po drugie stwierdziła ona, że w zakresie, w jakim rozpatrywana interpretacja indywidualna zwalniała spółkę FFT z zobowiązania podatkowego, wzmocniła jej pozycję finansową i w związku z tym zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji (motyw 189 zaskarżonej decyzji).

21 Jeśli chodzi o trzecią przesłankę istnienia pomocy państwa, Komisja uznała, że rozpatrywana interpretacja indywidualna przynosi spółce FFT selektywną korzyść, ponieważ doprowadziła do obniżenia podatku należnego od tejże spółki w Luksemburgu, odbiegając od podatku, który powinna była zapłacić zgodnie ze zwykłym systemem opodatkowania podatkiem od osób prawnych (motyw 190 zaskarżonej decyzji).

22 Na wstępie Komisja przypomniała, że zgodnie z orzecznictwem w celu ustalenia, czy środek podatkowy jest selektywny, należy dokonać trzyetapowej analizy. W pierwszej kolejności należy ustalić, jaki jest powszechny lub zwykły system mający zastosowanie w państwie członkowskim, czyli „system odniesienia". W drugiej kolejności należy ustalić, czy środek podatkowy stanowi odstępstwo od tego systemu w zakresie, w jakim wprowadza zróżnicowanie podmiotów gospodarczych, które w świetle celów tego systemu znajdują się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej. Następnie Komisja przypomniała, że jeżeli środek stanowi odstępstwo od systemu odniesienia – w ramach trzeciego etapu analizy – państwo określa, czy środek jest uzasadniony charakterem lub ogólną strukturą systemu odniesienia (motyw 192 zaskarżonej decyzji).

23 Jeśli chodzi o etap pierwszy, związany z określeniem systemu odniesienia, Komisja uznała, że w niniejszym przypadku wspomniany system jest ogólnym systemem opodatkowania podatkiem od osób prawnych w Luksemburgu, którego celem jest opodatkowanie zysków wszystkich spółek podlegających opodatkowaniu w Luksemburgu. Wyjaśniła w tym względzie, że ogólny system opodatkowania podatkiem od osób prawnych w Luksemburgu ma zastosowanie do spółek krajowych i do spółek zagranicznych będących rezydentami w Luksemburgu, w tym do luksemburskich oddziałów spółek zagranicznych. Komisja uznała, że istnienie różnicy w obliczaniu zysków podlegających opodatkowaniu pomiędzy spółkami samodzielnymi i zintegrowanymi nie ma żadnego wpływu na cel ogólnego systemu opodatkowania podatkiem od osób prawnych w Luksemburgu, którym jest opodatkowanie zysków wszystkich spółek będących rezydentami w Luksemburgu, niezależnie od tego, czy są one zintegrowane, ani czy oba typy spółek znajdują się w podobnej sytuacji faktycznej i prawnej w świetle celu tego systemu. Komisja oddaliła wszystkie argumenty podniesione przez Wielkie Księstwo Luksemburga i przez FFT, zgodnie z którymi właściwy system odniesienia stanowią art. 164 kodeksu podatkowego lub okólnik, a także ich argument, zgodnie z którym system odniesienia, który należy uwzględnić przy ocenie selektywności rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, powinien obejmować wyłącznie przedsiębiorstwa podlegające przepisom dotyczącym cen transferowych (motywy 193–215 zaskarżonej decyzji).

24 W odniesieniu do drugiego etapu Komisja wskazała, że kwestia, czy środek podatkowy stanowi odstępstwo od systemu odniesienia, pokrywa się co do zasady z ustaleniem, czy za pośrednictwem tego środka została przyznana beneficjentowi korzyść. Jej zdaniem, jeżeli środek podatkowy powoduje nieuzasadnione obniżenie podatku należnego ze strony beneficjenta, który, przy braku tego środka, musiałby uiścić wyższy podatek w ramach systemu odniesienia, obniżenie to stanowi jednocześnie korzyść wynikającą ze środka podatkowego i odstępstwo od systemu odniesienia. Ponadto Komisja przypomniała, że zgodnie z orzecznictwem, w przypadku środka indywidualnego ustalenie istnienia korzyści gospodarczej pozwala w zasadzie domniemywać selektywność tego środka (motywy 216–218 zaskarżonej decyzji).

25 Następnie Komisja stwierdziła, że środek podatkowy pozwalający spółce należącej do grupy fakturować ceny transferowe, które nie są podobne do cen, jakie byłyby stosowane między niezależnymi przedsiębiorstwami zgodnie z zasadą ceny rynkowej, przynosi tej spółce korzyść, prowadząc do obniżenia jej podstawy opodatkowania i w związku z tym podatku należnego na podstawie ogólnego systemu podatku dochodowego od osób prawnych, co przyznał Trybunał. Komisja wyjaśniła zatem, że powinna sprawdzić, czy metoda zatwierdzona przez luksemburskie organy podatkowe w drodze rozpatrywanej interpretacji indywidualnej do celów określenia dochodów spółki FFT podlegających opodatkowaniu w Luksemburgu odbiega od metody pozwalającej na uzyskanie wiarygodnego

wskaźnika zastępczego wyniku opartego na danych rynkowych i, co za tym idzie, zgodnego z zasadą ceny rynkowej. W takim przypadku należy uznać, że interpretacja indywidualna przynosi FFT selektywne korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (motywy 222–227 zaskarżonej decyzji).

26 W konsekwencji Komisja uznała, że zasada ceny rynkowej z konieczności stanowi integralną część jej oceny, na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE, w odniesieniu do środków podatkowych przyznanych spółkom zintegrowanym, niezależnie od tego, czy państwo członkowskie wprowadziło tę zasadę do swojego krajowego systemu prawnego. Komisja wyjaśniła następnie, że w odpowiedzi na argumenty Wielkiego Księstwa Luksemburga, które zostały podniesione w ramach postępowania administracyjnego, nie zbadała, czy rozpatrywana interpretacja indywidualna była zgodna z zasadą ceny rynkowej określoną w art. 164 ust. 3 kodeksu podatkowego lub w okólniku, lecz starała się ustalić, czy luksemburskie organy podatkowe przysporzyły spółce FFT selektywnej korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (motywy 228–231 zaskarżonej decyzji).

27 W pierwszej kolejności Komisja uznała, że szereg zatwierdzonych przez Wielkie Księstwo Luksemburga wyborów metodologicznych leżących u podstaw analizy cen transferowych w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej prowadzi do obniżenia podatku dochodowego od osób prawnych, jaki musiałyby zapłacić spółki samodzielne (motywy 234–240 zaskarżonej decyzji).

28 Po pierwsze, w odniesieniu do kapitału własnego podlegającego wynagrodzeniu, Komisja uważa, że hipotetyczne ustawowe fundusze własne wybrane przez doradcę podatkowego nie stanowią odpowiedniego wskaźnika poziomu zysku przy stosowaniu metody MMTN do celów oszacowania wynagrodzenia wolnorynkowego funkcji sprawowanych przez spółkę FFT. Komisja stwierdziła zatem, że biorąc pod uwagę hipotetyczne ustawowe fundusze własne w wysokości 28,5 mln EUR, a nie księgowy kapitał własny w wysokości 287,5 mln EUR w 2011 r., przyjęty jako podstawa zastosowania CAPM, doradca podatkowy obniżył podlegające opodatkowaniu wynagrodzenie spółki FFT dziesięciokrotnie. Komisja wyjaśniła, że oddaliła wszystkie argumenty Wielkiego Księstwa Luksemburga i FFT w tym względzie (motywy 248–266 zaskarżonej decyzji).

29 Po drugie, w odniesieniu do zastosowania regulacji kapitałowych Bazylea II w celu ustalenia hipotetycznych ustawowych funduszy własnych Komisja uznała, że Wielkie Księstwo Luksemburga dopuściło się błędów, które doprowadziły do zaniżenia kwoty hipotetycznych ustawowych funduszy własnych spółki FFT oraz do obniżenia kwoty podatku należnego od spółki FFT (motywy 267–276 zaskarżonej decyzji).

30 Po trzecie, Komisja uznała, że doradca podatkowy dokonał kilku odliczeń w odniesieniu do pozostałego kapitału FFT, które odbiegały od wyniku wolnorynkowego. Przede wszystkim stwierdziła, że gdyby hipotetyczne ustawowe fundusze własne zostały prawidłowo oszacowane, kapitał własny prawdopodobnie nie byłby wyższy od ustawowych funduszy własnych. Następnie Komisja uznała, że decyzja doradcy podatkowego o wyodrębnieniu części składowej funduszy własnych nazywanej „funduszami własnymi pokrywającymi inwestycje finansowe w spółkach FFNA i FFC” i przypisaniu jej zerowego wynagrodzenia do celów oszacowania podstawy opodatkowania spółki FFT była niewłaściwa. Komisja wskazała, że argumenty Wielkiego Księstwa Luksemburga w tym względzie nie są przekonujące (motywy 277–291 zaskarżonej decyzji).

31 Po czwarte, Komisja uznała, że wybór dokonany przez doradcę podatkowego polegający na przyjęciu wartości beta 0,29 przy stosowaniu CAPM w celu ustalenia stopy zwrotu z kapitału własnego, która ma być zastosowana do hipotetycznych ustawowych funduszy własnych FFT, prowadzi do przypisania zysków spółce FFT w sposób niezgodny z zasadą ceny rynkowej (motywy 292–301 zaskarżonej decyzji).

32 W świetle powyższych stwierdzeń Komisja uznała w szczególności, po pierwsze, że wysokość odpowiedniego poziomu wynagrodzenia z tytułu funkcji finansowych i funkcji związanych ze środkami pieniężnymi spółki FFT należy ustalić w oparciu o księgowe fundusze własne, po drugie, że rok 2012

jest właściwym rokiem referencyjnym do oceny podstawy opodatkowania FFT w Luksemburgu, po trzecie, że zwrot z kapitału własnego przed opodatkowaniem w wysokości 6,05% (a zwrot po opodatkowaniu w wysokości 4,3%), zaakceptowany w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej i obliczony według CAPM, był znacznie niższy od wymaganego zwrotu z kapitału własnego w sektorze finansowym, który utrzymuje się na stałym poziomie co najmniej 10%, a po czwarte, że wymagany zwrot z kapitału własnego wynosił 10% po opodatkowaniu w odniesieniu do całkowitej kwoty księgowego kapitału własnego (motywy 302–311 zaskarżonej decyzji).

33 W drugiej kolejności Komisja oddaliła argument FFT, zgodnie z którym grupa Fiat/Chrysler nie odniosła żadnej korzyści, gdyż każde zwiększenie podstawy opodatkowania w Luksemburgu jest w całości kompensowane zwiększeniem odliczenia podatkowego w innych państwach członkowskich (motywy 312–314 zaskarżonej decyzji).

34 W trzeciej kolejności, tytułem uzasadnienia pomocniczego, Komisja uznała, że w każdym razie rozpatrywana interpretacja indywidualna przyznaje selektywną korzyść również w świetle bardziej ograniczonego systemu odniesienia, na który powołuje się Wielkie Księstwo Luksemburga i FFT, opartego na art. 164 ust. 3 kodeksu podatkowego i okólniku, które przewidują zasadę ceny rynkowej w luksemburskim prawie podatkowym (motywy 315–317 zaskarżonej decyzji).

35 W czwartej kolejności Komisja sprzeciwiła się argumentowi FFT, zgodnie z którym w celu wykazania istnienia selektywnego traktowania na jej korzyść, wynikającego z rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, Komisja powinna była porównać tę interpretację indywidualną z praktyką luksemburskich organów podatkowych opartą na okólniku, w szczególności z interpretacjami indywidualnymi wydanymi na rzecz innych spółek finansowych i pełniących funkcje związane ze środkami pieniężnymi, które Wielkie Księstwo Luksemburga dostarczyło Komisji jako reprezentatywną próbę jego praktyki w zakresie interpretacji indywidualnych (motywy 318–336 zaskarżonej decyzji).

36 W piątej kolejności ani Wielkie Księstwo Luksemburga, ani FFT nie przedstawiły żadnego powodu, który mógłby uzasadnić selektywne traktowanie FFT będące wynikiem rozpatrywanej interpretacji indywidualnej. Komisja nie zalazła też powodu uzasadniającego preferencyjne traktowanie, z którego skorzystała FFT (motywy 337 i 338 zaskarżonej decyzji).

37 Komisja uznała zatem, w świetle powyższych rozważań, że rozpatrywana interpretacja indywidualna przyznała FFT selektywną korzyść w zakresie, w jakim spowodowała ona obniżenie podatku należnego ze strony spółki FFT, tytułem głównym, w ramach ogólnego systemu opodatkowania podatkiem od osób prawnych w Luksemburgu w porównaniu ze spółkami samodzielnymi oraz, tytułem uzasadnienia pomocniczego, na podstawie systemu opodatkowania spółek zintegrowanych (motywy 339 i 340 zaskarżonej decyzji).

38 Wreszcie Komisja uznała, że beneficjentem rozpatrywanej korzyści była cała grupa Fiat/Chrysler, ponieważ FFT stanowi jednostkę gospodarczą wraz z innymi podmiotami tej grupy, które skorzystały z obniżenia podatku przyznanego FFT, z uwagi na to, że rzeczone obniżenie podatku spowodowało nieuchronnie obniżenie warunków cenowych jej pożyczek wewnątrzgrupowych (motywy 341–345 zaskarżonej decyzji).

39 W świetle całości powyższych rozważań Komisja doszła do wniosku, że rozpatrywana interpretacja indywidualna stanowi pomoc państwa i że jest to pomoc operacyjna (motywy 346 i 347 zaskarżonej decyzji).

40 W sekcji 8 zaskarżonej decyzji, zatytułowanej „Niezgodność pomocy z rynkiem wewnętrznym”, Komisja stwierdziła, że pomoc przyznana na rzecz spółki FFT była niezgodna z rynkiem wewnętrznym. W tym względzie stwierdziła, po pierwsze, że Wielkie Księstwo Luksemburga nie

powołało się na żadne z odstępstw przewidzianych w art. 107 ust. 2 i 3 TFUE, a po drugie, że rozpatrywana pomoc, która powinna zostać uznana za pomoc operacyjną, nie może zasadniczo zostać uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym (motywy 348–351 zaskarżonej decyzji).

41 W sekcji 9 zaskarżonej decyzji, zatytułowanej „Niezgodność pomocy z prawem", Komisja stwierdziła, że Wielkie Księstwo Luksemburga nie zgłosiło jej zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE żadnego projektu rozpatrywanej interpretacji indywidualnej i nie wywiązało się z obowiązku stosowania okresu zawieszenia, który na nim ciążył zgodnie z tym artykułem. W konsekwencji rozpatrywany środek stanowi bezprawną pomoc państwa wdrożoną z naruszeniem tego postanowienia (motywy 352 i 353 zaskarżonej decyzji).

42 W sekcji 10 zaskarżonej decyzji, zatytułowanej „Odzyskanie pomocy", Komisja uznała, po pierwsze, że argumenty przedstawione przez Wielkie Księstwo Luksemburga związane z przestrzeganiem zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa były bezpodstawne (motywy 354–364 zaskarżonej decyzji).

43 Po drugie, Komisja wskazała, że nie była zobowiązana do ustalenia dokładnej kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu, ponieważ wystarczy, że zaskarżona decyzja zawiera wskazówki umożliwiające jej adresatowi samodzielne określenie tej kwoty bez nadmiernych trudności. W niniejszej sprawie Komisja zaproponowała w zaskarżonej decyzji metodę, która może wyeliminować selektywną korzyść przyznaną spółce FFT w drodze rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, i wyjaśniła, że może również zaakceptować inną metodę obliczania, gdyby Wielkie Księstwo Luksemburga taką zaproponowało przed datą wykonania zaskarżonej decyzji, o ile metoda ta będzie prowadziła do uzyskania wiarygodnego wskaźnika zastępczego wyniku opartego na warunkach rynkowych (motywy 365–369 zaskarżonej decyzji).

44 Po trzecie, Komisja stwierdziła, że Wielkie Księstwo Luksemburga powinno przede wszystkim odzyskać od spółki FFT niezgodną z prawem i niezgodną z rynkiem wewnętrznym pomoc przyznaną w drodze rozpatrywanej interpretacji indywidualnej prawa podatkowego. Jeżeli spółka FFT nie jest w stanie zwrócić całej kwoty pomocy, Wielkie Księstwo Luksemburga musi odzyskać pozostałą kwotę od spółki Fiat Chrysler Automobiles N.V. będącej następcą spółki Fiat S.p.A, ponieważ to właśnie ten podmiot kontroluje grupę, do której należy FFT (motyw 370 zaskarżonej decyzji).

45 Podsumowując, Komisja uznała, że w drodze rozpatrywanej interpretacji indywidualnej Wielkie Księstwo Luksemburga niezgodnie z prawem przyznało pomoc państwa spółce FFT oraz grupie, do której ona należała, z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE, że pomoc ta jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym, a w konsekwencji Wielkie Księstwo Luksemburga powinno odzyskać tę pomoc od spółki FFT lub od spółki Fiat Chrysler Automobiles, gdyby spółka FFT nie zwróciła całej kwoty pomocy (motyw 371 zaskarżonej decyzji).

46 Sentencja zaskarżonej decyzji ma następujące brzmienie:

„Artykuł 1

[Rozpatrywana interpretacja indywidualna], która umożliwia [FFT] ustalanie jej podstawy opodatkowania w Luksemburgu w skali rocznej na okres pięciu lat, stanowi pomoc w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, która jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym i która została wdrożona przez [Wielkie Księstwo Luksemburga] w sposób niezgodny z prawem i z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE.

Artykuł 2

1. [Wielkie Księstwo Luksemburga] odzyskuje od spółki [FFT] niezgodną z rynkiem wewnętrznym i niezgodną z prawem pomoc, o której mowa w art. 1.

2. Wszystkie kwoty, których nie można odzyskać od [FFT] w wyniku procesu odzyskiwania określonego w ust. 1, odzyskuje się od spółki Fiat Chrysler Automobiles N.V.

3. Do kwot podlegających zwrotowi dolicza się odsetki za cały okres począwszy od dnia, w którym pomoc została przekazana do dyspozycji beneficjentów, do dnia jej faktycznego odzyskania.

4. Odsetki nalicza się narastająco zgodnie z przepisami rozdziału V rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004.

Artykuł 3

1. Odzyskanie przyznanej pomocy, o której mowa w art. 1, odbywa się w sposób bezzwłoczny i skuteczny.

2. [Wielkie Księstwo Luksemburga] zapewnia wykonanie niniejszej decyzji w terminie czterech miesięcy od daty jej notyfikacji.

Artykuł 4

1. W terminie dwóch miesięcy od daty notyfikacji niniejszej decyzji [Wielkie Księstwo Luksemburga] przekazuje Komisji informacje dotyczące metody zastosowanej do obliczenia dokładnej kwoty pomocy.

2. Do momentu całkowitego odzyskania pomocy, o której mowa w art. 1, [Wielkie Księstwo Luksemburga] na bieżąco informuje Komisję o kolejnych środkach podejmowanych na szczeblu krajowym w celu wykonania niniejszej decyzji. Na wniosek Komisji [Wielkie Księstwo Luksemburga] bezzwłocznie przedstawia informacje o środkach już podjętych oraz środkach planowanych w celu wykonania niniejszej decyzji.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Wielkiego Księstwa Luksemburga”.

II. Przebieg postępowania i żądania stron

A. W przedmiocie pisemnego etapu postępowania i żądań stron w sprawie T-755/15

47 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 grudnia 2015 r. Wielkie Księstwo Luksemburga wniosło skargę w sprawie T-755/15 o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

1. W przedmiocie składu orzekającego i rozpoznania w pierwszej kolejności

48 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 czerwca 2016 r. Wielkie Księstwo Luksemburga wniosło o rozpoznanie sprawy przez powiększony skład orzekający. Sąd odnotował na podstawie art. 28 § 5 regulaminu postępowania okoliczność, że sprawa T-755/15 została przekazana piątej izbie w składzie powiększonym.

49 Z uwagi na zmianę składu izb Sądu w dniu 26 września 2016 r., zgodnie z art. 27 § 5 regulaminu postępowania sędzia sprawozdawca został przydzielony do siódmej izby w składzie powiększonym, której została zatem przydzielona sprawa T-755/15.

50 Z uwagi na przeszkodę w wykonywaniu obowiązków odnoszącą się do jednego z sędziów siódmej izby Sądu w składzie powiększonym decyzją z dnia 6 lutego 2017 r. prezes Sądu wyznaczył wiceprezesa Sądu w celu uzupełnienia składu izby.

51 Decyzją z dnia 12 grudnia 2017 r. prezes siódmej izby Sądu w składzie powiększonym przychylił się do wniosku sędziego sprawozdawcy o rozpoznanie w pierwszej kolejności sprawy T-755/15 na podstawie art. 67 § 2 regulaminu postępowania.

2. W przedmiocie wniosku o zastosowanie trybu przyspieszonego

52 W odrębnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 grudnia 2015 r. Wielkie Księstwo Luksemburga wniosło o rozpoznanie sprawy T-755/15 w trybie przyspieszonym zgodnie z art. 151 regulaminu Sądu. W dniu 2 lutego 2016 r. Sąd postanowił nie uwzględnić tego wniosku.

3. W przedmiocie interwencji

53 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 kwietnia 2016 r. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej złożyło wniosek o dopuszczenie go do sprawy w charakterze interwenienta popierającego stanowisko Komisji.

54 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 kwietnia 2016 r. Irlandia wniosła o dopuszczenie jej do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Wielkiego Księstwa Luksemburga.

55 Postanowieniem z dnia 25 maja 2016 r. prezes piątej izby Sądu uwzględnił wnioski Zjednoczonego Królestwa i Irlandii o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów.

56 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 9 listopada 2016 r. Zjednoczone Królestwo wycofało swoją interwencję.

57 Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2016 r. prezes siódmej izby Sądu w składzie powiększonym wykreślił Zjednoczone Królestwo ze sprawy T-755/15 jako interwenienta.

4. W przedmiocie wniosków o zachowanie poufności

58 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 29 kwietnia 2016 r., 27 czerwca 2016 r. i 24 października 2016 r. Wielkie Księstwo Luksemburga złożyło wniosek o zachowanie w stosunku do Zjednoczonego Królestwa i Irlandii poufności niektórych informacji zawartych w skardze, w replice, w duplice, a także w niektórych załącznikach do tych pism procesowych. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 3 stycznia 2017 r. Wielkie Księstwo Luksemburga poinformowało Sąd, że zamierza podtrzymać swoje wnioski o zachowanie poufności wobec Irlandii w przypadku połączenia spraw T-755/15 i T-759/15.

5. W przedmiocie żądań stron

59 Wielkie Księstwo Luksemburga wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie dopuszczalności i zasadności niniejszej skargi;

– tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakazuje ona odzyskanie wskazanej pomocy;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania.

60 Irlandia, która występuje w charakterze interwenienta popierającego żądania Wielkiego Księstwa Luksemburga, wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności części lub całości zaskarżonej decyzji.

61 Komisja wnosi do Sądu o:

– uznanie skargi za niezasadną;

– obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

B. W przedmiocie pisemnego etapu postępowania i żądań stron w sprawie T-759/15

62 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 grudnia 2015 r. spółka FFT wniosła skargę w sprawie T-759/15 mającą na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

1. W przedmiocie składu orzekającego i rozpoznania w pierwszej kolejności

63 Z uwagi na zmianę składu izb Sądu w dniu 26 września 2016 r., zgodnie z art. 27 § 5 regulaminu postępowania sędzia sprawozdawca został przydzielony do siódmej izby w składzie powiększonym, której została zatem przydzielona sprawa T-759/15.

64 Na wniosek siódmej izby Sąd postanowił w dniu 15 lutego 2017 r. przekazać sprawę składowi powiększonemu.

65 Z uwagi na przeszkodę w wykonywaniu obowiązków odnoszącą się do jednego z sędziów siódmej izby w składzie powiększonym decyzją z dnia 23 lutego 2017 r. prezes Sądu wyznaczył wiceprezesa Sądu w celu uzupełnienia składu izby.

66 Decyzją z dnia 12 grudnia 2017 r. prezes siódmej izby Sądu w składzie powiększonym przychylił się do wniosku sędziego sprawozdawcy o rozpoznanie w pierwszej kolejności sprawy T-759/15 na podstawie art. 67 § 2 regulaminu postępowania.

2. W przedmiocie wniosku o zastosowanie trybu przyspieszonego

67 W odrębnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 29 grudnia 2015 r. FFT wniosła o rozpoznanie sprawy T-759/15 w trybie przyspieszonym zgodnie z art. 151 regulaminu postępowania. W dniu 2 lutego 2016 r. Sąd postanowił nie uwzględnić tego wniosku.

3. W przedmiocie interwencji

68 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 kwietnia 2016 r. Zjednoczone Królestwo wniosło o dopuszczenie go do niniejszej sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji.

69 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 kwietnia 2016 r. Irlandia wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania FFT.

70 Postanowieniem z dnia 18 lipca 2016 r. prezes piątej izby Sądu uwzględnił wnioski Zjednoczonego Królestwa i Irlandii o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów.

71 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 9 listopada 2016 r. Zjednoczone Królestwo wycofało swoją interwencję.

72 Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2016 r. prezes siódmej izby w powiększonym składzie wykreślił Zjednoczone Królestwo ze sprawy T-759/15 jako interwenienta.

4. W przedmiocie wniosków o zachowanie poufności

73 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 20 maja 2016 r., 11 czerwca 2016 r., 27 lipca 2016 r. i 28 lipca 2016 r. spółka FFT wniosła o zachowanie wobec Zjednoczonego Królestwa i Irlandii poufności niektórych informacji zawartych w skardze, w odpowiedzi na skargę, w replice oraz w niektórych załącznikach do tych pism.

74 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 stycznia 2017 r. spółka FFT wskazała, że w przypadku połączenia ze sprawą T-755/15 podtrzymuje swoje wnioski o zachowanie poufności wobec Irlandii.

5. W przedmiocie żądań stron

75 FFT wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna;

– stwierdzenie nieważności art. 1–4 zaskarżonej decyzji;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania.

76 Irlandia, występująca w charakterze interwenienta po stronie spółki FFT, wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności części lub całości zaskarżonej decyzji.

77 Komisja wnosi do Sądu o:

– uznanie skargi za niezasadną;

– obciążenie spółki FFT kosztami postępowania.

C. W przedmiocie połączenia spraw do celów ustnego etapu postępowania oraz w przedmiocie ustnego etapu postępowania w sprawach T-755/15 i T-759/15

1. W przedmiocie połączenia

78 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 grudnia 2016 r. Wielkie Księstwo Luksemburga wniosło o połączenie spraw T-755/15 i T-759/15 do celów ustnego etapu postępowania i wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.

79 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 grudnia 2016 r. spółka FFT również wniosła o połączenie spraw T-755/15 i T-759/15 do celów ustnego etapu postępowania i wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.

80 Postanowieniem prezesa siódmej izby Sądu w składzie powiększonym z dnia 27 kwietnia 2018 r., po wysłuchaniu stron, sprawy T-755/15 i T-759/15 zostały połączone do celów ustnego etapu postępowania zgodnie z art. 68 § 1 regulaminu postępowania. W tym samym postanowieniu postanowiono wykluczyć poufne dane z akt dostępnych Irlandii.

2. W przedmiocie ustnego etapu postępowania w sprawach T-755/15 i T-759/15

81 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 lutego 2017 r. Wielkie Księstwo Luksemburga wniosło o przeprowadzenie rozprawy zgodnie z art. 106 § 2 regulaminu postępowania.

82 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 lutego 2017 r. spółka FFT wniosła o przeprowadzenie rozprawy zgodnie z art. 106 § 2 regulaminu postępowania.

83 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił otworzyć ustny etap postępowania w sprawach T-755/15 i T-759/15. W ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania Sąd zażądał od stron udzielenia odpowiedzi na pytania pisemne. Strony zastosowały się do tego wezwania w wyznaczonym terminie.

84 W dniu 24 maja 2017 r. spółka FFT złożyła pismo zawierające nowe dowody, w przedmiocie których strony przedstawiły swoje uwagi.

85 Na rozprawie w dniu 21 czerwca 2018 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

III. Co do prawa

A. W przedmiocie połączenia spraw do celów niniejszego wyroku

86 Na podstawie art. 19 § 2 regulaminu postępowania prezes siódmej izby Sądu w składzie powiększonym przekazał rozstrzygnięcie w przedmiocie połączenia spraw T-755/15 i T-759/15 do celów wydania orzeczenia kończącego postępowanie, które wchodziło w zakres jego uprawnień, siódmej izbie Sądu w składzie powiększonym.

87 Po wysłuchaniu stron podczas rozprawy na temat ewentualnego połączenia spraw sprawy T-755/15 i T-759/15 należy połączyć do celów wydania orzeczenia kończącego postępowanie ze względu na ich wzajemne powiązanie zgodnie z art. 68 § 1 regulaminu postępowania.

B. W przedmiocie podniesionych zarzutów i struktury badania niniejszych skarg

88 Skargi wniesione w sprawach T-755/15 i T-759/15 mają na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja kwalifikuje w niej rozpatrywaną interpretację indywidualną jako pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, oraz w zakresie, w jakim nakazuje odzyskanie kwot, które nie zostały pobrane przez Wielkie Księstwo Luksemburga od spółki FFT i grupy Fiat/Chrysler tytułem podatku dochodowego od osób prawnych.

89 Na poparcie skargi Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi trzy zarzuty.

90 Zarzut pierwszy, który dotyczy w istocie przesłanki istnienia pomocy selektywnej i właściwości Komisji w dziedzinie podatków, składa się z trzech części. Po pierwsze, Wielkie Księstwo Luksemburga uważa, że w ramach badania selektywności kwestionowanego środka Komisja błędnie uznała, że właściwe ramy odniesienia stanowi ogólny system opodatkowania spółek (część pierwsza). Po drugie, Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi, że Komisja nie wykazała, iż rozpatrywana interpretacja indywidualna stanowi

odstępstwo od przyjętych ram odniesienia, ani że stanowi odstępstwo od zasady ceny rynkowej (druga część zarzutu). Po trzecie, Wielkie Księstwo Luksemburga stoi na stanowisku, że Komisja naruszyła art. 4 i 5 TUE oraz art. 114 TFUE dokonując ukrytej harmonizacji podatkowej, polegającej na narzuceniu zasady ceny rynkowej sui generis (trzecia część zarzutu).

91 Zarzut drugi, który dzieli się na dwie części, dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE i obowiązku uzasadnienia przez Komisję przewidzianego w art. 296 TFUE, ponieważ nie wykazała ona ani istnienia korzyści (część pierwsza), ani ograniczenia konkurencji (część druga).

92 Zarzut trzeci, podniesiony pomocniczo, dotyczy naruszenia art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE] (Dz.U. 1999, L 83, s. 1). Jednakże, ponieważ rozporządzenie to zostało uchylone rozporządzeniem Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania art. 108 TFUE (Dz.U. 2015, L 248, s. 9), obowiązującym w dniu wydania zaskarżonej decyzji, należy rozumieć, że zarzut ten dotyczy naruszenia art. 16 ust. 1 tego ostatniego rozporządzenia. Zarzut ten składa się z dwóch części. Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi, że Komisja nakazała odzyskanie pomocy z naruszeniem zasady pewności prawa (część pierwsza) i prawa do obrony (część druga).

93 Odwołanie swe FFT opiera na czterech zarzutach.

94 Zarzut pierwszy, który dzieli się na dwie części, dotyczy naruszenia art. 107 TFUE. Na poparcie pierwszej części zarzutu pierwszego spółka FFT podnosi, że Komisja błędnie zastosowała pojęcie selektywnej korzyści. Podnosi ona w tym względzie cztery zastrzeżenia. Zastrzeżenie pierwsze dotyczy błędu przy określeniu właściwych ram odniesienia. Zastrzeżenie drugie dotyczy błędnego stosowania zasady ceny rynkowej w niespotykanym i nieprecyzyjnym jej rozumieniu. Trzecie zastrzeżenie oparte jest na braku dowodu przyznania korzyści grupie Fiat/Chrysler. Zastrzeżenie czwarte wywodzone jest z okoliczności, że nawet przy założeniu, iż rozpatrywana interpretacja indywidualna stanowi odstępstwo od ogólnego systemu podatku dochodowego od osób prawnych, istnieje dla takiego odstępstwa uzasadnienie. Na poparcie drugiej części zarzutu pierwszego FFT podnosi, że Komisja nie wykazała, iż rozpatrywana interpretacja indywidualna może zakłócać konkurencję.

95 Zarzut drugi, który również dzieli się na dwie części, dotyczy naruszenia art. 296 akapit drugi TFUE. Komisja nie dopełniła obowiązku uzasadnienia, ponieważ nie wyjaśniła w zaskarżonej decyzji, w jaki sposób wywiodła zasadę ceny rynkowej z prawa Unii, ani na czym ta zasada polega (część pierwsza). Następnie, Komisja nie przedstawiła powodów, dla których uznała, że rozpatrywana interpretacja indywidualna zakłóca konkurencję (część druga).

96 Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady pewności prawa. FFT podnosi, że przyjęta przez Komisję definicja zasady ceny rynkowej stwarza niepewność prawa i niejasność co do warunków, w jakich interpretacja indywidualna może naruszać zasady regulujące pomoc państwa.

97 Zarzut czwarty dotyczy naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań przez to, że Komisja nie dokonała oceny rozpatrywanej interpretacji indywidualnej w świetle istotnych reguł przyjętych przez OECD.

98 Z całości powyższych stwierdzeń wynika, że Wielkie Księstwo Luksemburga i spółka FFT podnoszą, niewątpliwie w różnej kolejności, pięć grup zarzutów dotyczących w istocie:

– w przypadku pierwszej grupy, naruszenia art. 4 i 5 TUE ze względu na to, że analiza Komisji prowadzi do ukrytej harmonizacji podatkowej (część trzecia zarzutu pierwszego w sprawie T-755/15);

– w przypadku drugiej grupy, naruszenia art. 107 TFUE, obowiązku uzasadnienia, o którym mowa w art. 296 TFUE, a także zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań przez to, iż Komisja uznała, że rozpatrywana interpretacja indywidualna przyznaje korzyść, w szczególności ze względu na to, że wspomniana interpretacja indywidualna nie była zgodna z zasadą ceny rynkowej (część druga zarzutu pierwszego i część pierwsza zarzutu drugiego w sprawie T-755/15, zastrzeżenia drugie i trzecie części pierwszej zarzutu pierwszego, część pierwsza zarzutu drugiego, zarzut trzeci i zarzut czwarty w sprawie T-759/15);

– w przypadku trzeciej grupy, naruszenia art. 107 TFUE przez to, że Komisja stwierdziła selektywność tej korzyści (część pierwsza zarzutu pierwszego w sprawie T-755/15 i zastrzeżenie pierwsze części pierwszej zarzutu pierwszego w sprawie T-759/15);

– w przypadku czwartej grupy, naruszenia art. 107 TFUE i obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE przez to, że Komisja stwierdziła, iż sporny środek ogranicza konkurencję i zakłóca wymianę handlową między państwami członkowskimi (część druga zarzutu drugiego w sprawie T-755/15 oraz część druga zarzutów pierwszego i drugiego w sprawie T-759/15);

– w przypadku piątej grupy, naruszenia zasady pewności prawa i prawa do obrony przez to, że Komisja nakazała odzyskanie spornej pomocy (zarzut trzeci w sprawie T-759/15).

99 Sąd zbada zarzuty w kolejności zgodnej z kolejnością grup zarzutów wymienionych w pkt 98 powyżej.

C. W przedmiocie pierwszej grupy zarzutów, dotyczących naruszenia art. 4 i 5 TUE przez to, że Komisja dokonała ukrytej harmonizacji podatkowej

100 Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi w istocie, że Komisja przekroczyła swoje uprawnienia i naruszyła art. 4 i 5 TUE poprzez dokonanie ukrytej harmonizacji podatkowej, mimo że na mocy art. 114 TFUE opodatkowanie bezpośrednie należy do kompetencji wyłącznych państw członkowskich. Dodaje, że Komisja ustanowiła się „izbą odwoławczą organów podatkowych" krajowych i kontroluje, czy rozpatrywana interpretacja indywidualna miała charakter nietypowy w świetle prawa luksemburskiego i OECD.

101 Irlandia uważa, że zaskarżona decyzja narusza podział kompetencji między Unią a państwami członkowskimi, ustanowiony, między innymi, w art. 3 ust. 6 TUE i art. 5 ust. 1 i 2 TUE, ponieważ opodatkowanie podatkami bezpośrednimi należy do wyłącznej kompetencji państw członkowskich. Państwo to uważa, że Komisja dokonała ukrytej harmonizacji.

102 Komisja kwestionuje tę argumentację.

103 Strony spierają się w istocie na temat tego, czy Komisja naruszyła zasady podziału kompetencji przez to, że w zaskarżonej decyzji dokonała ukrytej harmonizacji podatkowej.

104 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, nawet jeżeli opodatkowanie bezpośrednie należy, na obecnym etapie rozwoju prawa Unii, do kompetencji państw członkowskich, to jednak państwa te powinny wykonywać tę kompetencję z poszanowaniem prawa Unii (zob. wyrok z dnia 12 lipca 2012 r., Komisja/Hiszpania, C-269/09, EU:C:2012:439, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo). I tak, interwencje państw członkowskich w dziedzinach, które nie zostały zharmonizowane na szczeblu Unii, takich jak podatki bezpośrednie, nie są wyłączone z zakresu stosowania uregulowań dotyczących kontroli pomocy państwa. Zatem Komisja może zakwalifikować środek podatkowy jako pomoc państwa, o ile spełnione są przesłanki takiej kwalifikacji (zob. podobnie wyroki: z dnia 2 lipca 1974 r., Włochy/Komisja, 173/73, EU:C:1974:71, pkt 28; z dnia 22 czerwca 2006 r., Belgia i Forum 187/Komisja, C-182/03 i C-217/03, EU:C:2006:416, pkt 81; z dnia 25 marca 2015 r., Belgia/Komisja, T-538/11, EU:T:2015:188, pkt 65, 66).

105 Niewątpliwie, w braku regulowań unijnych w tej dziedzinie do kompetencji państw członkowskich należy określanie podstaw opodatkowania oraz rozkładanie obciążenia podatkowego między różne czynniki produkcji i różne sektory gospodarki (zob. podobnie wyrok z dnia 15 listopada 2011 r., Komisja i Hiszpania/Government of Gibraltar i Zjednoczone Królestwo, C-106/09 P i C-107/09 P, EU:C:2011:732, pkt 97).

106 Nie oznacza to jednak, że żaden środek podatkowy, który wpływa między innymi na podstawę opodatkowania uwzględnianą przez organy podatkowe, nie jest objęty zakresem stosowania art. 107 TFUE. Otóż jeśli taki środek powoduje faktycznie dyskryminację między przedsiębiorstwami znajdującymi się w porównywalnej sytuacji w świetle celu przyświecającego temu środkowi podatkowemu i w związku z tym przyznaje beneficjentom tego środka selektywne korzyści, sprzyjające „niektórym" przedsiębiorstwom lub produkcji „niektórych" towarów, to można go uznać za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (zobacz podobnie wyrok z dnia 15 listopada 2011 r., Komisja i Hiszpania/Government of Gibraltar i Zjednoczone Królestwo, C-106/09 P i C-107/09 P, EU:C:2011:732, pkt 104).

107 Z powyższego wynika, że ponieważ Komisja jest właściwa do czuwania nad przestrzeganiem art. 107 TFUE, nie można jej zarzucać, że przekroczyła zakres swoich kompetencji badając rozpatrywaną interpretację indywidualną w celu ustalenia, czy stanowi ona pomoc państwa, a jeśli tak, to czy jest ona zgodna z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

108 W związku z tym Wielkie Księstwo Luksemburga niesłusznie utrzymuje, że Komisja ustanowiła się podatkową izbą odwoławczą Wielkiego Księstwa Luksemburga, ponieważ badając kwestię zgodności rozpatrywanej interpretacji indywidualnej z przepisami dotyczącymi pomocy państwa Komisja jedynie skorzystała ze swych kompetencji na podstawie art. 107 TFUE.

109 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja nie naruszyła art. 4 i 5 TUE ani art. 114 TFUE.

110 Wniosku tego nie mogą podważyć argumenty Wielkiego Księstwa Luksemburga i Irlandii.

111 Po pierwsze, w zakresie, w jakim Wielkie Księstwo Luksemburga i Irlandia podnoszą, że Komisja dokonała ukrytej harmonizacji podatkowej ignorując przepisy luksemburskie i doszła dzięki temu do wniosku, że obliczenie podatku nie było zgodne z zasadą ceny rynkowej, powołując się na unormowania, które nie należą do luksemburskiego systemu podatkowego, argument ten należy oddalić jako bezzasadny.

112 Co prawda z orzecznictwa przedstawionego w pkt 105 powyżej wynika, że na tym etapie rozwoju prawa Unii Komisja nie dysponuje kompetencją pozwalającą na samodzielne zdefiniowanie tzw. „normalnego" opodatkowania przedsiębiorstwa zintegrowanego, w oderwaniu od krajowych przepisów podatkowych.

113 Niemniej jednak, o ile tak zwane opodatkowanie „normalne" jest określane w krajowych przepisach podatkowych i samo istnienie korzyści powinno zostać ustalone w odniesieniu do tych przepisów, o tyle jednak, jak to zostało przypomniane w pkt 106 powyżej, środek podatkowy, który wpływa na podstawę opodatkowania uwzględnianą przez organy podatkowe, może wchodzić w zakres stosowania art. 107 ust. 1 TFUE. Badając kwestię tego, czy rozpatrywana interpretacja indywidualna była zgodna z zasadami dotyczącymi pomocy państwa, Komisja nie dokonała żadnej „harmonizacji podatkowej", lecz skorzystała z kompetencji przyznanej jej w art. 107 ust. 1 TFUE, sprawdzając w konkretnym przypadku, w szczególności, czy wspomniana interpretacja indywidualna przyznaje jej beneficjentowi korzyść w porównaniu z tak zwanym opodatkowaniem „normalnym" określonym w krajowym prawie podatkowym.

114 Po drugie, Wielkie Księstwo Luksemburga i Irlandia podnoszą, że zaskarżona decyzja stwarza „całkowitą niepewność prawną" nie tylko w państwach członkowskich, lecz również w państwach trzecich, że środek ten był ostro krytykowany między innymi przez władze Stanów Zjednoczonych Ameryki, że jest to „precedens" niezgodny z prawem, a decyzja ta prowadzi państwa członkowskie do notyfikowania wszystkich wydanych przez nie interpretacji podatkowych i zakwestionowania istniejących interpretacji podatkowych. Takie argumenty należy oddalić jako bezzasadne.

115 Po pierwsze, z zaskarżonej decyzji nie wynika, że Komisja uznała, iż każda interpretacja indywidualna stanowi bezwzględnie pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE. O ile nie przyznaje ona żadnych selektywnych korzyści, w szczególności jeżeli nie prowadzi do zmniejszenia obciążenia podatkowego beneficjenta poprzez odstąpienie od stosowania „normalnych" zasad opodatkowania, taka interpretacja indywidualna nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 TFUE i nie podlega obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 2 rozporządzenia nr 2015/1589.

116 Po drugie, wbrew twierdzeniom Wielkiego Księstwa Luksemburga i Irlandii, zaskarżona decyzja nie może stwarzać „całkowitej niepewności prawnej" w państwach członkowskich ani w państwach trzecich. Stanowi ona bowiem jedynie zastosowanie do rozpatrywanej interpretacji indywidualnej art. 107 i 108 TFUE, zgodnie z którymi środek publiczny, który stanowi pomoc niezgodną z rynkiem wewnętrznym, jest zakazany i powinien zostać odzyskany.

117 Z całości powyższych rozważań wynika, że należy oddalić jako bezzasadny zarzut zmierzający do wykazania, że Komisja dokonała ukrytej harmonizacji podatkowej.

D. W przedmiocie drugiej grupy zarzutów dotyczących braku korzyści

1. Uwagi wstępne

118 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem uznanie danego środka za pomoc państwa wymaga spełnienia wszystkich przesłanek ustanowionych w art. 107 TFUE. Zostało zatem ustalone, że aby środek mógł zostać zakwalifikowany jako pomoc państwa w rozumieniu tego postanowienia, po pierwsze, musi mieć miejsce interwencja państwa lub przy użyciu zasobów państwowych, po drugie, konieczne jest, aby interwencja mogła mieć wpływ na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi, po trzecie, musi ona przyznawać selektywną korzyść beneficjentowi pomocy, a po czwarte, musi zakłócać lub grozić zakłóceniem konkurencji (zob. wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., Komisja/Hansestadt Lübeck, C-524/14 P, EU:C:2016:971, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo).

119 W niniejszej sprawie należy zaznaczyć, że – jak wynika z pkt 21–37 powyżej – w zaskarżonej decyzji Komisja zbadała jednocześnie dwa kryteria: istnienia korzyści i selektywności rozpatrywanego środka.

120 Dokładniej rzecz ujmując, po pierwsze, Komisja uznała tytułem głównym, że rozpatrywana interpretacja indywidualna przyznaje selektywną korzyść spółce FFT w świetle ogólnego systemu opodatkowania podatkiem od osób prawnych w Luksemburgu ze względu na to, że metoda zatwierdzona w tej interpretacji indywidualnej nie była zgodna z zasadą ceny rynkowej, która z konieczności stanowiła integralną część dokonanej przez Komisję oceny środków podatkowych przyznanych spółkom należącym do grupy, zgodnie z art. 107 ust. 1 TFUE, niezależnie od tego, czy dane państwo członkowskie wprowadziło tę zasadę do swojego krajowego systemu prawnego, i zgodnie z którą transakcje wewnątrzgrupowe powinny być wynagradzane tak, jakby były negocjowane przez spółki niezależne (zwaną dalej „zasadą ceny rynkowej w postaci opisanej przez Komisję w zaskarżonej decyzji") (zob. motywy 219–231 zaskarżonej decyzji, a w szczególności motyw 228 tej decyzji). W związku z tym Komisja przedstawiła w motywach 234–311 zaskarżonej decyzji uzasadnienie, zgodnie z którym metoda określenia dochodu spółki FFT podlegającego opodatkowaniu

potwierdzona w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej nie pozwala na osiągnięcie wiarygodnego wskaźnika zastępczego wyniku uzyskanego w warunkach rynkowych (wyniku zgodnego z ceną rynkową).

121 Po drugie, tytułem uzasadnienia pomocniczego, Komisja uznała, że rozpatrywana interpretacja indywidualna przysparza spółce FFT korzyści z tego powodu, że stanowi odstępstwo od art. 164 ust. 3 kodeksu podatkowego i od okólnika, które ustanawiają w prawie luksemburskim zasadę ceny rynkowej (zob. motywy 316, 317 zaskarżonej decyzji). Komisja odesłała wówczas do swojej analizy, zgodnie z którą metoda zatwierdzona w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej nie pozwala na osiągnięcie wiarygodnego wskaźnika zastępczego wyniku opartego na warunkach rynkowych, przeprowadzonej w ramach uzasadnienia głównego (motywy 234–311 zaskarżonej decyzji).

122 Podejście Komisji polegające na jednoczesnej ocenie kryteriów korzyści i selektywności nie jest samo w sobie błędne, ponieważ – jak zauważa Komisja – analizie podlegają zarówno korzyść, jak i charakter selektywny. Sąd uważa jednak za właściwe zbadanie w pierwszej kolejności, czy Komisja mogła słusznie stwierdzić istnienie korzyści, a potem przystąpi do analizy kwestii tego, czy korzyść ta powinna zostać uznana za selektywną.

123 W tym względzie należy zauważyć, że chociaż niektóre argumenty podniesione przez Wielkie Księstwo Luksemburga i spółkę FFT, w tym argumenty przedstawione w drugiej części pierwszego zarzutu Wielkiego Księstwa Luksemburga, zostały przedstawione jako odnoszące się do selektywności rozpatrywanego środka, Sąd uważa, że zmierzają one również do stwierdzenia, iż Komisja błędnie uznała, że rozpatrywany środek przysparza korzyści spółce FFT. Sąd zbada zatem argumenty podniesione w ramach drugiej części zarzutu pierwszego Wielkiego Księstwa Luksemburga łącznie z zarzutami zmierzającymi do zakwestionowania wniosku Komisji, zgodnie z którym rozpatrywana interpretacja indywidualna przysporzyła korzyści spółce FFT.

124 W świetle tych uwag Sąd zbada zarzuty podniesione na poparcie argumentacji, zgodnie z którą spółka FFT nie odniosła korzyści, w pierwszej kolejności odrębnie zastrzeżenia sformułowane wobec uzasadnienia Komisji przedstawionego tytułem głównym, a następnie w drugiej kolejności dotyczące uzasadnienia przedstawionego tytułem pomocniczym. Wreszcie w trzeciej kolejności Sąd zbada zastrzeżenie podniesione przez Wielkie Księstwo Luksemburga, zgodnie z którym Komisja nie wykazała istnienia korzyści na poziomie grupy Fiat/Chrysler.

2. W przedmiocie głównego uzasadnienia Komisji, zgodnie z którym rozpatrywana interpretacja indywidualna stanowi odstępstwo od ogólnego systemu opodatkowania podatkiem od osób prawnych w Luksemburgu

125 Zarzuty podniesione przez Wielkie Księstwo Luksemburga i spółkę FFT, które zmierzają do podważenia dokonanej przez Komisję tytułem głównym oceny korzyści, można streścić w następujący sposób. Po pierwsze, Wielkie Księstwo Luksemburga i spółka FFT, popierane przez Irlandię, kwestionują istnienie zasady ceny rynkowej, w postaci opisanej przez Komisję w zaskarżonej decyzji, i jej zastosowanie jako kryterium oceny istnienia korzyści o charakterze selektywnym. Po drugie, Wielkie Księstwo Luksemburga kwestionuje wniosek Komisji, zgodnie z którym zatwierdzona w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej metoda określania kwoty podatku, który spółka FFT musiała zapłacić, nie jest zgodna z zasadą ceny rynkowej.

a) W przedmiocie zarzutów opartych na błędnym zastosowaniu zasady ceny rynkowej w dziedzinie kontroli pomocy państwa

126 Wielkie Księstwo Luksemburga i spółka FFT zarzucają Komisji w istocie, że określiła zasadę ceny rynkowej właściwą dla prawa Unii, z naruszeniem autonomii podatkowej państw członkowskich, i zbadała rozpatrywaną interpretację indywidualną pod kątem tej zasady, nie uwzględniając przy tym

prawa luksemburskiego. Podnoszą również, że stosując zasadę ceny rynkowej w postaci opisanej w zaskarżonej decyzji Komisja naruszyła zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, a także obowiązek uzasadnienia.

127 Komisja kwestionuje tę argumentację.

128 Dla przypomnienia, w motywach 219–231 zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, że w celu ustalenia istnienia selektywnej korzyści mogła zbadać, czy interpretacja indywidualna, taka jak rozpatrywana w niniejszej sprawie, odbiega od zasady ceny rynkowej opisanej w zaskarżonej decyzji. W związku z tym określiła zarys wspomnianej zasady ceny rynkowej.

129 Najpierw należy zaznaczyć, że – jak wynika w szczególności z motywów 216, 231 i 311 zaskarżonej decyzji – badanie w świetle zasady ceny rynkowej w postaci opisanej przez Komisję w zaskarżonej decyzji, jest elementem analizy korzyści selektywnej przeprowadzonej tytułem głównym. Jak wynika z motywów 216, 219 i 301 zaskarżonej decyzji, analiza ta polega na zbadaniu, czy rozpatrywana interpretacja indywidualna stanowi odstępstwo od ogólnego systemu opodatkowania podatkiem od osób prawnych w Luksemburgu. W tym względzie należy zauważyć, że Komisja uprzednio wskazała, w motywach 194–199 zaskarżonej decyzji, że celem ogólnego systemu opodatkowania podatkiem od osób prawnych w Luksemburgu jest opodatkowanie zysków wszystkich spółek będących rezydentami w Luksemburgu, niezależnie od tego, czy są one zintegrowane, czy nie, i że w świetle tego celu oba typy spółek znajdują się w podobnej sytuacji faktycznej i prawnej.

130 Jeśli chodzi o definicję zasady ceny rynkowej, w motywach 222 i 225 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że zgodnie z tą zasadą transakcje wewnątrz grupy powinny być wynagradzane tak, jak gdyby były negocjowane pomiędzy niepowiązanymi przedsiębiorstwami. W motywie 226 zaskarżonej decyzji Komisja dodała, że celem tej zasady jest zapewnienie, aby transakcje wewnątrz grupy były traktowane do celów podatkowych, biorąc pod uwagę kwotę zysku, który zostałby osiągnięty, gdyby transakcja została zawarta przez przedsiębiorstwa niezależne. Ponadto Komisja podniosła na rozprawie, że jej zdaniem zasada ceny rynkowej jest narzędziem oceny poziomu cen transakcji wewnątrz grupy.

131 Jeśli chodzi o charakter prawny zasady ceny rynkowej, Komisja uznała w motywie 228 zaskarżonej decyzji, że zasada ceny rynkowej stanowi z konieczności część oceny środków podatkowych przyznanych spółkom należącym do grupy, na podstawie art. 107 TFUE, niezależnie od tego, czy państwo członkowskie wprowadziło tę zasadę do swojego krajowego systemu prawnego. Wyjaśniła, że stosowana przez nią zasada ceny rynkowej jest jedną z ogólnych zasad równego traktowania w dziedzinie opodatkowania, która należy do zakresu stosowania art. 107 TFUE. Za podstawę tego stwierdzenia Komisja przyjęła wyrok z dnia 22 czerwca 2006 r., Belgia i Forum 187/Komisja (C-182/03 i C-217/03, EU:C:2006:416), dotyczący systemu podatkowego centrów koordynacyjnych w Belgii, w którym Trybunał uznał, że metoda ustalenia dochodów podlegających opodatkowaniu przewidziana przez wspomniany system przysparzała selektywnej korzyści tym centrom. Dokładniej rzecz ujmując, Komisja odwołuje się do pkt 96 wspomnianego wyroku, w którym Trybunał stwierdził, że metoda ustalenia dochodów podlegających opodatkowaniu wspomnianych centrów „nie pozwala na osiągnięcie cen transferowych podobnych do cen stosowanych w warunkach wolnej konkurencji”.

132 Jeśli chodzi o zastosowanie zasady ceny rynkowej, w motywie 227 zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, że „aby ocenić, czy [Wielkie Księstwo Luksemburga] przyznał[o] selektywną korzyść spółce FFT, Komisja musi zatem sprawdzić, czy metoda zatwierdzona przez luksemburskie organy podatkowe w drodze [rozpatrywanej interpretacji indywidualnej] w celu określenia dochodów spółki FFT podlegających opodatkowaniu w Luksemburgu odbiega od metody prowadzącej do uzyskania wiarygodnego wskaźnika zastępczego wyniku opartego na warunkach rynkowych, a tym samym od zasady ceny rynkowej”. W motywie 228 zaskarżonej decyzji Komisja dodała, że zasada ceny rynkowej została zastosowana w celu ustalenia, czy podlegający opodatkowaniu dochód spółki należącej do grupy był obliczany na potrzeby obliczenia podatku dochodowego od osób prawnych przy

zastosowaniu metody, która jest zbliżona do warunków rynkowych, tak aby spółka ta nie była traktowana w sposób bardziej korzystny na podstawie ogólnego systemu podatku dochodowego od osób prawnych w porównaniu ze spółkami niezintegrowanymi, których dochód do opodatkowania został określony na rynku.

133 Należy zatem zbadać, czy Komisja mogła przeanalizować rozpatrywany środek w świetle zasady ceny rynkowej opisanej w zaskarżonej decyzji, a także objaśnionej w pkt 130–132 powyżej, która polega na sprawdzeniu, czy transakcje wewnątrz grupy są wynagradzane tak, jakby zostały wynegocjowane w warunkach rynkowych.

134 Jak wyjaśniono w pkt 104 powyżej, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, nawet jeżeli opodatkowanie bezpośrednie należy, na obecnym etapie rozwoju prawa Unii, do kompetencji państw członkowskich, to jednak państwa te powinny wykonywać tę kompetencję z poszanowaniem prawa Unii (zob. wyrok z dnia 12 lipca 2012 r., Komisja/Hiszpania, C-269/09, EU:C:2012:439, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo). W rezultacie interwencje państw członkowskich w dziedzinie podatków bezpośrednich, nawet jeśli dotyczą kwestii, które nie były przedmiotem harmonizacji w Unii, nie są wyłączone z zakresu stosowania uregulowania dotyczącego kontroli pomocy państwa.

135 Wynika z tego, że Komisja może zakwalifikować środek podatkowy jako pomoc państwa, o ile spełnione są przesłanki takiej kwalifikacji (zob. podobnie wyroki: z dnia 2 lipca 1974 r., Włochy/Komisja, 173/73, EU:C:1974:71, pkt 28; z dnia 22 czerwca 2006 r., Belgia i Forum 187/Komisja, C-182/03 i C-217/03, EU:C:2006:416, pkt 81). Państwa członkowskie powinny bowiem wykonywać swoje kompetencje w dziedzinie podatków zgodnie z prawem Unii (wyrok z dnia 3 czerwca 2010 r., Komisja/Hiszpania, C-487/08, EU:C:2010:310, pkt 37). W konsekwencji państwa członkowskie powinny powstrzymać się od podejmowania w tym kontekście jakichkolwiek środków mogących stanowić pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym.

136 Tymczasem jeśli chodzi o przesłankę, zgodnie z którą rozpatrywany środek musi przyznawać korzyść gospodarczą, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, za pomoc państwa uznaje się interwencje, które niezależnie od ich formy, mogą uprzywilejowywać przedsiębiorstwa w bezpośredni lub pośredni sposób lub które winny zostać uznane za korzyść gospodarczą, jakiej przedsiębiorstwo będące beneficjentem nie uzyskałoby w normalnych warunkach rynkowych (zob. wyrok z dnia 2 września 2010 r., Komisja/Deutsche Post, C-399/08 P, EU:C:2010:481, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 9 października 2014 r., Ministerio de Defensa i Navantia, C-522/13, EU:C:2014:2262, pkt 21).

137 Dokładniej rzecz ujmując, środek, poprzez który władze publiczne przyznają niektórym przedsiębiorstwom korzystne traktowanie pod względem podatkowym, które wprawdzie nie jest związane z przekazaniem zasobów państwowych, ale stawia beneficjentów w korzystniejszej sytuacji finansowej niż sytuacja innych podatników, stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (wyrok z dnia 15 marca 1994 r., Banco Exterior de España, C-387/92, EU:C:1994:100, pkt 14; zob. także wyrok z dnia 8 września 2011 r., Paint Graphos i in., od C-78/08 do C-80/08, EU:C:2011:550, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

138 W przypadku środków podatkowych samo istnienie korzyści może być stwierdzone tylko w porównaniu z tak zwanym opodatkowaniem „normalnym” (wyrok z dnia 6 września 2006 r., Portugalia/Komisja, C-88/03, EU:C:2006:511, pkt 56). Taki środek przyznaje zatem beneficjentowi korzyść gospodarczą, gdy zmniejsza koszty normalnie obciążające budżet danego przedsiębiorstwa i który z tego względu, nie będąc subwencją w ścisłym tego słowa znaczeniu, ma ten sam charakter i identyczne skutki (wyrok z dnia 9 października 2014 r., Ministerio de Defensa i Navantia, C-522/13, EU:C:2014:2262, pkt 22).

139 W konsekwencji w celu ustalenia, czy istnieje korzyść podatkowa, należy porównać sytuację beneficjenta wynikającą z zastosowania spornego środka z sytuacją tego podmiotu w braku rozpatrywanego środka (zob. podobnie wyrok z dnia 26 kwietnia 2018 r., Cellnex Telecom i Telecom Castilla-La Mancha/Komisja, C-91/17 P i C-92/17 P, niepublikowany, EU:C:2018:284, pkt 114), na gruncie zwykłych zasad opodatkowania.

140 W kontekście ustalenia sytuacji podatkowej spółki zintegrowanej, będącej częścią grupy przedsiębiorstw, należy zaznaczyć na wstępie, że ceny w przeprowadzonych przez nią transakcjach wewnątrz grupy nie zostały ustalone w warunkach rynkowych. Ceny te zostały bowiem uzgodnione między spółkami należącymi do tej samej grupy, w związku z czym nie podlegają siłom rynkowym.

141 Tymczasem, nawet jeśli krajowe prawo podatkowe nie wprowadza rozróżnienia pomiędzy przedsiębiorstwami zintegrowanymi a przedsiębiorstwami samodzielnymi w kontekście ich opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych, prawo to zakłada opodatkowanie dochodu wynikającego z działalności gospodarczej takiego przedsiębiorstwa zintegrowanego w takiej wysokości, jakby dochód ów wynikał z transakcji przeprowadzonych po cenach rynkowych. W tych okolicznościach należy stwierdzić, że badając w ramach kompetencji przyznanej na mocy art. 107 ust. 1 TFUE środek podatkowy przyznany takiemu przedsiębiorstwu zintegrowanemu Komisja może porównać obciążenie podatkowe takiego przedsiębiorstwa zintegrowanego, które wynika z zastosowania rzeczonego środka podatkowego, z obciążeniem podatkowym wynikającym z zastosowania zwykłych zasad opodatkowania prawa krajowego wobec przedsiębiorstwa znajdującego się w porównywalnej sytuacji faktycznej, prowadzącego działalność w warunkach rynkowych.

142 Zresztą, jak słusznie zauważyła Komisja w zaskarżonej decyzji, wnioski te znajdują potwierdzenie w wyroku z dnia 22 czerwca 2006 r., Belgia i Forum 187/Komisja (C-182/03 i C-217/03, EU:C:2006:416), który dotyczył belgijskiego prawa podatkowego, które przewidywało takie samo traktowanie spółek zintegrowanych i spółek samodzielnych. Trybunał przyznał bowiem w pkt 95 tego wyroku konieczność porównania programu pomocowego stanowiącego odstępstwo od systemu „prawa powszechnego opartego na różnicy pomiędzy przychodami a kosztami dla przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w warunkach wolnej konkurencji".

143 W tym kontekście, o ile w drodze rzeczonego środka podatkowego przyznanego spółce zintegrowanej władze krajowe zaakceptowały pewien poziom cen transakcji wewnątrz grupy, o tyle art. 107 ust. 1 TFUE pozwala Komisji kontrolować, czy ten poziom cen odpowiada poziomowi, który zostałby zastosowany w warunkach rynkowych, w celu sprawdzenia, czy wynika z niego zmniejszenie obciążeń, jakie zwykle ponosi budżet danego przedsiębiorstwa, i dochodzi do przyznania mu w ten sposób korzyści w rozumieniu tego artykułu. Zasada ceny rynkowej, opisana przez Komisję w zaskarżonej decyzji, stanowi zatem narzędzie umożliwiające dokonanie tej weryfikacji w ramach wykonywania uprawnień przysługujących Komisji na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE. Komisja wyjaśniła zresztą słusznie w motywie 225 zaskarżonej decyzji, że zasada ceny rynkowej ma zastosowanie jako „punkt odniesienia" dla określenia, czy spółka zintegrowana otrzymuje korzyść w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE w wyniku zastosowania środka podatkowego, który określa jej ceny transferowe.

144 Ponadto należy uściślić, że w przypadku gdy Komisja stosuje to narzędzie w celu skontrolowania, czy dochód przedsiębiorstwa zintegrowanego podlegający opodatkowaniu na mocy środka podatkowego odpowiada wiarygodnemu przybliżeniu dochodu podlegającego opodatkowaniu uzyskanego w warunkach rynkowych, to może ona stwierdzić istnienie korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE jedynie pod warunkiem, że różnica między dwoma czynnikami porównawczymi przekracza nieścisłości wiążące się nieodzownie z metodą zastosowaną w celu uzyskania wspomnianego przybliżenia.

145 W niniejszej sprawie rozpatrywana interpretacja indywidualna dotyczy ustalenia wysokości wynagrodzenia spółki FFT za jej wewnątrzgrupową działalność finansową i działalność związaną ze środkami pieniężnymi w celu ustalenia jej dochodu podlegającego opodatkowaniu na podstawie

luksemburskiego kodeksu podatkowego, który – niezależnie od kwestii tego, czy zwykłe zasady opodatkowania powinny zostać określone w oparciu o wąską, czy szerszą definicję – zmierza do tego, aby przedsiębiorstwa zintegrowane i przedsiębiorstwa samodzielne w Luksemburgu były opodatkowane w ten sam sposób w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych. Komisja była zatem w stanie zweryfikować, czy podlegający opodatkowaniu dochód spółki FFT na podstawie rozpatrywanej interpretacji indywidualnej był niższy niż obciążenie podatkowe spółki FFT w braku wspomnianej interpretacji indywidualnej, na podstawie zwykłych zasad opodatkowania prawa luksemburskiego. Zważywszy, że spółka FFT jest przedsiębiorstwem zintegrowanym i że luksemburski kodeks podatkowy ma na celu opodatkowanie dochodu wynikającego z działalności gospodarczej takiego przedsiębiorstwa zintegrowanego w taki sposób, jak gdyby wynikał z transakcji przeprowadzonych po cenach rynkowych, w ramach badania rozpatrywanej interpretacji indywidualnej należy porównać dochód spółki FFT podlegający opodatkowaniu, wynikający z zastosowania rzeczonej interpretacji indywidualnej, z sytuacją wynikającą z zastosowania zwykłych zasad opodatkowania, w prawie luksemburskim, wobec przedsiębiorstwa będącego w porównywalnej sytuacji faktycznej, prowadzącego działalność w warunkach wolnej konkurencji. W tym kontekście, jako, że w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej zaakceptowano pewien poziom cen w transakcji wewnątrz grupy, należy sprawdzić, czy ten poziom cen odpowiada poziomowi, jaki obowiązywałby w warunkach rynkowych.

146 W tym kontekście należy wyjaśnić, że w odniesieniu do analizy kwestii, czy przedsiębiorstwo zintegrowane uzyskało korzyść w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, nie można zarzucać Komisji, że w celu zbadania poziomu cen transferowych w odniesieniu do transakcji lub do szeregu ściśle powiązanych transakcji podlegających kwestionowanemu środkowi użyła metody ustalenia cen transferowych, którą uważa w niniejszej sprawie za właściwą. Niemniej jednak na Komisji spoczywa obowiązek uzasadnienia wyboru metodycznego.

147 Chociaż Komisja słusznie zauważyła, że nie może być formalnie związana wytycznymi OECD, to jednak wytyczne te opierają się na ważnych pracach grup renomowanych ekspertów, odzwierciedlają konsensus osiągnięty na szczeblu międzynarodowym w dziedzinie cen transferowych oraz z tego powodu mają pewne praktyczne znaczenie dla interpretacji kwestii dotyczących cen transferowych, jak przyznała Komisja w motywie 87 zaskarżonej decyzji.

148 Komisja słusznie zatem stwierdziła, że w ramach analizy przeprowadzonej na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE mogła zbadać, czy transakcje wewnątrz grupy były wynagradzane tak, jak gdyby były negocjowane na warunkach rynkowych. Stwierdzenia tego nie podważają pozostałe argumenty Wielkiego Księstwa Luksemburga i spółki FFT.

149 Po pierwsze, w odniesieniu do argumentu FFT, zgodnie z którym Komisja nie wskazała żadnej podstawy prawnej dla zasady ceny rynkowej, należy niewątpliwie zaznaczyć, że w motywach 228 i 229 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, iż zasada ceny rynkowej opisana w zaskarżonej decyzji istnieje niezależnie od włączenia tej zasady do krajowego systemu prawnego. Wyjaśniła również, że nie zbadała, czy rozpatrywana interpretacja indywidualna jest zgodna z zasadą ceny rynkowej ustanowioną w art. 164 ust. 3 kodeksu podatkowego lub w okólniku, które wprowadzają zasadę ceny rynkowej do prawa luksemburskiego. Podobnie Komisja stwierdziła, że zastosowana przez nią zasada ceny rynkowej jest odrębna od zasady ustanowionej w art. 9 konwencji modelowej OECD.

150 Niemniej jednak Komisja wyjaśniła również, w motywie 228 zaskarżonej decyzji, że zasada ceny rynkowej stanowi z konieczności integralną część badania, na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE, środków podatkowych przyznanych spółkom grupy i że zasada ceny rynkowej stanowi zasadę ogólną równego traktowania w dziedzinie opodatkowania, wynikającą z zastosowania art. 107 TFUE.

151 Z zaskarżonej decyzji wynika zatem, że opisana przez Komisję zasada ceny rynkowej stanowi narzędzie, którego użycie przez nią w ramach badania przeprowadzanego na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE jest prawidłowe.

152 Co prawda, na rozprawie Komisja podniosła, że zasada ceny rynkowej, w postaci opisanej w zaskarżonej decyzji, nie wynika ani z prawa Unii, ani z prawa międzynarodowego, lecz jest nieodłącznie związana ze zwykłym systemem opodatkowania przewidzianym w prawie krajowym. Tak więc zdaniem Komisji, jeżeli w ramach krajowego systemu podatkowego państwo członkowskie wybiera odrębne podejście do podmiotu prawnego, zgodnie z którym prawo podatkowe odnosi się do podmiotów prawnych, a nie do podmiotów gospodarczych, zasada ceny rynkowej jest nieodzownie konsekwencją tego podejścia, które ma moc wiążącą w danym państwie członkowskim, niezależnie od kwestii, czy zasada ceny rynkowej została w sposób wyraźny lub dorozumiany włączona do prawa krajowego.

153 W tym względzie Wielkie Księstwo Luksemburga i FFT wskazały na rozprawie, że poprzez te twierdzenia Komisja, jak się zdaje, zmieniła swoje stanowisko co do zasady ceny rynkowej w postaci opisanej w zaskarżonej decyzji. Jednakże nawet przy założeniu, że wykładnia przedstawiona przez Wielkie Księstwo Luksemburga i FFT zostanie przyjęta, należy zaznaczyć w każdym razie, że na etapie rozprawy Komisja nie może zmienić podstawy prawnej zasady ceny rynkowej, jaka została przedstawiona w zaskarżonej decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r., British Airways i in./Komisja, T-371/94 i T-394/94, EU:T:1998:140, pkt 116). W każdym razie należy stwierdzić, że wyjaśnienie udzielone podczas rozprawy nie podważa ustalenia poczynionego w pkt 151 powyżej, zgodnie z którym z zaskarżonej decyzji wynika, że zasada ceny rynkowej ma zastosowanie w ramach analizy na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE. Zresztą z całości pism Wielkiego Księstwa Luksemburga i FFT wynika, że prawidłowo zrozumiały zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż zasada ceny rynkowej w postaci opisanej przez Komisję w zaskarżonej decyzji ma zastosowanie w ramach analizy krajowego środka podatkowego na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE.

154 Należy zatem oddalić argument spółki FFT, zgodnie z którym Komisja nie wskazała żadnej podstawy prawnej zasady ceny rynkowej opisanej w zaskarżonej decyzji.

155 Po drugie, w zakresie, w jakim spółka FFT twierdzi, że Komisja nie określiła treści zasady ceny rynkowej w postaci opisanej w zaskarżonej decyzji, wystarczy stwierdzić, że z zaskarżonej decyzji wynika, iż jest to narzędzie pozwalające na kontrolę, czy transakcje wewnątrzgrupowe były wynagradzane tak, jak gdyby zostały wynegocjowane między niezależnymi przedsiębiorstwami (zob. pkt 151 powyżej). Argument ten należy zatem oddalić.

156 Po trzecie, Wielkie Księstwo Luksemburga w istocie zarzuca Komisji, że zbadała rozpatrywaną interpretację indywidualną w świetle zasady ceny rynkowej w postaci opisanej w zaskarżonej decyzji, mimo że stanowi ona kryterium obce luksemburskiemu prawu podatkowemu. Twierdzi, że zasada ceny rynkowej w postaci opisanej przez Komisję w zaskarżonej decyzji umożliwia jej ustanowienie norm metodologicznych służących określeniu dochodu podlegającego opodatkowaniu, które nie są zapisane w przepisach krajowych, a to skutkuje ukrytą harmonizacją w dziedzinie podatków bezpośrednich, naruszającą autonomię podatkową państw członkowskich. Argument ten należy jednak oddalić.

157 W tym względzie wystarczy bowiem przypomnieć, że – jak stwierdzono w pkt 138 i 141 powyżej – o ile tak zwane opodatkowanie „normalne” jest określane przez krajowe przepisy podatkowe, a istnienie korzyści powinno zostać ustalone w odniesieniu do tych przepisów, o tyle jednak jeśli przepisy krajowe stanowią, że spółki zintegrowane są opodatkowane na tych samych warunkach co spółki samodzielne, to art. 107 ust. 1 TFUE pozwala Komisji na skontrolowanie, czy poziom cen transakcji wewnątrz grupy, zaakceptowany przez władze krajowe do celów ustalenia podstawy opodatkowania przedsiębiorstwa zintegrowanego, odpowiada poziomowi cen, który byłby stosowany w warunkach wolnorynkowych.

158 W związku z tym w sytuacji, gdy Komisja bada, czy metoda zatwierdzona przez krajowy środek podatkowy prowadzi do wyniku ustalonego zgodnie z zasadą ceny rynkowej, zgodnie z jej definicją w pkt 151 powyżej, nie wykracza ona poza swoje kompetencje.

159 Ponadto w zakresie, w jakim Wielkie Księstwo Luksemburga i spółka FFT twierdzą, że Komisja dokonała oceny w świetle zasady ceny rynkowej bez badania istnienia korzyści na gruncie krajowego prawa podatkowego, wystarczy zauważyć, że z motywów 231, 266, 276, 291, 301 i 339 zaskarżonej decyzji wyraźnie wynika, iż Komisja zbadała, czy rozpatrywana interpretacja indywidualna doprowadziła do zmniejszenia obciążenia podatkowego spółki FFT w porównaniu z obciążeniem, które normalnie musiałaby ponieść na podstawie luksemburskich przepisów podatkowych. Komisja starała się zatem zbadać, czy rozpatrywana interpretacja indywidualna doprowadziła do zmniejszenia obciążenia podatkowego na podstawie przepisów prawa krajowego. Chociaż Komisja w tym kontekście przeprowadziła swoją analizę w świetle zasady ceny rynkowej, zastosowała tę zasadę, jak zostało to stwierdzone w pkt 151 powyżej, jako narzędzie pozwalające jej sprawdzić, czy poziom cen transferowych spółki FFT został w sposób sztuczny obniżony w porównaniu z sytuacją, w której ceny zostałyby ustanowione zgodnie z warunkami rynkowymi. W konsekwencji należy oddalić argument, zgodnie z którym Komisja zastąpiła luksemburskie przepisy prawa podatkowego normą obcą.

160 Po czwarte, spółka FFT i Irlandia podnoszą w istocie, że w zaskarżonej decyzji Komisja niesłusznie stwierdziła istnienie ogólnej zasady równego traktowania w dziedzinie opodatkowania.

161 Wprawdzie Komisja wskazała w motywie 228 zaskarżonej decyzji, że zasada ceny rynkowej jest ogólną zasadą równego traktowania w dziedzinie opodatkowania, należącą do zakresu stosowania art. 107 ust. 1 TFUE. Jednakże takie sformułowanie nie powinno być oderwane od kontekstu i nie może być interpretowane w ten sposób, że Komisja potwierdziła istnienie ogólnej zasady równego traktowania w odniesieniu do podatków nieodłącznie związanej z art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ nadawałoby to zbyt szeroki zakres temu artykułowi.

162 W każdym razie z motywów 222–231 zaskarżonej decyzji, a w szczególności z motywów 226 i 229 tej decyzji wynika w sposób dorozumiany, lecz pewny, że zasada ceny rynkowej w postaci opisanej przez Komisję w zaskarżonej decyzji została uznana przez nią jedynie za narzędzie umożliwiające jej skontrolowanie, czy transakcje wewnątrzgrupowe są wynagradzane tak, jak gdyby były negocjowane między niepowiązanymi przedsiębiorstwami. Argument FFT i Irlandii nie może podważyć ustalenia poczynionego w pkt 146 powyżej, zgodnie z którym Komisja mogła zbadać w ramach przeprowadzanej przez siebie na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE analizy, czy transakcje wewnątrz grupy były wynagradzane tak, jak gdyby były negocjowane na warunkach rynkowych.

163 Należy zatem oddalić argument spółki FFT i Irlandii w tym względzie.

164 Po piąte, spółka FFT zarzuca Komisji, że odstąpiła w zaskarżonej decyzji od koncepcji zasady ceny rynkowej, którą przyjęła w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego. Podnosi ona w tym względzie, że w pkt 14 i 62 decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja odwołała się do art. 9 konwencji modelowej OECD.

165 W tym względzie należy zauważyć, że spółka FFT nie wyciąga żadnych skutków prawnych ze swojego twierdzenia, zgodnie z którym zasada ceny rynkowej w postaci opisanej przez Komisję w zaskarżonej decyzji różni się od zasady ceny rynkowej, do której Komisja odwołała się w decyzji o wszczęciu postępowania. W konsekwencji argument ten należy oddalić jako niemający znaczenia dla sprawy.

166 W każdym razie argument ten należy także oddalić jako bezzasadny.

167 Po pierwsze, o ile Komisja odniosła się w pkt 14 decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego do „zasady ceny rynkowej określonej w art. 9 [konwencji modelowej OECD]” [tłumaczenie nieoficjalne, tak jak pozostałe cytaty z tej decyzji], odesłanie to zostało dokonane w ramach sekcji zatytułowanej „Wprowadzenie do decyzji podatkowych w dziedzinie cen transferowych”. Z pkt 14 decyzji o wszczęciu postępowania, na który powołuje się spółka FFT, nie wynika, by Komisja oparła swą wstępną ocenę na art. 9 konwencji modelowej OECD. Podobnie, chociaż Komisja odniosła się w motywie 62 decyzji o wszczęciu postępowania, na który powołała się

spółka FFT, do wytycznych OECD, Komisja przedstawia je wyłącznie jako „dokument referencyjny" lub jako „właściwe wytyczne". Tymczasem takie przedstawienie nie różni się od tego, jakie Komisja przyjęła w zaskarżonej decyzji.

168 Po drugie należy stwierdzić, że z motywów 58 i 59 decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego wynika, iż Komisja na tym etapie postępowania wyjaśniła swoje stanowisko, zgodnie z którym może ona zastosować zasadę ceny rynkowej w ramach kontroli przeprowadzanej na podstawie art. 107 TFUE w celu zbadania, czy środek podatkowy przynosi selektywną korzyść przedsiębiorstwu zintegrowanemu.

169 W tym względzie należy zauważyć, że w motywie 61 decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja wyjaśniła, iż metoda opodatkowania stosowana do cen transferowych, która są niezgodne z zasadą ceny rynkowej, prowadząca do obniżenia podstawy opodatkowania beneficjenta, przysparza korzyść. Komisja przyjęła za podstawę tego stwierdzenia wyrok z dnia 22 czerwca 2006 r., Belgia i Forum 187/Komisja (C-182/03 i C-217/03, EU:C:2006:416), na którym opierała się również później w zaskarżonej decyzji.

170 Po szóste, należy oddalić argument spółki FFT, zgodnie z którym stanowisko Komisji w sprawie zasady ceny rynkowej odbiega od jej wcześniejszej praktyki decyzyjnej, ponieważ ta praktyka decyzyjna, dotycząca innych spraw, pozostaje bez wpływu na ważność zaskarżonej decyzji, która może być oceniana jedynie z punktu widzenia obiektywnie obowiązujących postanowień traktatu FUE (zob. podobnie wyrok z dnia 20 maja 2010 r., Todaro Nunziatina & C., C-138/09, EU:C:2010:291, pkt 21).

171 Po siódme, w zakresie, w jakim spółka FFT wskazuje, że Komisja nie udzieliła informacji na temat przyjętego przez nią pojęcia zasady ceny rynkowej, odmawiając jej dostarczenia prognoz, które instytucja ta sporządziła w ramach seminarium na temat pomocy państwa w Brukseli, argument ten należy oddalić jako bezskuteczny. Stanowisko Komisji związane z zasadą ceny rynkowej wynika bowiem z motywów 219–231 zaskarżonej decyzji, w związku z czym fakt, iż nie dostarczyła ona prognoz po seminarium pozostaje bez wpływu na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji.

172 Po ósme, spółka FFT podnosi, że zasada ceny rynkowej w postaci opisanej przez Komisję w zaskarżonej decyzji różni się od zasady przyjętej przez OECD. Twierdzi ona, że zasada OECD pozwala na „racjonalne dostosowania", takie jak nieuwzględnienie udziału jej spółek zależnych przy obliczeniu wynagrodzenia z tytułu funkcji pełnionych przez FFT. Zostało to zresztą wyjaśnione w sprawozdaniu firmy doradztwa biznesowego, które zostało załączone do skargi. Argument ten należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

173 Jeśli chodzi bowiem o twierdzenie, że zasada ceny rynkowej różni się od zasady przyjętej przez OECD, spółka FFT nie podnosi żadnego konkretnego argumentu, z wyjątkiem tego, który odnosi się do uwzględnienia jej udziałów. Tymczasem w zakresie, w jakim spółka FFT podnosi, że Komisja naruszyła pkt 2.74 wytycznych OECD, zgodnie z którym przy stosowaniu MMTN powinno się dokonać racjonalnych dostosowań, należy stwierdzić, że poza okolicznością, iż Komisja, jak zostało wskazane w pkt 147 powyżej, nie jest formalnie związana tymi wytycznymi, instytucja ta nie wykluczyła możliwości dokonania „racjonalnych dostosowań" - wbrew temu, co twierdzi spółka FFT. Komisja ograniczyła się bowiem do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie wyłączenie udziałów FFT w FFNA i FFC nie było uzasadnione, co zresztą zostanie zbadane w pkt 273–278 poniżej.

174 Ponadto, po pierwsze, w zakresie, w jakim FFT odsyła do sprawozdania firmy doradztwa biznesowego, w którym ekspert przedstawił argumenty mające na celu wykazanie, że Komisja nie powinna była uwzględnić udziałów spółki FFT w spółkach zależnych, to odesłanie do tej argumentacji jest, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, niedopuszczalne, ponieważ nie znajduje się w samej treści skargi. W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem jakkolwiek poszczególne punkty skargi mogą zostać wsparte lub uzupełnione odesłaniami do określonych fragmentów dokumentów do niej załączonych, ogólne odesłanie do innych dokumentów, choćby załączonych do skargi, nie może

tuszować braku w skardze istotnych okoliczności, ponieważ załączniki mają funkcję czysto dowodową i instrumentalną (zob. wyrok z dnia 30 stycznia 2007 r., France Télécom/Komisja, T-340/03, EU:T:2007:22, pkt 167 i przytoczone tam orzecznictwo).

175 Po drugie, w każdym razie zakładając nawet, że Komisja powinna była dokonać „racjonalnych dostosowań", do których odnosi się spółka FFT, należy stwierdzić, że nie ma to wpływu na stwierdzenie, zgodnie z którym spółka FFT nie przedstawia żadnego argumentu pozwalającego na zrozumienie powodów, dla których zasada ceny rynkowej przyjęta przez Komisję jest błędna. Fakt, że w wytycznych OECD są przewidziane „racjonalne dostosowania" w celu uwzględnienia różnych stanów faktycznych, a okoliczności prowadzące do takich dostosowań mogą występować w niniejszej sprawie, nie podważa bowiem twierdzenia, że zasada ceny rynkowej wymaga w istocie, aby zintegrowane przedsiębiorstwa fakturowały ceny transferowe odzwierciedlające ceny, jakie zostałyby zafakturowane w warunkach konkurencji, co odpowiada badaniu przeprowadzonemu przez Komisję w zaskarżonej decyzji.

176 Po dziewiąte, należy oddalić argument Wielkiego Księstwa Luksemburga, zgodnie z którym zasada ceny rynkowej w postaci opisanej przez Komisję w zaskarżonej decyzji jest subiektywna i arbitralna. Po pierwsze, wystarczy bowiem stwierdzić, że analiza w świetle zasady ceny rynkowej polega – jak wynika to z motywu 231 zaskarżonej decyzji – na zbadaniu, czy metoda ustalenia cen transferowych zatwierdzona w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej pozwala na osiągnięcie wiarygodnego wskaźnika zastępczego wyniku opartego na warunkach rynkowych. Po drugie, Komisja odnosi się w dużej mierze na potrzeby swojej analizy do wytycznych OECD, które są przedmiotem szerokiego konsensusu. Wielkie Księstwo Luksemburga i spółka FFT nie kwestionują zresztą tego ostatniego punktu.

177 Po dziesiąte, spółka FFT podnosi, że Komisja nie wyjaśniła, na jakiej podstawie sformułowała zasadę ceny rynkowej w postaci opisanej w zaskarżonej decyzji i określiła treść tej zasady, naruszając obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 TFUE.

178 W powyższym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 ust. 2 TFUE, powinno być dostosowane do charakteru danego aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi dokonać jej kontroli. Wymóg uzasadnienia należy oceniać w odniesieniu do okoliczności konkretnej sprawy, w szczególności do treści spornego aktu, charakteru powołanych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne elementy faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 ust. 2 TFUE, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulującego daną dziedzinę (zob. wyrok z dnia 15 lipca 2004 r., Hiszpania/Komisja, C-501/00, EU:C:2004:438, pkt 73 i przytoczone tam orzecznictwo).

179 W niniejszym przypadku w pkt 149–151 i 154 powyżej zostało już ustalone, że wbrew temu, co twierdzi spółka FFT, Komisja wyjaśniła podstawę prawną oraz treść zasady ceny rynkowej w motywach 219–231 zaskarżonej decyzji. Należy zatem stwierdzić, że jeśli chodzi o te zagadnienia, zaskarżona decyzja jest wystarczająco uzasadniona. Ponadto, jak zostało stwierdzone w pkt 153 powyżej, z całości pism Wielkiego Księstwa Luksemburga i FFT wynika, że prawidłowo zrozumiały zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż zasada ceny rynkowej w postaci opisanej przez Komisję w rzeczonej decyzji ma zastosowanie w ramach analizy krajowego środka podatkowego na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE.

180 Po jedenaste, w zakresie, w jakim spółka FFT podnosi, że zasada ceny rynkowej w postaci opisanej przez Komisję w zaskarżonej decyzji w motywach 219–231, a dokładniej w motywie 228 zaskarżonej decyzji, stwarza niepewność prawną i niejasność, które uniemożliwiają zrozumienie, czy interpretacja indywidualna opierająca się na cenach transferowych narusza prawo pomocy państwa, argument ten należy oddalić.

181 Zgodnie z orzecznictwem zasada pewności prawa, która jest ogólną zasadą prawa Unii, wymaga, by przepisy prawne były jasne i precyzyjne, a jej celem jest zapewnienie przewidywalności sytuacji i stosunków prawnych wynikających z prawa Unii (wyrok z dnia 15 lutego 1996 r., Duff i in./Komisja, C-63/93, EU:C:1996:51, pkt 20).

182 Tymczasem, po pierwsze, należy przypomnieć, że pojęcie pomocy państwa jest zdefiniowane na podstawie wpływu środka na konkurencyjność jego beneficjenta (zob. podobnie wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r., British Aggregates/Komisja, C-487/06 P, EU:C:2008:757, pkt 87). Stąd wniosek, że art. 107 TFUE zakazuje wszelkich środków pomocy, niezależnie od ich formy lub techniki legislacyjnej wykorzystywanej do przyznawania takiej pomocy (zob. podobnie wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., Komisja/World Duty Free Group i in., C-20/15 P i C-21/15 P, EU:C:2016:981, pkt 79).

183 Po drugie trzeba przypomnieć, że luksemburskie prawo podatkowe stanowi, iż przedsiębiorstwa zintegrowane i przedsiębiorstwa samodzielne podlegają podatkowi dochodowemu od osób prawnych na tych samych warunkach. W tych okolicznościach było do przewidzenia, że Komisja może sprawdzić w ramach badania przewidzianego w art. 107 TFUE, czy metoda ustalenia ceny transferowej zatwierdzona w interpretacji indywidualnej odbiegała od ceny, jaka zostałaby ustalona w warunkach rynkowych, w celu zbadania, czy wspomniana interpretacja indywidualna przysporzyła korzyści beneficjentowi.

184 W każdym razie w zakresie, w jakim spółka FFT ogranicza się do twierdzenia, że uważa, iż treść motywu 228 zaskarżonej decyzji jest niejasna i jest źródłem niepewności prawnej, wystarczy przypomnieć, że zaskarżoną decyzję należy rozpatrywać w całości. Tymczasem, jak wynika z pkt 130–132 powyżej, Komisja wyjaśniła w zaskarżonej decyzji definicję, zakres i charakter prawny zasady ceny rynkowej. Ponadto, jak stwierdzono w pkt 115 powyżej, z zaskarżonej decyzji nie wynika, że Komisja uznała, iż każda interpretacja indywidualna bezwzględnie stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE. O ile nie przyznaje ona żadnych selektywnych korzyści, w szczególności jeżeli nie prowadzi do zmniejszenia obciążenia podatkowego beneficjenta, taka interpretacja indywidualna nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 TFUE i nie podlega obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 2 rozporządzenia nr 2015/1589.

185 Po dwunaste, w zakresie, w jakim spółka FFT twierdzi, że Komisja naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ nikt nie przewidział, ani nie mógł przewidzieć, że Komisja zastosuje zasadę ceny rynkowej inną niż przewidziana przez OECD, zastrzeżenie takie należy oddalić.

186 Wystarczy bowiem przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem możliwość powołania się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań przysługuje każdemu podmiotowi gospodarczemu, u którego instytucja, udzielając wyraźnych zapewnień, wzbudziła uzasadnione nadzieje (zob. wyrok z dnia 24 października 2013 r., Kone i in./Komisja, C-510/11 P, niepublikowany, EU:C:2013:696, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo). Tymczasem w niniejszej sprawie spółka FFT nie wykazała ani nawet nie wskazuje, w jaki sposób otrzymała wyraźne zapewnienia ze strony Komisji, zgodnie z którymi rozpatrywana interpretacja indywidualna nie spełnia przesłanek istnienia pomocy w rozumieniu art. 107 TFUE. Ponadto sam fakt, że spółka FFT uważa, iż Komisja wyraźnie oparła pewne interpretacje indywidualne w dziedzinie pomocy państwa na zasadzie ceny rynkowej przewidzianej w art. 9 konwencji modelowej OECD, nie stanowi dokładnych zapewnień w rozumieniu przytoczonego powyżej orzecznictwa.

187 W tych okolicznościach wszystkie zastrzeżenia podniesione przez Wielkie Księstwo Luksemburga i spółkę FFT dotyczące zasady ceny rynkowej w postaci opisanej przez Komisję w zaskarżonej decyzji należy oddalić jako częściowo bezzasadne, a częściowo nieistotne dla sprawy.

b) W przedmiocie zarzutu opartego na wykorzystaniu błędnej metody obliczania przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia spółki FFT

188 Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi w istocie, że rozpatrywana interpretacja indywidualna nie przysporzyła korzyści spółce FFT, ponieważ nie doprowadziła do obniżenia kwoty podatku zapłaconego przez spółkę FFT. W tym względzie Wielkie Księstwo Luksemburga kwestionuje istnienie zarzucanych błędów w metodzie obliczania wynagrodzenia FFT, zatwierdzonych przez luksemburskie organy podatkowe, które Komisja wskazała w zaskarżonej decyzji.

189 Komisja kwestionuje argumentację Wielkiego Księstwa Luksemburga.

1) Uwagi wstępne

190 W ramach drugiej części zarzutu pierwszego Wielkie Księstwo Luksemburga twierdzi, że Komisja nie wykazała, iż zatwierdzona w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej metoda nie jest zgodna z zasadą ceny rynkowej, niezależnie od tego, czy chodzi o zasadę ceny rynkowej włączoną do luksemburskiego prawa krajowego, wytyczne OECD czy zasadę ceny rynkowej w postaci opisanej przez Komisję w zaskarżonej decyzji.

191 Wielkie Księstwo Luksemburga kwestionuje w istocie pięć błędów w metodzie obliczania wynagrodzenia spółki FFT, które zostały wskazane przez Komisję.

192 Wielkie Księstwo Luksemburga najpierw kwestionuje w istocie ocenę Komisji, zgodnie z którą kapitał własny spółki FFT nie powinien był zostać podzielony, ponieważ do całego księgowego kapitału własnego spółki FFT należało zastosować stawkę jednolitą („pierwszy błąd”).

193 Następnie Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi, że wbrew temu, co twierdzi Komisja w zaskarżonej decyzji, nie dopuściło się żadnego błędu zatwierdzając wykorzystanie hipotetycznych ustawowych funduszy własnych („drugi błąd”) ani obliczając kwotę tych hipotetycznych ustawowych funduszy własnych („trzeci błąd”). Ponadto kwestionuje, jakoby popełniło błąd zatwierdzając odliczenie udziałów spółki FFT w FFC i FFNA („czwarty błąd”). Drugi, trzeci i czwarty błąd są powiązane z pierwszym błędem, który dotyczy podziału kapitału.

194 Wreszcie Wielkie Księstwo Luksemburga kwestionuje piąty błąd wskazany przez Komisję, dotyczący obliczenia stopy zwrotu w wysokości 6,05% zastosowanej do hipotetycznych środków ustawowych (zwany dalej „piątym błędem”).

195 Chociaż powyższe pięć błędów zakwestionowanych przez Wielkie Księstwo Luksemburga nie zostało jasno określonych jako takie w zaskarżonej decyzji, w szczególności zaś pierwszy błąd dotyczący podziału kapitału własnego, należy stwierdzić, że owe pięć błędów wynika w istocie z treści tej decyzji.

196 Należy bowiem przypomnieć, że Komisja stwierdziła w motywach 248–301 zaskarżonej decyzji (sekcje 7.2.2.5–7.2.2.9 rzeczonej decyzji), że metoda ustalenia wysokości wynagrodzenia za działalność finansową spółki FFT, zatwierdzona w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, zawierała szereg błędów dotyczących wyboru metod, parametrów i sposobu dostosowania. W tym względzie należy stwierdzić, że wskazane błędy dotyczą, po pierwsze, kwoty kapitału podlegającego wynagrodzeniu, czyli wskaźnika poziomu zysków, a po drugie, stopy zwrotu, jaką należy zastosować.

197 W odniesieniu, po pierwsze, do kwoty kapitału podlegającego wynagrodzeniu, Komisja uznała w istocie, że wybór sposobu podziału kapitału własnego – na trzy kategorie, do których zastosowano różne stopy zwrotu – jest błędny, co stanowi pierwszy błąd. Jak wynika w szczególności z motywów 265, 278 i 287 zaskarżonej decyzji, Komisja uznała bowiem, że do całości księgowego kapitału własnego należało zastosować jednolitą stopę zwrotu. Komisja stwierdziła zatem w motywie 265 zaskarżonej decyzji, że przy wykorzystaniu księgowego kapitału własnego nie byłoby konieczne obliczenie oddzielnego „wynagrodzenia z tytułu funkcji".

198 Pierwszy błąd leży u podstaw błędów od drugiego do czwartego, z których każdy jest przedmiotem dokładnie określonej sekcji zaskarżonej decyzji. Najpierw w motywach 249–266 zaskarżonej decyzji (sekcja 7.2.2.6 tej decyzji) Komisja uznała, że wykorzystanie hipotetycznych ustawowych funduszy własnych jako wskaźnika poziomu zysków było błędne, co stanowi drugi błąd. Następnie w motywach 267–276 zaskarżonej decyzji (sekcja 7.2.2.7) Komisja stwierdziła, że przy założeniu, iż możliwe jest wykorzystanie hipotetycznych ustawowych funduszy własnych, zastosowanie w drodze analogii regulacji kapitałowych Bazylea II do celów ustalenia wysokości hipotetycznych ustawowych funduszy własnych spółki FFT było błędne, co stanowi trzeci błąd. Wreszcie w motywach 277–291 zaskarżonej decyzji (sekcja 7.2.2.8) Komisja uznała, że odliczenie udziałów FFNA i FFC było błędne, co stanowi czwarty błąd.

199 Po drugie, w odniesieniu do stopy zwrotu Komisja uznała w motywach 292–301 zaskarżonej decyzji (sekcja 7.2.2.9), że poziom stopy zwrotu z kapitału podlegającego wynagrodzeniu obliczony na 6,05% na podstawie CAPM był błędny, co stanowi piąty błąd.

200 Sąd zbada zatem kolejno owe pięć błędów stwierdzonych przez Komisję i kwestionowanych przez Wielkie Księstwo Luksemburga, które zostały przedstawione w pkt 196–199 powyżej.

201 W tym względzie Sąd podnosi, że w ramach drugiej części zarzutu pierwszego w sprawie T-755/15 Wielkie Księstwo Luksemburga i Komisja sprzeciwiają się zakresowi kontroli, którą Komisja mogła przeprowadzić w odniesieniu do metody zastosowanej przez Wielkie Księstwo Luksemburga do obliczenia wysokości wynagrodzenia spółki FFT w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, biorąc pod uwagę ryzyko nieodzownie związane z wyceną cen transferowych oraz fakt, że jest to ingerencja w swobodę działania władz krajowych.

202 Należy przypomnieć, że w ramach kontroli pomocy państwa to do Komisji należy, co do zasady, przedstawienie w zaskarżonej decyzji dowodu na istnienie takiej pomocy (zob. podobnie wyroki: z dnia 12 września 2007 r., Olympiaki Aeroporia Ypiresies/Komisja, T-68/03, EU:T:2007:253, pkt 34; z dnia 25 czerwca 2015 r., SACE i Sace BT/Komisja, T-305/13, EU:T:2015:435, pkt 95). W tym względzie to do Komisji należy przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w sprawie rozpatrywanych środków w sposób staranny i bezstronny, tak aby dysponowała ona w chwili wydania ostatecznej decyzji w przedmiocie istnienia pomocy i, w odpowiednim przypadku, jej niezgodności ze wspólnym rynkiem i z prawem, możliwie najbardziej kompletnymi i wiarygodnymi informacjami, by to uczynić (zob. podobnie wyroki: z dnia 2 września 2010 r., Komisja/Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, pkt 90; z dnia 3 kwietnia 2014 r., Francja/Komisja, C-559/12 P, EU:C:2014:217, pkt 63).

203 Natomiast do państwa członkowskiego, które ustanawia rozróżnienie między przedsiębiorstwami, należy wykazanie, że jest ono uzasadnione charakterem i strukturą rozpatrywanego systemu. Pojęcie pomocy państwa nie obejmuje bowiem wprowadzonych przez państwo środków różnicujących przedsiębiorstwa, a zatem a priori selektywnych, w przypadku gdy różnicowanie to wynika z charakteru lub struktury systemu podatkowego, w który się wpisują (zob. podobnie wyrok z dnia 21 czerwca 2012 r., BNP Paribas i BNL/Komisja, C-452/10 P, EU:C:2012:366, pkt 120, 121 i przytoczone tam orzecznictwo).

204 Mając powyższe na względzie, do Komisji należało wykazanie w zaskarżonej decyzji, że przesłanki istnienia pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE zostały spełnione. W tym względzie należy stwierdzić, że o ile bezsporne jest, iż państwo członkowskie dysponuje zakresem swobodnej oceny przy zatwierdzaniu cen transferowych, o tyle ten zakres swobodnej oceny nie może prowadzić do pozbawienia Komisji kompetencji do kontrolowania, czy rozpatrywane ceny transferowe nie prowadzą do przyznania selektywnej korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. W tym kontekście Komisja powinna uwzględnić fakt, że zasada ceny rynkowej pozwala jej sprawdzić, czy zatwierdzona przez państwo członkowskie cena transferowa odpowiada wiarygodnemu wskaźnikowi zastępczemu wyniku rynkowego i czy ewentualne różnice stwierdzone w ramach tego badania nie wykraczają poza nieścisłości nierozłącznie związane z metodą zastosowaną w celu uzyskania wspomnianego przybliżenia.

205 Wielkie Księstwo Luksemburga i Komisja spierają się również co do stopnia kontroli, jakiej może dokonać Sąd w odniesieniu do dokonanych przez Komisję ocen związanych z obliczeniem podlegającego opodatkowaniu dochodu spółki FFT. W istocie bowiem, zdaniem Komisji, Sąd powinien przeprowadzać ograniczoną kontrolę tych złożonych ocen gospodarczych. Należy w tym względzie zauważyć, że – jak wynika z art. 263 TFUE – przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności jest kontrola legalności aktów przyjętych przez instytucje Unii, które są w nim wymienione. Zatem ani celem, ani skutkiem analizy zarzutów podniesionych w ramach takiej skargi nie jest zastąpienie całego dochodzenia przeprowadzonego w sprawie w postępowaniu administracyjnym (zob. podobnie wyrok z dnia 2 września 2010 r., Komisja/Deutsche Post, C-399/08 P, EU:C:2010:481, pkt 84).

206 W odniesieniu do dziedziny pomocy państwa należy przypomnieć, że pojęcie pomocy państwa określone w traktacie FUE ma charakter prawny i powinno być interpretowane w oparciu o elementy obiektywne. Z tego powodu sąd Unii powinien co do zasady, biorąc pod uwagę zarówno konkretne okoliczności rozpatrywanej przezeń sprawy, jak i techniczny lub złożony charakter ocen przeprowadzonych przez Komisję, sprawować pełną kontrolę w zakresie ustalenia, czy dany środek wchodzi w zakres stosowania art. 107 ust. 1 TFUE (wyroki: z dnia 4 września 2014 r., SNCM i Francja/Corsica Ferries France, C-533/12 P i C-536/12 P, EU:C:2014:2142, pkt 15; z dnia 30 listopada 2016 r., Komisja/Francja i Orange, C-486/15 P, EU:C:2016:912, pkt 87).

207 W odniesieniu do kwestii, czy metoda ustalenia ceny transferowej spółki zintegrowanej jest zgodna z zasadą ceny rynkowej, należy przypomnieć, jak już wspomniano powyżej, że Komisja przy korzystaniu z tego narzędzia w ramach oceny na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE musi uwzględnić jej przybliżony charakter. Kontrola Sądu zmierza więc do sprawdzenia, czy wskazane w zaskarżonej decyzji błędy, na podstawie których Komisja oparła stwierdzenie dotyczące istnienia korzyści, wykraczają poza nieścisłości nierozłącznie związane ze stosowaniem metody mającej na celu uzyskanie wiarygodnego wskaźnika zastępczego wyniku rynkowego.

208 To właśnie w świetle powyższych ustaleń należy zbadać różne błędy wskazane przez Komisję.

2) W przedmiocie pierwszego błędu, związanego z brakiem uwzględnienia wszystkich kapitałów własnych spółki FFT

209 Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi, że Komisja niesłusznie uznała, iż należało uwzględnić cały księgowy kapitał własny w celu zastosowania do spółki FFT jednolitej stopy zwrotu w wysokości 10%, niezależnie od jej poszczególnych rodzajów działalności. Twierdzi ono, że metoda potwierdzona przez rozpatrywaną interpretację indywidualną stosuje zasadę „analizy funkcjonalnej" w sposób zgodny z zasadami luksemburskimi i OECD, mającą na celu uwzględnienie mieszanego charakteru działalności spółki FFT przy uwzględnieniu wykorzystywanych aktywów i ponoszonego ryzyka. Zdaniem Wielkiego Księstwa Luksemburga, w celu ustalenia wynagrodzenia spółki FFT trzeba zatem wyodrębnić aktywa lub kapitał, które wiążą się z prowadzeniem odpowiednich transakcji lub funkcji, w związku z czym należy uwzględnić jedynie aktywa operacyjne i wykorzystany kapitał, zgodnie

z wytycznymi OECD. Okólnik stanowi transpozycję tych wymogów, gdyż przede wszystkim wyłącza ze swojego zakresu pełnienie funkcji holdingu, następnie przyjmuje terminologię wytycznych OECD i wreszcie określa kapitał własny obejmujący ryzyko związane z działalnością finansową.

210 Komisja kwestionuje te argumenty.

i) Uwagi w przedmiocie rozpatrywanej interpretacji indywidualnej

211 Po pierwsze, jak wynika z rozpatrywanej interpretacji indywidualnej oraz jak stwierdzono w zaskarżonej decyzji (zob. w szczególności motyw 70 rzeczonej decyzji), rozpatrywana interpretacja indywidualna dotyczy ustalenia wynagrodzenia spółki FFT za jej wewnątrzgrupową działalność finansową i działalność związaną ze środkami pieniężnymi. Podatek należny od spółki FFT w Luksemburgu jest zatem obliczany poprzez zastosowanie zwykłej stawki opodatkowania spółek mającej zastosowanie w Luksemburgu do dochodu netto osiągniętego przez FFT na podstawie wynagrodzenia zatwierdzonego w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej.

212 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że rozpatrywana interpretacja indywidualna określa wysokość wynagrodzenia spółki FFT w odniesieniu do transakcji związanych z jej wewnątrzgrupową działalnością finansową i działalnością związaną ze środkami pieniężnymi. Strony są zgodne co do tego, że ten rodzaj transakcji podlega opodatkowaniu na podstawie kodeksu podatkowego.

213 Następnie, strony nie kwestionują tego, że – ponieważ transakcje stanowiące wewnątrzgrupową działalność finansową i działalność związaną ze środkami pieniężnymi, prowadzoną przez spółkę FFT, są transakcjami wewnątrzgrupowymi – rozpatrywana interpretacja indywidualna dotyczy ustalenia ceny transferowej tych transakcji na poziomie odpowiadającym poziomowi, który byłby stosowany, gdyby ten rodzaj transakcji był zawarty pomiędzy spółkami samodzielnymi, podlegającymi warunkom rynkowym. Ponadto nie kwestionują one, że owa interpretacja indywidualna umożliwia spółce FFT ustalenie jej podstawy opodatkowania w Luksemburgu.

214 Wreszcie w zaskarżonej decyzji Komisja nie zakwestionowała podjętej w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej decyzji o zastosowaniu MMTN jako metody ustalania odpowiedniego poziomu cen transferowych dla transakcji stanowiących działalność finansową spółki FFT i działalność związaną ze środkami pieniężnymi. W tym względzie bezsporne jest, że prawidłowe zastosowanie MMTN w niniejszej sprawie polega na analizie zwrotu z kapitału.

215 Strony spierają się zatem co do zasady wyłącznie co do wysokości wynagrodzenia spółki FFT za transakcje należące do jej wewnątrzgrupowej działalności finansowej i działalności związanej ze środkami pieniężnymi.

216 Po drugie, jak wynika ze sprawozdania w sprawie cen transferowych i jak stwierdziła to Komisja w tabeli 2 zaskarżonej decyzji oraz w motywach 61, 62, 65 i 70 tej decyzji, w celu obliczenia zwrotu z kapitału w sprawozdaniu przyjęto podział kapitału własnego spółki FFT, którego łączna kwota wynosi 287 477 000 EUR, na trzy kategorie funduszy, a mianowicie:

– hipotetyczne ustawowe fundusze własne w rozumieniu regulacji kapitałowych Bazylea II, związane z wynagrodzeniem za „ryzyko”, to jest 28 523 000 EUR, do których zastosowano stopę zwrotu w wysokości 6,05%;

– fundusze własne służące do skompensowania udziałów w FFNA i FFC i związane z działalnością „holdingu” FFT, czyli 165 244 000 EUR, do których nie zastosowano żadnej stopy zwrotu;

– wreszcie fundusze własne służące do wykonywania „funkcji”, czyli 93 710 000 EUR, do których zastosowano stopę zwrotu w wysokości 0,87%. Odpowiadają one całości księgowego kapitału własnego, pomniejszonego o hipotetyczne ustawowe fundusze własne i kwotę udziałów spółki FFT w FFNA i FFC.

217 W tym względzie strony nie kwestionują, że podział kapitału własnego ogranicza podstawę kapitału braną pod uwagę przy obliczaniu stopy zwrotu. Strony nie zgadzają się w istocie co do samej zasady polegającej w ramach MMTN na przypisaniu kapitałów do konkretnych funkcji podlegających odrębnym wskaźnikom stopy zwrotu. Wielkie Księstwo Luksemburga i spółka FFT uważają bowiem, że ów podział kapitału jest nie tylko zgodny z wytycznymi OECD i okólnikiem, lecz także właściwy z punktu widzenia różnych rodzajów działalności spółki FFT. Komisja uważa natomiast, że taki podział jest błędny.

218 Należy zatem zbadać, czy Komisja prawidłowo uznała, że podzielenie kapitału własnego i zastosowanie do niego odrębnych stóp zwrotu nie pozwala na osiągnięcie wiarygodnego wskaźnika zastępczego wyniku zgodnego z ceną rynkową, a tym samym przyczyniło się do zmniejszenia obciążenia podatkowego spółki FFT.

ii) W przedmiocie możliwości dokonania podziału kapitału w wytycznych OECD i okólniku

219 Jak strony w istocie przyznały podczas rozprawy, okólnik i wytyczne OECD, do których odsyła okólnik, nie potwierdzają ani nie zakazują możliwości podziału kapitału spółki zintegrowanej zależnie od różnych rodzajów działalności.

220 W każdym razie żaden z argumentów podniesionych przez Wielkie Księstwo Luksemburga w jego pismach nie pozwala na stwierdzenie, że wytyczne OECD lub okólnik umożliwiały podział kapitału w celu uzyskania wyniku zgodnego z ceną rynkową.

221 Po pierwsze, Wielkie Księstwo Luksemburga twierdzi, że stosowanie jednolitej stopy zwrotu do całego kapitału własnego spółki FFT nie uwzględnia zaleceń wytycznych OECD, a w szczególności wymogu przeprowadzenia tzw. analizy „funkcjonalnej” działalności prowadzonej przez dane przedsiębiorstwo, polegającej na wyodrębnieniu różnych rodzajów działalności przedsiębiorstwa i określeniu aktywów i rodzajów ryzyka związanego z tymi rodzajami. W tym względzie należy zauważyć, że wbrew temu, co twierdzi Wielkie Księstwo Luksemburga, pkt D.1.2.2 wytycznych OECD, odnoszący się do „analizy funkcjonalnej”, nie pozwala na stwierdzenie, że w niniejszej sprawie podział kapitału spółki FFT na różne rodzaje działalności był prawidłowy.

222 Z pkt 1.42 wytycznych OECD wynika bowiem, że to aktywa związane z każdą działalnością, a nie kapitał, mogą zostać wydzielone i przyporządkowane do ryzyka lub konkretnego rodzaju działalności. Tymczasem chociaż, jak utrzymuje Wielkie Księstwo Luksemburga, do celów stosowania MMTN mogą być przyjęte jako wskaźnik zarówno rentowność kapitału, jak i rentowność aktywów, nie oznacza to jednak zrównania kapitału własnego z aktywami operacyjnymi. W odróżnieniu bowiem od aktywów operacyjnych, kapitał jest zamienny i narażony na ryzyko, niezależnie od rodzaju działalności, do której realizacji służy.

223 Po drugie, w zakresie, w jakim Wielkie Księstwo Luksemburga odsyła do pkt 2.77 i 2.78 wytycznych OECD, wystarczy stwierdzić w tym względzie, podobnie jak czyni to Komisja, że o ile z powyższego wynika w istocie, iż pod uwagę powinny zostać wzięte jedynie te elementy, które są związane z transakcją, żaden z tych punktów nie przewiduje, że należy wziąć pod uwagę jedynie tę część kapitału, która wiąże się z działalnością podlegającą opodatkowaniu. Jak zaś słusznie podnosi Komisja, kapitał jest z natury zamienny.

224 Po trzecie, w zakresie, w jakim Wielkie Księstwo Luksemburga utrzymuje, że w prawie luksemburskim możliwe jest powiązanie niektórych części kapitału z określonymi funkcjami, należy stwierdzić, że jak wskazano w pkt 212–215 powyżej, rozpatrywana interpretacja indywidualna dotyczy jedynie określenia, na poziomie ceny rynkowej, wynagrodzenia spółki FFT w odniesieniu do transakcji związanych z jej wewnątrzgrupową działalnością finansową i działalnością związaną ze środkami pieniężnymi. Jak wynika z pkt 137–139 powyżej, Komisja mogła skontrolować na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE, czy poziom tego wynagrodzenia był niższy od poziomu ceny rynkowej, a w konsekwencji, czy interpretacja indywidualna przysporzyła spółce FFT korzyści. Analiza funkcjonalna transakcji między podmiotami powiązanymi pozwala, w szczególności, dokonać w razie potrzeby wyboru strony weryfikowanej, najbardziej odpowiedniej metody ceny transferowej i weryfikowanego wskaźnika finansowego lub określić istotne czynniki porównywalności, jakie należy uwzględnić.

225 Natomiast rozpatrywana interpretacja indywidualna nie dotyczy kwestii tego, czy z powodu analizy funkcjonalnej spółki FFT niektóre części kapitału FFT nie podlegają opodatkowaniu na podstawie luksemburskiego kodeksu podatkowego.

226 Ponadto Wielkie Księstwo Luksemburga opiera swoje twierdzenie na artykule prawnym dotyczącym luksemburskiego prawa podatkowego oraz na rozporządzeniu wielkoksiążęcym. Niemniej jednak należy stwierdzić, że nawet przy założeniu, iż owe elementy, dotyczące prawa luksemburskiego, są istotne dla zbadania na podstawie art. 107 ust. 1 TFUE kwestii tego, czy wynagrodzenie spółki FFT było niższe od poziomu ceny rynkowej, nie wykazują one, że do celów obliczenia zwrotu z kapitału kapitał własny spółki FFT może zostać podzielony w zależności od różnych rodzajów działalności.

227 Po pierwsze, w zakresie, w jakim Wielkie Księstwo Luksemburga odsyła do règlement grand-ducal du 16 juillet 1987, modifiant le règlement grand-ducal du 23 juillet 1983 portant exécution de l'article 1er de la loi du 23 juillet 1983 modifiant certaines dispositions de la loi du 4 décembre 1967 concernant l'impôt sur le revenu (rozporządzenia wielkoksiążęcego z dnia 16 lipca 1987 r. zmieniającego rozporządzenie wielkoksiążęce z dnia 23 lipca 1983 r. w sprawie wykonania art. 1 ustawy z dnia 23 lipca 1983 r. zmieniającej niektóre przepisy ustawy z dnia 4 grudnia 1967 r. o podatku dochodowym) (opublikowanego w *Mémorial* A nr 65 z dnia 6 sierpnia 1987 r., s. 1540), należy podkreślić, że stanowi ono, iż „przyjmuje się, że składniki majątkowe są finansowane z funduszy własnych w następującej kolejności: rzeczowe aktywa trwałe i wartości niematerialne i prawne, finansowe środki trwałe, środki pieniężne w kasie i na rachunkach oraz inne środki pieniężne". Należy zatem stwierdzić, że wspomniane rozporządzenie wielkoksiążęce nie przewiduje, wbrew temu, co twierdzi Wielkie Księstwo Luksemburga, by kapitał własny spółki mógł zostać przypisany do określonych aktywów spółki.

228 Po drugie, w zakresie, w jakim Wielkie Księstwo Luksemburga powołuje się na cytat z czasopisma prawnego, dotyczący luksemburskiego prawa podatkowego, zgodnie z którym „opierając się na względach czysto ekonomicznych w doktrynie niemieckiej uznaje się, że zasoby długoterminowe przeznacza się w pierwszej kolejności na finansowanie aktywów długoterminowych" i że „[w] tym świetle można uznać, że fundusze własne finansują najpierw aktywa trwałe", należy zauważyć, że ten element doktryny nie wystarcza do poparcia stanowiska Wielkiego Księstwa Luksemburga, zgodnie z którym kapitał własny spółki może zostać podzielony w ramach stosowania MMTN w celu przypisania go do konkretnych aktywów lub rodzajów działalności. O ile bowiem cytat ten może być rozumiany w ten sposób, że udziały posiadane przez spółkę są w pierwszej kolejności finansowane z funduszy własnych, to odpowiedź na pytanie, czy takie stwierdzenie jest istotne przy stosowaniu MMTN, a w szczególności przy ustaleniu zwrotu z kapitału, nie wynika jasno z treści tego cytatu. Ponadto fragment ten został przedstawiony bez dokładnego wskazania kontekstu, w jaki się wpisuje, i nie znajduje potwierdzenia w innych elementach doktryny, w związku z czym jego moc dowodowa jest bardzo ograniczona.

229 Tym samym należy stwierdzić, że podział kapitału spółki zintegrowanej w zależności od różnych rodzajów działalności nie jest ani wyraźnie dozwolony, ani zakazany. W tych okolicznościach należy sprawdzić, czy podział dokonany w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej jest właściwy biorąc pod uwagę szczególne okoliczności niniejszego przypadku.

iii) W przedmiocie właściwego charakteru podziału kapitału własnego

230 Strony spierają się w kwestii tego, czy Komisja popełniła błąd, uznając, że dokonanie podziału kapitału własnego w niniejszej sprawie było niewłaściwe.

231 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że w niniejszym przypadku podział kapitału własnego spółki FFT nie jest uzasadniony koniecznością zróżnicowania wysokości wynagrodzenia za poszczególne funkcje pełnione przez spółkę FFT.

232 W przeciwieństwie bowiem do tego, co w istocie utrzymuje Wielkie Księstwo Luksemburga, podział kapitału własnego, zatwierdzony w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, nie odzwierciedla poszczególnych funkcji lub rodzajów działalności określonych w sprawozdaniu w sprawie cen transferowych w ramach tak zwanej analizy „funkcjonalnej", dla których rozpatrywana interpretacja indywidualna zatwierdza wysokość wynagrodzenia.

233 Jak stwierdzono w pkt 211 powyżej, metoda zatwierdzona w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej nie dotyczy ustalenia wynagrodzenia za działalność holdingową spółki FFT, lecz wyłącznie wynagrodzenia z tytułu funkcji spółki FFT w dziedzinie finansowania wewnątrzgrupowego i funkcji związanej ze środkami pieniężnymi.

234 W tym względzie należy stwierdzić, że sprawozdanie w sprawie cen transferowych [*poufne*].

235 Tymczasem trzy kategorie funduszy własnych potwierdzone w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej dotyczą, odpowiednio, wynagrodzenia z tytułu ryzyka, wynagrodzenia z tytułu działalności holdingowej oraz wynagrodzenia z tytułu pełnionych funkcji. Ponadto w odniesieniu do tej ostatniej kategorii należy podkreślić, że w sprawozdaniu w sprawie cen transferowych wyjaśniono, iż [*poufne*]. Segment ten odpowiada zatem całości działalności spółki FFT będącej przedmiotem rozpatrywanej interpretacji indywidualnej.

236 Z tych ustaleń wynika zatem, że wbrew temu, co utrzymuje Wielkie Księstwo Luksemburga, podział kapitału własnego nie służy spełnieniu wymogu wyodrębnienia funkcji spółki FFT.

237 W drugiej kolejności należy stwierdzić, że Komisja nie popełniła błędu, uznając, że podział kapitału własnego, zatwierdzony w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, był niewłaściwy, ponieważ opierał się na całkowicie sztucznej analizie wykorzystania funduszy własnych spółki FFT.

238 Po pierwsze należy zauważyć, że, jak stwierdziła w istocie Komisja w motywie 282 zaskarżonej decyzji, podział kapitału własnego spółki FFT nie był właściwy, ponieważ tego rodzaju fundusze są ze swej natury zamienne. W istocie bowiem, ponieważ cały kapitał własny spółki FFT jest narażony na ryzyko i jest dostępny na potrzeby wypłacalności spółki FFT, podlegać wynagrodzeniu powinna całość owego kapitału, bez konieczności jego podziału.

239 W tym względzie, nawet jeśli prawdą jest, że część kapitału własnego spółki FFT została przeznaczona na udziały w FFNA i FFC, które już zostały opodatkowane, a zatem nie podlegają nadal opodatkowaniu, okoliczność ta nie ma żadnego wpływu na stwierdzenie, że ta część kapitału własnego jest również narażona na ryzyko, a zatem powinna podlegać wynagrodzeniu z tytułu ryzyka.

240 Jak wynika bowiem z motywów 247 i 286 zaskarżonej decyzji, dokonując podziału kapitału własnego zamiast przyjąć go, jako całość, za podstawę obliczenia stopy zwrotu z kapitału, Wielkie Księstwo Luksemburga pomija fakt, że do zapewnienia funkcji finansowania oraz, w stosownym przypadku, do pokrycia strat związanych z działalnością finansową niezbędny jest cały kapitał własny. Jak bowiem przypomniała Komisja w trakcie rozprawy, jeśli wskaźnik dźwigni pomiędzy kapitałem a kwotami pożyczonymi spadłby z [*poufne*]% do 1,3 lub 1,5%, byłby niższy od wskaźnika akceptowalnego przez instytucję kredytową.

241 Ponadto należy podkreślić, że – jak Komisja uznała w motywie 247 zaskarżonej decyzji, a czego Wielkie Księstwo Luksemburga nie kwestionuje – spółka FFT realizuje funkcję transformacji terminów zapadalności i pośrednictwa finansowego, ponieważ zaciąga pożyczki na rynkach na potrzeby finansowania grupy. Jak wynika bowiem z motywu 43 zaskarżonej decyzji, finansowanie spółki FFT pochodzi z instrumentów takich jak emisja obligacji, terminowe pożyczki bankowe, linie kredytowe przeznaczone na określony cel i linie kredytowe nieprzeznaczone na określony cel. Należy zatem stwierdzić, że – jak zresztą przyznało Wielkie Księstwo Luksemburga w odpowiedziach na pytania podczas rozprawy – kiedy spółka bierze pożyczki na rynku w celu finansowania swojej działalności, to przez uczestników rynku, którzy udzielają jej kredytów, brany jest pod uwagę cały kapitał spółki FFT. Tymczasem podział kapitału własnego na poszczególne działalności spółki FFT nie uwzględnia faktu, że jej dochody podlegające opodatkowaniu są zmienne w zależności od kosztów kredytowania, które zależą w szczególności od wysokości jej kapitału.

242 Po drugie, w każdym razie trzy segmenty, które zostały zatwierdzone w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, są sztuczne.

243 Przede wszystkim, w odniesieniu do pierwszego segmentu, czyli funduszy własnych wykorzystywanych do pokrycia ryzyka, wystarczy przypomnieć, że – jak zostało stwierdzone w pkt 238 powyżej – na ryzyko jest narażony cały kapitał własny spółki FFT.

244 Następnie, co się tyczy drugiego segmentu, czyli funduszy własnych wykorzystanych na udziały w FFNA i FFC, wystarczy przypomnieć, że ponieważ kapitał jest zamienny, część funduszy odpowiadająca wielkości udziałów w FFNA i FFC nie może być oddzielona od reszty kapitału własnego spółki FFT. W przeciwieństwie bowiem do tego, co w swoich uwagach na rozprawie podniosły zarówno Wielkie Księstwo Luksemburga, jak i spółka FFT, nawet jeśli posiadanie udziałów w FFNA i FFC nie uprawnia do żadnej dywidendy podlegającej opodatkowaniu, ponieważ dywidenda spółek FFNA i FFC została już opodatkowana przed jej wypłatą spółce FFT jako holdingowi, nie zmienia to faktu, że w przypadku niewypłacalności spółki FFT fundusze własne związane z posiadaniem tych udziałów, tak jak w przypadku wszystkich pozostałych funduszy własnych, zostaną wykorzystane do pokrycia długów spółki FFT. W tych okolicznościach kapitały spółki FFT, niezależnie od tego, czy mogą być powiązane z posiadanymi przez nią udziałami, są w każdym razie narażone na ryzyko i powinny być brane pod uwagę przy obliczaniu wynagrodzenia spółki FFT.

245 Ponadto w ramach grupy udziały spółki dominującej w jej spółkach zależnych mogłyby zostać uznane w rzeczywistości za formę dokapitalizowania, stanowiącą alternatywę dla udzielenia pożyczki wewnątrzgrupowej. Tak więc rozróżnienie między drugim segmentem a pierwszym, który według sprawozdania w sprawie cen transferowych odpowiada funduszom własnym narażonym na ryzyko, w szczególności ryzyko kredytowe i ryzyko kontrahenta (motyw 58 zaskarżonej decyzji), jest również z tego powodu sztuczne, ponieważ oba segmenty mogą być w ostatecznym rozrachunku wyrazem operacji finansowania wewnątrzgrupowego, jak Wielkie Księstwo Luksemburga potwierdziło co do istoty na rozprawie.

246 Wreszcie w odniesieniu do trzeciego segmentu, czyli funduszy własnych używanych do wykonywania funkcji, należy stwierdzić, jak wskazała Komisja w motywie 277 zaskarżonej decyzji, że odpowiada on pozostałemu kapitałowi własnemu, uzyskanemu po odliczeniu dwóch pierwszych segmentów od całego kapitału własnego. Stąd wniosek, że ze względu na swój rezydualny charakter segment ten nie

odpowiada w rzeczywistości żadnej konkretnej funkcji ani działalności. Ponadto, jak słusznie stwierdziła Komisja w motywie 265 zaskarżonej decyzji, segment ten nie odpowiada żadnemu zwykłemu składnikowi funduszy własnych używanych przy obliczaniu wymogów zwrotu. Ponadto należy zauważyć, że [*poufne*]. Tymczasem funkcje te odpowiadają funkcjom, za które obliczono wynagrodzenie spółki FFT zatwierdzone w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej. W konsekwencji należy stwierdzić, że podział ten jest w sposób nieuchronny niewłaściwy.

247 Z ustaleń tych wynika zatem, że Komisja nie popełniła błędu uznając w istocie, że podział kapitału własnego był błędny, a przy obliczaniu wynagrodzenia z tytułu ryzyka należało uwzględnić całość kapitału własnego spółki FFT.

248 Pozostałe argumenty Wielkiego Księstwa Luksemburga nie są przekonujące.

249 Argument, w którym Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi, że spółka FFT zapłaciłaby taką samą kwotę podatku, gdyby jej działalność została rozdzielona między trzy odrębne podmioty, nie może zostać uwzględniony.

250 Po pierwsze bowiem, jak stwierdzono w pkt 235 powyżej, podział kapitału własnego nie odpowiada poszczególnym funkcjom wykonywanym przez spółkę FFT. Po drugie, jak wskazano w pkt 241 powyżej, przez uczestników rynku, od których spółka FFT zaciąga pożyczki, brany jest pod uwagę cały kapitał spółki, a jej zdolność kredytowa nieuchronnie wpływa na jej działalność w zakresie finansowania i jej zyski. Nie można zatem uznać, że spółka FFT, gdyby jej kapitał należał do trzech odrębnych spółek w celu prowadzenia działalności z inną stopą zwrotu, zapłaciłaby podatek takiej samej wysokości. Ponadto, jak ustalono w pkt 240 powyżej, kapitał własny spółki FFT związany z działalnością w zakresie finansowania – gdyby został uwzględniony – byłby niewystarczający w świetle ponoszonego ryzyka. W każdym razie argument ten należy oddalić przez to, że dotyczy on sytuacji hipotetycznej, niezwiązanej z sytuacją będącą przedmiotem niniejszej sprawy.

251 W świetle powyższego należy stwierdzić, że Komisja prawidłowo stwierdziła, iż przy obliczaniu wynagrodzenia z tytułu wewnątrzgrupowej działalności finansowej i działalności związanej ze środkami pieniężnymi powinna zostać uwzględniona całość kapitału własnego spółki FFT.

3) W przedmiocie drugiego błędu, związanego z uwzględnieniem hipotetycznych ustawowych funduszy własnych

252 Wielkie Księstwo Luksemburga kwestionuje w istocie ocenę Komisji, zgodnie z którą uwzględnienie hipotetycznych ustawowych funduszy własnych przy ustalaniu wynagrodzenia z tytułu ryzyka związanego z działalnością spółki FFT związaną z finansowaniem wewnątrzgrupowym i środkami pieniężnymi było błędne. W tym względzie Wielkie Księstwo Luksemburga kwestionuje ocenę Komisji, zgodnie z którą nie ma żadnego gospodarczego uzasadnienia zastosowania stopy zwrotu z kapitału własnego do podstawy złożonej z kapitałów regulacyjnych spółki FFT, podczas gdy metoda MMTN wymaga oceny kapitału własnego przyporządkowanego do poszczególnych funkcji spółki FFT, dodając, że regulacje kapitałowe Bazylea II i CAPM są normami międzynarodowymi.

253 Komisja nie zgadza się z tą argumentacją ze względu na to, że obliczenie podstawy opodatkowania na podstawie hipotetycznych kapitałów regulacyjnych dokonane przez spółkę FFT jest po pierwsze błędne, a po drugie niespójne.

254 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że, jak zauważyła Komisja w motywach 254 i 262 zaskarżonej decyzji, czego Wielkie Księstwo Luksemburga nie kwestionuje, regulacje kapitałowe Bazylea II określają wymagane ustawowe fundusze własne jako proporcję aktywów posiadanych przez bank lub instytucję finansową ważoną podstawowym ryzykiem każdego z tych aktywów. Ustawowe fundusze własne stanowią zatem oszacowanie minimalnego poziomu kapitalizacji dokonane przez

organ regulacyjny, który to poziom bank lub inna instytucja finansowa musi utrzymać, i nie stanowią one prawa do zysków danego podmiotu, ani do wynagrodzenia za ponoszone przez ów podmiot ryzyko.

255 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o dokonaną przez Komisję tytułem głównym ocenę, zgodnie z którą wybór, zatwierdzony w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, polegający na uwzględnieniu hipotetycznego kapitału ustawowego spółki FFT, jest błędny, należy stwierdzić, że – jak podnosi Komisja – w odróżnieniu od księgowego kapitału własnego wykorzystywanego w działalności spółki FFT w zakresie finansowania, ustawowe fundusze własne nie mają żadnego związku z zyskami, które inwestor pobiera od spółki, w którą zainwestował. W rzeczywistości bowiem ustawowe fundusze własne nie stanowią odpowiedniego wskaźnika zysku osiągniętego przez bank lub instytucję finansową, lecz jedynie wykonanie zobowiązania ostrożnościowego nałożonego na te instytucje. Hipotetyczne ustawowe fundusze własne określone poprzez zastosowanie w drodze analogii regulacji kapitałowych Bazylea II nie mogą a fortiori stanowić odpowiedniego wskaźnika dla celów określenia wynagrodzenia z tytułu ryzyka, na które narażony jest kapitał spółki FFT.

256 Żaden z argumentów podniesionych przez Wielkie Księstwo Luksemburga nie jest w stanie podważyć tego stwierdzenia.

257 Po pierwsze okoliczność, przywołana przez Wielkie Księstwo Luksemburga w odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd na rozprawie, zgodnie z którą administracja podatkowa zastanawiała się nad tym, czy spółka FFT była prawidłowo wyposażona w kapitał, nie uzasadnia wykorzystania hipotetycznych ustawowych funduszy własnych jako wskaźnika poziomu zysków.

258 Po drugie, argument Wielkiego Księstwa Luksemburga, zgodnie z którym spółka FFT, jako instytucja finansowa, była zobowiązana na podstawie okólnika do posiadania minimalnego kapitału, należy oddalić jako nieistotny dla sprawy. Wystarczy bowiem stwierdzić, jak zauważa Komisja, że obowiązek taki nie uzasadnia przyjęcia minimalnego kapitału posiadanego zgodnie z tym obowiązkiem jako właściwego wskaźnika poziomu zysków, ponieważ obowiązek ustawowy nie odzwierciedla udziałów w osiągniętych zyskach.

259 W trzeciej kolejności, jeśli chodzi o dokonaną przez Komisję pomocniczo ocenę, według której istnieje niespójność w użyciu hipotetycznych ustawowych funduszy własnych w celu ustalenia stopy zwrotu z księgowego kapitału własnego, zamiast zwrotu z ustawowych funduszy własnych, należy stwierdzić, po pierwsze, że nawet przy założeniu, iż przyjęcie samych hipotetycznych ustawowych funduszy własnych jako wskaźnika poziomu zysków jest prawidłowe, Wielkie Księstwo Luksemburga nie przedstawia żadnego przekonującego wyjaśnienia, by uzasadnić brak spójności w przyjętej metodologii.

260 Jak Komisja wskazała zaś w motywach 253 i 254 zaskarżonej decyzji, zwrot z kapitału własnego jest wskaźnikiem rentowności. Uwzględnienie księgowego kapitału własnego pozwala ustalić zysk netto, który stanowi wynagrodzenie akcjonariuszy, podczas gdy ustawowe fundusze własne nie odzwierciedlają żadnego prawa do zysków spółki, lecz stanowią jedynie fundusze, które spółka regulowana ma obowiązek posiadać.

261 Argumenty Wielkiego Księstwa Luksemburga, zgodnie z którymi metoda użyta do ustalenia zwrotu z kapitału własnego nie jest „niespójna”, ponieważ, po pierwsze, pozwala ona wziąć pod uwagę odrębne rodzaje działalności spółki FFT, a po drugie, regulacje kapitałowe Bazylea II, podobnie jak CAPM, są regulacjami międzynarodowymi, należy oddalić jako bezskuteczne w tym względzie. Żaden z nich nie pozwala bowiem na wyjaśnienie powodów, dla których ustawowe fundusze własne można by wykorzystać do ustalenia zwrotu z księgowego kapitału własnego.

262 Po drugie, należy również zauważyć, że – jak stwierdziła Komisja w motywie 263 zaskarżonej decyzji – ze względu na to, iż dokonane w sprawozdaniu w sprawie cen transferowych, do celów obliczenia CAPM, porównanie spółki FFT z 66 spółkami zidentyfikowanymi przez doradcę podatkowego nie opiera się na hipotetycznych ustawowych funduszach własnych tych 66 spółek, wybór hipotetycznych ustawowych funduszy własnych spółki FFT jako wskaźnika poziomu zysków jest niespójny.

263 W świetle powyższego należy stwierdzić, że Komisja słusznie uznała, iż Wielkie Księstwo Luksemburga nie powinno było przyjąć hipotetycznego kapitału ustawowego spółki FFT jako podstawy obliczania wynagrodzenia z tytułu ryzyka.

264 W związku z tym, że stwierdzono, iż Komisja prawidłowo uznała, że nie można było użyć hipotetycznych ustawowych funduszy własnych do celów obliczenia wynagrodzenia spółki FFT, nie ma potrzeby badania argumentów Wielkiego Księstwa Luksemburga zmierzających do zakwestionowania dokonanej przez Komisję oceny, zgodnie z którą obliczenie hipotetycznych ustawowych funduszy własnych spółki FFT było błędne (trzeci błąd). Uzasadnienie to zostało bowiem rozwinięte przez Komisję tytułem pomocniczym, jak wynika to z motywu 276 zaskarżonej decyzji, i opiera się na błędnym założeniu, zgodnie z którym hipotetyczne ustawowe fundusze własne mogły być wykorzystane jako wskaźnik poziomu zysków do obliczenia wynagrodzenia z tytułu ryzyka ponoszonego przez spółkę FFT.

4) W przedmiocie błędu czwartego, związanego z nieuwzględnieniem udziałów spółki FFT

265 Wielkie Księstwo Luksemburga kwestionuje ocenę Komisji, zgodnie z którą przy obliczaniu wynagrodzenia z tytułu działalności spółki FFT związanej z finansowaniem wewnątrzgrupowym i środkami pieniężnymi należało uwzględnić kapitał związany z udziałami spółki FFT w spółkach FFC i FFNA.

266 Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi najpierw, że Komisja powinna była uznać, iż wynagrodzenie z tytułu udziałów w spółkach FFNA i FFC było z definicji wyłączone z zakresu stosowania cen transferowych. Dywidendy pochodzące z udziałów są bowiem zwolnione z podatku i z tym finansowaniem nie jest związane żadne obciążenie finansowe, ani też nie jest od niego odliczane.

267 Następnie Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi, że wbrew temu, co twierdzi Komisja w motywie 282 zaskarżonej decyzji, w prawie luksemburskim wszystkie źródła finansowania powinny zostać przypisane w miarę możliwości do poszczególnych aktywów spółki. Tymczasem udziały posiadane przez spółkę FFT są finansowane z funduszy własnych, w wysokości 165 244 000 EUR, które znajdują się poza zakresem stosowania cen transferowych i powinny zostać wyłączone z obliczeń wynagrodzenia z tytułu ryzyka ponoszonego przez spółkę FFT w związku z działalnością finansowania wewnątrzgrupowego.

268 Ponadto Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi, że zastosowanie reguł regulacji kapitałowych Bazylea II pozwala na wyłączenie udziałów w innych instytucjach kredytowych. Ponieważ Komisja oddaliła ten argument w motywie 281 zaskarżonej decyzji ze względu na to, że spółka FFT nie jest instytucją kredytową, Wielkie Księstwo Luksemburga uważa, że podejście to jest niespójne z resztą zaskarżonej decyzji, w której Komisja zastosowała regulacje kapitałowe Bazylea II.

269 Co więcej, Wielkie Księstwo Luksemburga kwestionuje ocenę Komisji zawartą w motywie 286 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którą, w istocie, udziały w spółkach FFNA i FFC nie mogą zostać odliczone od księgowego kapitału własnego, ponieważ zlikwidowałoby to efekt dźwigni finansowej FFT, która odpowiada wskaźnikowi zadłużenie/fundusze własne wynoszącemu [*poufne*]% przy uwzględnieniu tych udziałów, [*poufne*] średniego wskaźnika zadłużenia banków europejskich – który wynosi 2,9% lub 3,3% zależnie od przyjętej próby. Po pierwsze bowiem, panel banków przyjęty przez Komisję i wynikająca z niego średnia nie są w żaden sposób decydującym wskaźnikiem, ponieważ inne

banki mają większe zadłużenie. Po drugie, należało wziąć pod uwagę nie indywidualne księgowe fundusze własne, lecz skonsolidowane księgowe fundusze własne. Ponadto próba wykorzystana przez Komisję również nie jest reprezentatywna.

270 Wreszcie Wielkie Księstwo Luksemburga uważa, że przeprowadzone przez Komisję w motywie 288 zaskarżonej decyzji porównanie z Fiat Finance SpA (zwaną dalej „FF"), spółką pełniącą funkcje związane ze środkami pieniężnymi z siedzibą we Włoszech, nie jest ani istotne, ani rozstrzygające. W tym względzie kwestionuje ono, że należało zastosować do spółki FF tę samą metodę, co zastosowana wobec spółki FFT, a mianowicie metodę polegającą na odliczeniu udziałów od funduszy własnych, ponieważ dałoby to w przypadku spółki FF kapitał ujemny. Po pierwsze, spółka FF jest podatnikiem włoskim, a nie luksemburskim. Po drugie, jedyną rzeczą wykazaną przez Komisję byłaby okoliczność, że w przypadku spółki FF udziały zostały sfinansowane z długu.

271 Na wstępie należy stwierdzić, że w motywach 277–290 zaskarżonej decyzji Komisja uznała w istocie, że Wielkie Księstwo Luksemburga dopuściło się błędu w ocenie, wyodrębniając „inwestycje finansowe w spółkach FFNA i FFC", które spółka FFT oszacowała na 165 244 000 EUR (tabela 2 zaskarżonej decyzji) i przyjmując w odniesieniu do nich zerowe wynagrodzenie. Zdaniem Komisji, doprowadziło to do zmniejszenia podatku wymagalnego od spółki FFT.

272 Należy również zauważyć, że bezsporne jest, iż metoda zatwierdzona przez Wielkie Księstwo Luksemburga w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej ma na celu określenie – na potrzeby ustalenia podatku należnego od spółki FFT – wynagrodzenia, jakie spółka ta uzyskałaby z tytułu wewnątrzgrupowej działalności finansowej i działalności związanej ze środkami pieniężnymi, gdyby prowadziła ją w warunkach rynkowych. Omawiana metoda polega na obliczeniu stopy zwrotu z kapitału. W tym kontekście okoliczność, że spółka FFT jako spółka holdingowa nie podlega opodatkowaniu względem dywidend otrzymanych przez nią od spółek FFNA i FFC, które – co jest bezsporne – są objęte podatkiem od dywidend, może niewątpliwie sugerować, że kapitał przypisany do tych udziałów nie powinien być brany pod uwagę przy ustalaniu podatku, który spółka FFT musiałaby zapłacić, gdyby prowadziła działalność w warunkach rynkowych. Jednakże twierdzenie to nie może zostać uwzględnione z następujących powodów.

273 Po pierwsze, należy stwierdzić, że – jak słusznie podnosi Komisja w motywie 282 zaskarżonej decyzji – kapitał własny ma charakter zamienny. W przypadku niewypłacalności spółki FFT wierzyciele są spłacani z całości jej kapitału własnego. Zatem w przeciwieństwie do tego, co podniosło Wielkie Księstwo Luksemburga, a także spółka FFT w swoich uwagach na rozprawie, nawet jeśli posiadanie udziałów w FFNA i FFC nie uprawnia do żadnej dywidendy podlegającej opodatkowaniu, ponieważ dywidenda z tych spółek została już opodatkowana przed jej wypłatą spółce FFT jako holdingowi, nie zmienia to faktu, że w przypadku niewypłacalności spółki FFT fundusze własne związane z posiadaniem tych udziałów, tak jak w przypadku wszystkich pozostałych funduszy własnych, zostaną wykorzystane do pokrycia długów spółki FFT. W tych okolicznościach kapitały spółki FFT, niezależnie od tego, czy mogą być powiązane z posiadanymi przez nią udziałami, są w każdym razie narażone na ryzyko i powinny być brane pod uwagę przy obliczaniu wynagrodzenia spółki FFT, nawet jeśli udziały w spółkach FFNA i FFC nie były źródłem żadnego dochodu podlegającego opodatkowaniu.

274 Po drugie, należy podkreślić, że – jak słusznie podnosi Komisja – Wielkie Księstwo Luksemburga nie wykazało, iż inne spółki, z którymi Komisja porównała spółkę FFT, odliczyły od swojego kapitału udziały w spółkach zależnych ani że instytucje finansowe działające na rynku posiadają powszechnie tego rodzaju udziały. W tych okolicznościach Komisja słusznie uznała, że wyłączenie udziałów spółki FFT w jej dwóch spółkach zależnych nie pozwalało na dokonanie właściwego porównania spółki FFT z innymi przedsiębiorstwami działającymi na rynku.

275 Po trzecie, należy stwierdzić, iż nawet przy założeniu zastosowania w niniejszym przypadku zasad regulacji kapitałowych Bazylea II spółka FFT nie spełnia warunku wymaganego do odliczenia części kwoty jej kapitału własnego w wysokości udziałów w spółkach FFNA i FFC, mianowicie braku

konsolidacji sprawozdań finansowych spółek FFT, FFNA i FFC w Luksemburgu. Jak wskazała bowiem Komisja w motywach 112 i 281 zaskarżonej decyzji i jak potwierdziło Wielkie Księstwo Luksemburga w odpowiedzi na środki organizacji postępowania, sprawozdania finansowe spółki FFT były konsolidowane w Luksemburgu.

276 Po czwarte, należy zauważyć, że o ile Wielkie Księstwo Luksemburga kwestionuje to, iż wskaźnik dźwigni spółki FFT należy porównać z próbą banków przyjętą przez Komisję, o tyle nie zmienia to faktu, że nie przedstawia ono żadnego argumentu ani żadnego dowodu umożliwiającego zrozumienie powodów, dla których – jeśli należy uznać, że fundusze własne pokrywające inwestycje finansowe w spółkach FFNA i FFC nie powinny zostać uwzględnione, mimo że stanowią prawie 60% całości kapitału własnego spółki FFT (tabela 2 zaskarżonej decyzji) – wskaźnik ten nie jest znacznie niższy od tego, który został ustalony przez Komisję, a nawet od wskaźnika przyjętego przez samo Wielkie Księstwo Luksemburga.

277 W istocie bowiem zważywszy, iż wskaźnik dźwigni oblicza się na podstawie kwoty kapitału własnego, należy stwierdzić, że o ile wskaźnik dźwigni w wysokości [*poufne*]% określony przez Komisję, [*poufne*] w razie uwzględnienia całego kapitału własnego spółki FFT, [*poufne*] jeżeli nie został uwzględniony ułamek kapitału własnego w wysokości udziałów w spółkach FFNA i FFC. Takie stwierdzenie narzuca się bez względu na to, czy norma rynkowa wynosi 2,9%, czy 3,3%, jak ustaliła Komisja, czy nawet 4–4,5%, jak wynika to z próby wskaźników wybranych przez Wielkie Księstwo Luksemburga.

278 W świetle rozważań przedstawionych w pkt 271–277 powyżej należy stwierdzić, że Komisja prawidłowo uznała, iż Wielkie Księstwo Luksemburga błędnie wykluczyło część kapitału własnego spółki FFT odpowiadającą wysokości jej udziałów w spółkach zależnych z kapitału, który powinien zostać uwzględniony w celu ustalenia wynagrodzenia spółki FFT z tytułu wewnątrzgrupowej działalności finansowej i działalności związanej ze środkami pieniężnymi.

279 Z całości stwierdzeń przedstawionych w pkt 209–278 powyżej wynika, że Komisja słusznie uznała, iż przy obliczaniu wynagrodzenia spółki FFT należało uwzględnić całość kapitału własnego spółki FFT i zastosować jednolitą stopę zwrotu. W każdym razie Komisja również prawidłowo stwierdziła, że metoda polegająca, po pierwsze, na przyjęciu hipotetycznych kapitałów ustawowych spółki FFT, a po drugie, na wyłączeniu udziałów spółki FFT w spółkach FFNA i FFC z kwoty kapitału podlegającego wynagrodzeniu, nie pozwoliła na osiągnięcie wyniku zgodnego z ceną rynkową.

280 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że metoda zatwierdzona przez Wielkie Księstwo Luksemburga obniżyła wynagrodzenie spółki FFT, na podstawie którego ustala się podatek należny od tej spółki, bez konieczności badania zastrzeżeń Wielkiego Księstwa Luksemburga odnoszących się do piątego błędu wskazanego przez Komisję, dotyczącego stopy zwrotu. W istocie bowiem samo stwierdzenie, że kwota kapitału podlegającego wynagrodzeniu została zaniżona, jest w niniejszym przypadku wystarczające, aby ustalić istnienie korzyści.

281 Po pierwsze, rozbieżność między kapitałem rzeczywiście wziętym pod uwagę w ramach metody przyjętej w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej a całym kapitałem własnym jest na tyle znacząca, że błąd w określeniu kapitału podlegającego wynagrodzeniu prowadzi w nieunikniony sposób do obniżenia obciążenia podatkowego spółki FFT, niezależnie od wysokości jednolitej stopy zwrotu, jaką należało zastosować. Wartość hipotetycznego kapitału ustawowego, która wynosi 28 mln EUR, stanowi bowiem jedynie około 10% całkowitej kwoty kapitału własnego, która z kolei wynosi 287 mln EUR.

282 Po drugie, jak zostało to stwierdzone w pkt 211 powyżej, metoda określania wysokości wynagrodzenia z tytułu działalności spółki FFT związanej z finansowaniem wewnątrzgrupowym i środkami pieniężnymi, zatwierdzona w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, składa się z dwóch etapów, a mianowicie, po pierwsze, określenia kwoty kapitału podlegającego wynagrodzeniu, a po drugie, określenia stopy zwrotu, którą należy zastosować. Tymczasem w ramach pierwszego etapu metoda potwierdzona w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej wyróżnia trzy odrębne kwoty, do których

stosuje się trzy różne stopy, określane według odmiennych metod. W konsekwencji w związku z tym, że pierwszy etap obliczeń jest błędny, nie jest konieczne badanie drugiego etapu tego obliczenia. Stwierdzenie błędu w pierwszym etapie metody zatwierdzonej w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej powoduje bowiem w nieunikniony sposób bezprzedmiotowość badania ewentualnych błędów w obliczeniu stopy zwrotu, która stanowi drugi etap tej metody. Wielkie Księstwo Luksemburga powinno w całości ponownie obliczyć zwrot na podstawie kwoty, która powinna była zostać uwzględniona. Ponadto z motywu 311 zaskarżonej decyzji wynika, że prawidłowe oszacowanie podstawy opodatkowania spółki FFT należało obliczyć na podstawie jednolitej stopy zastosowanej do łącznej wysokości jej księgowego kapitału własnego.

283 Tymczasem należy zauważyć, że jeśli chodzi o wysokość stopy zwrotu, strony spierają się co do kwestii tego, czy stopa ta powinna wynosić 10%, jak podnosi Komisja, czy 6,05%, jak twierdzi Wielkie Księstwo Luksemburga (motyw 304 zaskarżonej decyzji). W konsekwencji, nawet przy założeniu, że należy zastosować najniższą stopę, wynikająca stąd kwota wynagrodzenia spółki FFT będzie znacznie wyższa niż kwota zatwierdzona w rozpatrywanej interpretacji indywidualnej. Stopa ta, która odpowiada stopie zastosowanej w odniesieniu do pierwszego segmentu, zostałaby bowiem zastosowana do całej kwoty kapitału własnego, która stanowi kwotę dziesięciokrotnie większą niż kwota, do której stopa ta została zastosowana na podstawie rozpatrywanej interpretacji indywidualnej. W tym kontekście należy zauważyć, że żaden z argumentów Wielkiego Księstwa Luksemburga dotyczących stopy zwrotu nie może w żadnym razie podważyć stwierdzenia Komisji dotyczącego istnienia korzyści.

284 W konsekwencji Sąd uważa, że chociaż Wielkie Księstwo Luksemburga zakwestionowało podniesiony przez Komisję piąty błąd dotyczący stopy zwrotu (zob. pkt 194 powyżej), nie ma potrzeby badania zasadności tych argumentów.

285 W tych okolicznościach należy oddalić wszystkie zastrzeżenia podniesione przez Wielkie Księstwo Luksemburga dotyczące badania przez Komisję metody ustalania wynagrodzenia spółki FFT.

286 Z całości ustaleń dokonanych w pkt 211–285 powyżej wynika, że Komisja prawidłowo stwierdziła, iż rozpatrywana interpretacja indywidualna zatwierdziła metodę ustalania wynagrodzenia spółki FFT, która to metoda nie pozwala na osiągnięcie wyniku zgodnego z ceną rynkową, co doprowadziło do zmniejszenia obciążenia podatkowego spółki FFT. W związku z tym Komisja słusznie stwierdziła w ramach swojego uzasadnienia głównego, że rozpatrywana interpretacja indywidualna przysporzyła korzyści spółce FFT.

3. W przedmiocie uzasadnienia sformułowanego przez Komisję tytułem pomocniczym, zgodnie z którym rozpatrywana interpretacja indywidualna stanowi odstępstwo od art. 164 ust. 3 kodeksu podatkowego i okólnika

287 Samo stwierdzenie zawarte w pkt 286 powyżej, że Komisja nie popełniła błędu w uzasadnieniu przedstawionym tytułem głównym, wystarczy, by uznać, że Komisja wykazała, iż rozpatrywana interpretacja indywidualna przysporzyła korzyści spółce FFT. Niemniej jednak Sąd uważa za właściwe zbadanie, tytułem uzupełnienia, uzasadnienia przedstawionego przez Komisję pomocniczo, zgodnie z którym rzeczona interpretacja indywidualna stanowi odstępstwo od art. 164 ust. 3 kodeksu podatkowego i okólnika.

288 W tym względzie Sąd wskazuje, że w ramach drugiej części zarzutu pierwszego Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi, iż rozpatrywana interpretacja indywidualna jest zgodna z zasadą ceny rynkowej ustanowioną w luksemburskim prawie krajowym.

289 Komisja kwestionuje te argumenty.

290 W tym względzie należy przypomnieć, że tytułem uzasadnienia pomocniczego w sekcji 7.2.4 zaskarżonej decyzji, zatytułowanej „Uzasadnienie pomocnicze: selektywna korzyść z powodu odstępstwa od art. 164 [kodeksu podatkowego] lub okólnika” (motywy 315–317 zaskarżonej decyzji), Komisja stwierdziła, że rozpatrywana interpretacja indywidualna przyznaje korzyść spółce FFT, ponieważ stanowi odstępstwo od zasady ceny rynkowej na gruncie prawa luksemburskiego, przewidzianej w art. 164 ust. 3 kodeksu podatkowego i w okólniku (zob. motywy 316, 317 zaskarżonej decyzji).

291 W motywie 316 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła bowiem, co następuje:

„W ramach uzasadnienia pomocniczego […] [rozpatrywana interpretacja indywidualna] przynosi również spółce FFT selektywną korzyść w ramach bardziej ograniczonego systemu odniesienia, składającego się ze spółek należących do grupy, które stosują ceny transferowe i które są objęte zakresem stosowania art. 164 ust. 3 [kodeksu podatkowego] i okólnika. Na mocy tego przepisu w luksemburskim prawie podatkowym ustanowiono zasadę ceny rynkowej, zgodnie z którą transakcje przeprowadzane między spółkami należącymi do tej samej grupy należy wynagradzać na tym samym poziomie cenowym, który zaakceptowałyby spółki niezależne negocjujące w porównywalnych okolicznościach na warunkach ceny rynkowej. Sekcja 2 okólnika zawiera w szczególności opis zasady ceny rynkowej, który stanowi transpozycję do prawa krajowego odnośnej definicji zawartej w wytycznych OECD w sprawie cen transferowych”.

292 Następnie w motywie 317 zaskarżonej decyzji Komisja przypomniała, że w sekcji 7.2.2 rzeczonej decyzji wykazała już, iż rozpatrywana interpretacja indywidualna nie pozwala na osiągnięcie wiarygodnego wskaźnika zastępczego wyniku zgodnego z ceną rynkową. Na podstawie tego ustalenia stwierdziła, że rozpatrywana interpretacja indywidualna „przynosi również selektywną korzyść w ramach bardziej ograniczonego systemu odniesienia wynikającego z art. 164 ust. 3 [kodeksu podatkowego] lub z okólnika, zważywszy, że […] powoduje zmniejszenie bieżących zobowiązań podatkowych spółki FFT w odniesieniu do sytuacji, w której poprawnie zastosowano by zasadę ceny rynkowej określoną w tym przepisie”.

293 Z motywów 316 i 317 zaskarżonej decyzji wynika jasno, że Komisja doszła do wniosku, iż rozpatrywana interpretacja indywidualna przyznaje spółce FFT korzyść selektywną, ponieważ pociąga za sobą obniżenie wymagalnego podatku w porównaniu z sytuacją, w której zasada ceny rynkowej ustanowiona w art. 164 ust. 3 kodeksu podatkowego i w okólniku zostałaby zastosowana w sposób prawidłowy.

294 Tymczasem należy stwierdzić, że Komisja oparła ten wniosek na swojej analizie rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, dokonanej w ramach przeprowadzanej przez siebie analizy głównej. Stwierdziła ona również, że wykazała już, w ramach pkt 7.2.2 zaskarżonej decyzji, że rozpatrywana interpretacja indywidualna nie pozwalała na osiągnięcie wiarygodnego wskaźnika zastępczego wyniku zgodnego z ceną rynkową.

295 W tym względzie należy stwierdzić po pierwsze, że art. 164 ust. 3 kodeksu podatkowego stanowi, iż „ukryte wypłaty zysków należy zaliczyć do dochodu podlegającemu opodatkowaniu” i że „[u]kryta wypłata zysków ma w szczególności miejsce, jeżeli udziałowiec, członek lub osoba zainteresowana otrzymuje, pośrednio lub bezpośrednio, korzyści z przedsiębiorstwa lub stowarzyszenia, których nie otrzymałby w normalnych warunkach, gdyby nie posiadał tego statusu”. Ponadto okólnik stanowi w pkt 2, że „jeżeli miało miejsce świadczenie usługi wewnątrzgrupowej, należy określić, tak jak w przypadku innych rodzajów transferów wewnątrzgrupowych, czy ustalone wynagrodzenie jest zgodne z zasadą ceny rynkowej, to znaczy czy odpowiada cenie, którą zastosowałyby i przyjęły przedsiębiorstwa niezależne w porównywalnych okolicznościach”. Z powyższego wynika, że art. 164 ust. 3 kodeksu podatkowego i okólnik przewidują, że wynagrodzenie za transakcje wewnątrzgrupowe należy określić tak, jak gdyby cena tych transakcji została uzgodniona pomiędzy samodzielnymi przedsiębiorstwami.

Wielkie Księstwo Luksemburga i spółka FFT nie kwestionują zresztą przedstawionej w motywie 75 zaskarżonej decyzji oceny Komisji, zgodnie z którą przepisy te ustanawiają zasadę ceny rynkowej w prawie luksemburskim.

296 Po drugie należy stwierdzić, że okólnik odsyła do art. 9 konwencji modelowej OECD i wytycznych OECD jako norm międzynarodowych odnoszących się do ustalania cen transferowych. Tymczasem w ramach swojej głównej analizy korzyści selektywnej Komisja odwołała się w dużej mierze do wytycznych OECD, w szczególności w celu określenia pięciu błędów w metodzie ustalania wynagrodzenia spółki FFT. Stąd wniosek, że Komisja mogła posłużyć się tym samym schematem analizy zarówno w ramach swojej analizy głównej, jak i w ramach analizy pomocniczej.

297 W związku z tym w okolicznościach niniejszej sprawy należy stwierdzić, że Komisja nie popełniła błędu, uznając, że mogła dokonać transpozycji swojej analizy przeprowadzonej w świetle zasady ceny rynkowej w postaci opisanej w zaskarżonej decyzji, polegającej na ustaleniu wynagrodzenia spółki FFT w celu stwierdzenia, że rozpatrywana interpretacja indywidualna przysparza korzyści spółce FFT, z tego względu, że ta ostatnia zapłaciła mniejszy podatek w porównaniu z podatkiem, jaki powinna była uiścić zgodnie z art. 164 ust. 3 kodeksu podatkowego i okólnikiem.

298 Argumenty Wielkiego Księstwa Luksemburga, zgodnie z którymi rozpatrywana interpretacja indywidualna jest zgodna z prawem luksemburskim, nie mogą podważyć ustalenia dokonanego w pkt 297 powyżej. Argumenty te zostały już bowiem oddalone w pkt 226 i 227 powyżej.

299 Z całości powyższych rozważań wynika, że Komisja słusznie stwierdziła, iż w każdym razie rozpatrywana interpretacja indywidualna przyznaje spółce FFT korzyść selektywną, ze względu na to, że doprowadziła do zmniejszenia obciążenia podatkowego spółki FFT w porównaniu z obciążeniem, które musiałaby ponieść zgodnie z art. 164 ust. 3 kodeksu podatkowego i okólnikiem.

4. W przedmiocie zarzutu dotyczącego braku korzyści na poziomie grupy

300 Wielkie Księstwo Luksemburga i spółka FFT podnoszą w istocie, że Komisja nie wykazała istnienia korzyści na poziomie grupy Fiat/Chrysler, a tym samym naruszyła obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 TFUE oraz art. 107 TFUE.

301 Dokładniej rzecz ujmując, Wielkie Księstwo Luksemburga uważa, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest w oczywisty sposób niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne, ponieważ Komisja w motywie 314 tej decyzji odmówiła uwzględnienia skutków korzyści na poziomie grupy Fiat/Chrysler, powołując się jednocześnie na jej skutki jako podstawę wskazania tej grupy w motywach 342 i 344 tej decyzji jako beneficjenta zarzucanej pomocy.

302 Po pierwsze, Wielkie Księstwo Luksemburga utrzymuje, że w odróżnieniu od okoliczności faktycznych w sprawie, w której wydano postanowienie z dnia 31 sierpnia 2010 r., France Télécom/Komisja (C-81/10 P, niepublikowane, EU:C:2010:475, pkt 43), ewentualne obciążenia poniesione przez inne spółki zależne, takie jak wyższe opodatkowanie, nie są „bez związku" z korzyścią rzekomo uzyskaną przez spółkę FFT. Po drugie, państwo to, opierając się na wyroku z dnia 17 grudnia 2015 r., Hiszpania i in./Komisja (T-515/13 i T-719/13, EU:T:2015:1004, pkt 115, 116), zarzuca Komisji, że nie zbadała ani nie uzasadniła tego, w jaki sposób grupa Fiat/Chrysler rzeczywiście odniosła korzyść.

303 Spółka FFT twierdzi z kolei, że Komisja naruszyła art. 107 TFUE przez to, że przy ustalaniu, czy spółka FFT i grupa Fiat/Chrysler odniosły korzyść, nie uwzględniła skutków rozpatrywanej interpretacji indywidualnej dla całej grupy Fiat/Chrysler.

304 Po pierwsze, spółka FFT zwraca uwagę, że w motywie 155 decyzji Komisji 2011/276/UE z dnia 26 maja 2010 r. w sprawie pomocy państwa w formie ugody podatkowej udzielonej przez Belgię na rzecz spółki Umicore SA (dawniej „Union Minière SA") [pomoc państwa C 76/03 (ex NN 69/03)] (Dz.U. 2011, L 122, s. 76, zwanej dalej „decyzją Umicore"), Komisja przyznała, że przy ocenie cen transferowych krajowe organy podatkowe powinny dysponować zakresem swobodnego uznania. Tymczasem zarzucana korzyść dla spółki FFT nie jest nieproporcjonalna i wynika jedynie z tego zakresu swobodnego uznania.

305 Po drugie, spółka FFT zwraca uwagę, że w motywie 314 zaskarżonej decyzji Komisja niesłusznie stwierdziła, iż nie było potrzeby badania, czy wpływ rozpatrywanej interpretacji indywidualnej nie był neutralny na poziomie grupy. Spółka FFT podnosi tym samym, że nawet jeśli transakcje pomiędzy nią a inną spółką grupy dały jej wyższą marżę w Luksemburgu, oznaczało to, że inna spółka grupy Fiat/Chrysler miała prawo do odliczenia jako kosztów jeszcze większej kwoty odsetek.

306 Ponadto spółka FFT utrzymuje, że zaskarżona decyzja jest wewnętrznie sprzeczna, ponieważ Komisja, po pierwsze, stwierdza, iż korzyść podatkowa przynosi pozytywny efekt całej grupie, a po drugie, odmawia uwzględnienia wpływu środka na całą grupę. Spółka FFT podnosi, że w niniejszej sprawie, w odróżnieniu od okoliczności faktycznych sprawy, w której zapadł wyrok z dnia 30 listopada 2009 r., Francja i France Télécom/Komisja (T-427/04 i T-17/05, EU:T:2009:474), skutki środka są zneutralizowane na poziomie grupy, w związku z czym korzyść nie istnieje.

307 Ponadto spółka FFT podnosi, że siedem wyroków, do których odsyła Komisja, nie potwierdza stanowiska, zgodnie z którym instytucja ta nie ma obowiązku sprawdzenia istnienia korzyści na poziomie grupy Fiat/Chrysler.

308 W tym względzie spółka FFT zwraca uwagę, że wagę wpływu na grupę Fiat/Chrysler na potrzeby ustalenia, czy rozpatrywana interpretacja indywidualna przysporzyła korzyści, ilustrują trudności napotkane przez tę grupę przez to, że włoskie organy podatkowe uznały, iż podlegający opodatkowaniu dochód spółki FFT jest zbyt wysoki, aby można było uznać, iż został on osiągnięty w warunkach ceny rynkowej. W związku z tym spółka FFT zawyżyła swój dochód podlegający opodatkowaniu i zapłaciła w Luksemburgu zbyt wysoki podatek dochodowy od osób prawnych.

309 Wreszcie, w odniesieniu do różnych zagadnień metodologicznych, spółka FFT uważa, że w celu ustalenia, czy rozpatrywana interpretacja indywidualna przysporzyła jej korzyści, Komisja powinna była zastosować kryterium proporcjonalności. Ponadto spółka FFT twierdzi, że w ramach sprawy T-755/15 popiera bez zastrzeżeń argumenty Wielkiego Księstwa Luksemburga dotyczące metody ustalania jej wynagrodzenia, zmierzające do zakwestionowania błędów stwierdzonych przez Komisję.

310 Komisja nie zgadza się z tymi argumentami.

311 Na wstępie należy zauważyć, że Wielkie Księstwo Luksemburga nie dokonuje żadnego rozróżnienia pomiędzy argumentami, które podnosi, czy to w celu ustalenia istnienia naruszenia art. 107 TFUE, czy też braku uzasadnienia w tym względzie. Należy jednak stwierdzić, że jego argumentacja zmierza w istocie do wykazania, po pierwsze, braku uzasadnienia w zakresie, w jakim w zaskarżonej decyzji istniała niespójność, a po drugie, naruszenia art. 107 TFUE w zakresie, w jakim jego zdaniem, jak również zdaniem spółki FFT, Komisja nie mogła dojść do wniosku, że spółka FFT i grupa Fiat/Chrysler odniosły korzyść.

312 Co się tyczy w pierwszej kolejności zarzucanej niespójności zaskarżonej decyzji, po pierwsze należy stwierdzić, że w motywie 314 zaskarżonej decyzji Komisja uznała w istocie, iż spółka FFT odniosła selektywną korzyść w zakresie, w jakim jej obciążenie podatkowe w Luksemburgu zostało zmniejszone. W tym względzie Komisja wskazała również w tym motywie, że zgodnie z orzecznictwem fakt, iż to obniżenie podatku w Luksemburgu doprowadziło do większego obciążenia podatkowego w innym państwie członkowskim, nie ma wpływu na kwalifikację tego środka pomocy.

313 Po drugie, w motywach 341–345 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że jeśli rozpatrywana interpretacja indywidualna przysparza selektywnej korzyści spółce FFT w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, korzystniejsze traktowanie pod względem podatkowym przyznane spółce FFT jest korzystne dla całej tej grupy, ponieważ spółka FFT i grupa Fiat/Chrysler tworzą jednostkę gospodarczą. Komisja wyjaśniła w tym względzie, że ponieważ kwota podatku zapłaconego przez spółkę FFT ma wpływ na warunki cenowe pożyczek wewnątrzgrupowych, których udzielała spółkom należącym do grupy, obniżenie podatku należnego od spółki FFT skutkowało obniżeniem cen pożyczek wewnątrzgrupowych.

314 W odniesieniu do przesłanki istnienia korzyści, która stanowi trzecią przesłankę konieczną do stwierdzenia istnienia pomocy państwa zgodnie z orzecznictwem cytowanym w pkt 118 powyżej, należy zatem stwierdzić, że w ocenach dokonanych przez Komisję w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do określenia beneficjenta pomocy nie istnieje żadna niespójność, ponieważ jest on w istocie zidentyfikowany jako spółka FFT bezpośrednio i grupa Fiat/Chrysler pośrednio, ponieważ spółka FFT tworzy z grupą Fiat/Chrysler jednostkę gospodarczą, a zatem przedsiębiorstwo w rozumieniu prawa pomocy państwa.

315 To pierwsze zastrzeżenie Wielkiego Księstwa Luksemburga oparte na braku uzasadnienia należy zatem oddalić jako bezzasadne.

316 W odniesieniu do zastrzeżenia, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 107 TFUE uznając, że spółka FFT i grupa Fiat/Chrysler osiągnęły korzyść, należy przede wszystkim stwierdzić, że – jak wskazuje Komisja – Wielkie Księstwo Luksemburga nie przedstawia żadnego argumentu wykazującego, iż grupa Fiat/Chrysler i spółka FFT nie stanowią jednostki gospodarczej w rozumieniu prawa pomocy państwa. W każdym razie, jak wskazała Komisja w motywie 342 zaskarżonej decyzji, spółka FFT jest w całości kontrolowana przez Fiat SpA, która z kolei kontroluje grupę Fiat/Chrysler. Z tego względu każda korzyść, która przysługuje spółce FFT, stanowi korzyść dla całej tej grupy, w szczególności gdy powoduje to – jak zauważa Komisja i czemu nie zaprzecza Wielkie Księstwo Luksemburga – korzystniejsze warunki pożyczek udzielanych przez spółkę FFT innym spółkom grupy z uwagi na zmniejszenie obciążenia podatkowego, z którego korzysta ta ostatnia.

317 Ponadto w każdym razie, nawet przy założeniu, że czynnik ten może być istotny, należy stwierdzić, że ani Wielkie Księstwo Luksemburga, ani spółka FFT nie wykazują, że obniżenia podatku, z których ta ostatnia skorzystała w Luksemburgu, są „zneutralizowane” przez zwiększenie podatku w innych państwach członkowskich.

318 Poza tym nawet gdyby tak było, taka „neutralizacja” nie pozwala uznać, że spółka FFT lub grupa Fiat/Chrysler nie uzyskały korzyści w Luksemburgu. Należy bowiem stwierdzić, że istnienie korzyści w ramach środka podatkowego jest określane w stosunku do ogólnych zasad opodatkowania, tak że przepisy podatkowe innego państwa członkowskiego nie są dla sprawy istotne (zob. analogicznie wyrok z dnia 11 listopada 2004 r., Hiszpania/Komisja, C-73/03, niepublikowany, EU:C:2004:711, pkt 28). W konsekwencji, jeśli ustalono, że przedsiębiorstwo zintegrowane korzysta na podstawie środka podatkowego przyznanego przez państwo członkowskie z obniżenia obciążenia podatkowego, jakie normalnie musiałoby ponieść przy zastosowaniu normalnych zasad opodatkowania, to sytuacja podatkowa innego przedsiębiorstwa należącego do grupy w innym państwie członkowskim nie ma wpływu na istnienie korzyści. Z tego samego powodu i bez konieczności orzekania w przedmiocie dopuszczalności dokumentów złożonych przez spółkę FFT w następstwie repliki, mających na celu wykazanie wszczęcia postępowania arbitrażowego w celu uniknięcia podwójnego opodatkowania spółki FFT w Luksemburgu i we Włoszech, należy oddalić jako bezzasadny argument spółki FFT, zgodnie z którym w istocie jej dochody są w każdym przypadku opodatkowane bądź we Włoszech, bądź w Luksemburgu, a zatem nie uzyskała ona żadnej korzyści.

319 Żaden z argumentów, które Wielkie Księstwo Luksemburga i spółka podnoszą w tym względzie, nie może podważyć tego stwierdzenia.

320 Po pierwsze, w zakresie, w jakim Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi, że Komisja nie może powoływać się na postanowienie z dnia 31 sierpnia 2010 r., France Télécom/Komisja (C-81/10 P, niepublikowane, EU:C:2010:475, pkt 43), ponieważ nie zbadała, czy grupa Fiat/Chrysler rzeczywiście odniosła korzyść, argument ten należy oddalić jako bezzasadny. W tym względzie wystarczy bowiem stwierdzić, że w motywie 343 zaskarżonej decyzji Komisja uznała, iż jakiekolwiek korzystne traktowanie pod względem podatkowym spółki FFT było w nieunikniony sposób korzystne dla pozostałych spółek grupy, którym naliczała ceny transferowe.

321 Po drugie, w zakresie, w jakim Wielkie Księstwo Luksemburga powołuje się na wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., Hiszpania i in./Komisja (T-515/13 i T-719/13, EU:T:2015:1004, pkt 115, 116), w celu wykazania, że Komisja powinna była zbadać, czy grupa Fiat/Chrysler rzeczywiście odniosła korzyść, należy stwierdzić - poza tym, że wspomniany wyrok został uchylony przez Trybunał (wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., Komisja/Hiszpania i in., C-128/16 P, EU:C:2018:591) - iż okoliczności faktyczne sprawy, w której zapadł ten wyrok, są w każdym razie pozbawione związku z okolicznościami faktycznymi niniejszej sprawy.

322 W wyroku z dnia 17 grudnia 2015 r., Hiszpania i in./Komisja (T-515/13 i T-719/13, EU:T:2015:1004), Sąd orzekł bowiem, że Komisja popełniła błąd, uznając, iż beneficjentami pomocy były ugrupowania interesów gospodarczych (UIE) i ich członkowie, chociaż nie można było wykazać, że ich członkowie, którzy byli jedynymi adresatami nakazu odzyskania, odnieśli selektywne korzyści.

323 W niniejszej sprawie Komisja wykazała w sposób wymagany prawem, że nie tylko spółka FFT, lecz również wszystkie spółki należące do grupy, prowadzące interesy ze spółką FFT, skorzystały z korzyści podatkowej przyznanej spółce FFT, biorąc pod uwagę jej wpływ na warunki cenowe udzielanych przez nią pożyczek wewnątrzgrupowych. Ów argument Wielkiego Księstwa Luksemburga należy zatem oddalić jako bezzasadny.

324 Po trzecie, w zakresie, w jakim FFT uważa, że Komisja powinna była zastosować kryterium proporcjonalności w celu ustalenia, czy rozpatrywana interpretacja indywidualna przyznaje korzyść, w szczególności biorąc pod uwagę decyzję Umicore, należy oddalić ten argument jako bezzasadny. Po pierwsze bowiem należy przypomnieć, że Komisja nie jest związana swoją praktyką decyzyjną. Po drugie, jak Komisja podkreśla w decyzji Umicore, uznała ona zakres swobodnego uznania organów podatkowych w odniesieniu do ugody kończącej spór, umożliwiając tym samym uniknięcie procesu, który byłby prawdopodobnie długi i niepewny, a nie w odniesieniu do interpretacji indywidualnej mającej na celu określenie podatku, jaki spółka będzie zobowiązana uiścić w przyszłości.

325 Z powyższych rozważań wynika, że należy oddalić zarzut trzeci jako bezzasadny.

326 W związku z tym, w świetle rozważań przedstawionych w pkt 118–325 powyżej należy stwierdzić, że Komisja nie naruszyła art. 107 TFUE stwierdzając, iż spółka FFT i grupa Fiat/Chrysler uzyskały korzyść wynikającą z faktu, że spółka FFT zapłaciła niższy podatek w stosunku do podatku, który musiałoby uiścić przedsiębiorstwo przeprowadzające transakcje na wolnym rynku.

327 W tych okolicznościach drugą grupę zarzutów podniesionych przez Wielkie Księstwo Luksemburga i spółkę FFT, dotyczących istnienia korzyści, należy oddalić w całości.

E. W przedmiocie trzeciej grupy zarzutów, opartych na braku selektywności korzyści przyznanej spółce FFT

328 W zarzucie pierwszym w sprawie T-755/15 i w pierwszym zastrzeżeniu pierwszej części zarzutu pierwszego w sprawie T-759/15 Wielkie Księstwo Luksemburga i spółka FFT podnoszą, że Komisja błędnie uznała, iż rozpatrywana interpretacja indywidualna jest środkiem o charakterze selektywnym. Strony te twierdzą zasadniczo, że w ramach przeprowadzonej trzyetapowej analizy selektywności

Komisja uwzględniła błędne ramy odniesienia. Według nich, rozpatrywana interpretacja indywidualna nie stanowi odstępstwa od systemu opodatkowania spółek zintegrowanych, który stanowi właściwe ramy odniesienia. Twierdzą zatem, że Komisja nie wykazała, iż rozpatrywana interpretacja indywidualna została przyznana spółce FFT na warunkach korzystniejszych niż przyznane innym spółkom zintegrowanym.

329 Ponadto Wielkie Księstwo Luksemburga i FFT kwestionują argument Komisji, zgodnie z którym mogła ona w każdym razie zakładać selektywność rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, ponieważ chodziło o środek indywidualny, oraz wykazała, iż środek ten przysporzył korzyści spółce FFT. Podnoszą, że orzecznictwo wprowadza rozróżnienie pomiędzy środkami indywidualnymi ad hoc i indywidualnymi podatkowymi środkami wdrażającymi ogólnie obowiązujący przepis podatkowy. W tym ostatnim przypadku selektywności nie można domniemywać, lecz powinna być ona zbadana w świetle prawa i praktyki luksemburskiej w celu ustalenia, czy warunki stosowania nie są dyskryminacyjne ani czy zakres uznania pozostawiony władzom krajowym nie jest nadmierny. Wielkie Księstwo Luksemburga i spółka FFT podnoszą w tym zakresie, że rozpatrywana interpretacja indywidualna nie jest środkiem indywidualnym ad hoc, lecz środkiem indywidualnym, który wpisuje się w ramy systemu ogólnego przewidującego nałożenie dodatkowych obciążeń, to jest przepisów w sprawie cen transferowych, jak miało to miejsce w sprawie, w której wydano wyrok z dnia 4 czerwca 2015 r., Komisja/MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:362).

330 Irlandia podnosi, że zgodnie z orzecznictwem i doktryną jedynym systemem odniesienia istotnym dla oceny selektywności środka podatkowego jest system podatkowy państwa członkowskiego, do którego należy wspomniany środek, a nie abstrakcyjny czy hipotetyczny system podatkowy, jaki Komisja niesłusznie zastosowała w zaskarżonej decyzji. Państwo to uważa, że systemem odniesienia, który powinien zostać uwzględniony, jest szczególny system opodatkowania spółek zintegrowanych.

331 Komisja kwestionuje wszystkie te argumenty.

332 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że wymóg selektywności wynikający z art. 107 ust. 1 TFUE należy wyraźnie odróżnić od jednoczesnego ustalenia istnienia korzyści gospodarczej, ponieważ jeśli Komisja stwierdziła istnienie szeroko rozumianej korzyści, wynikającej bezpośrednio lub pośrednio z danego środka, do Komisji należy jeszcze ustalenie, że korzyść ta dotyczy wyłącznie jednego przedsiębiorstwa lub kilku. W tym zakresie do Komisji należy w szczególności wykazanie, że dany środek wprowadza rozróżnienie między przedsiębiorstwami, które w świetle zamierzonego celu znajdują się w porównywalnej sytuacji. Korzyść powinna zatem zostać przyznana w sposób selektywny oraz móc doprowadzić do tego, że niektóre przedsiębiorstwa znajdą się w sytuacji bardziej sprzyjającej w porównaniu z innymi (wyrok z dnia 4 czerwca 2015 r., Komisja/MOL, C-15/14 P, EU:C:2015:362, pkt 59).

333 Należy jednak zauważyć, że wymóg selektywności różni się w zależności od tego, czy dany środek został pomyślany jako ogólny system pomocy, czy jako pomoc indywidualna. W tym drugim przypadku ustalenie istnienia korzyści gospodarczej pozwala w zasadzie domniemywać selektywność tego środka („domniemanie selektywności"). Natomiast w ramach oceny ogólnego systemu konieczne jest ustalenie, czy omawiany środek, niezależnie od stwierdzenia, że przysparza korzyści o zasięgu ogólnym, czyni to wyłącznie na korzyść niektórych przedsiębiorstw lub niektórych sektorów działalności (wyroki: z dnia 4 czerwca 2015 r., Komisja/MOL, C-15/14 P, EU:C:2015:362, pkt 60; z dnia 30 czerwca 2016 r., Belgia/Komisja, C-270/15 P, EU:C:2016:489, pkt 49; zobacz także podobnie wyrok z dnia 26 października 2016 r., Orange/Komisja, C-211/15 P, EU:C:2016:798, pkt 53, 54). Należy wyjaśnić, że w przypadku, gdy chodzi o pomoc indywidualną, domniemanie selektywności działa niezależnie od tego, czy na danym rynku lub rynkach istnieją podmioty gospodarcze znajdujące się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej (wyrok z dnia 13 grudnia 2017 r., Grecja/Komisja, T-314/15, niepublikowany, EU:T:2017:903, pkt 79).

334 Z utrwalonego orzecznictwa wynika również, że w celu uznania krajowego środka podatkowego, który nie stanowi środka indywidualnego, za „selektywny", Komisja musi najpierw zidentyfikować powszechny lub „normalny" system podatkowy obowiązujący w danym państwie członkowskim, a następnie wykazać, że dany środek stanowi odstępstwo od owego powszechnego systemu, jako że wprowadza on zróżnicowanie wśród podmiotów gospodarczych znajdujących się, w świetle celu przyświecającego temu powszechnemu systemowi, w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej (wyroki: z dnia 8 września 2011 r., Paint Graphos i in., od C-78/08 do C-80/08, EU:C:2011:550, pkt 49; z dnia 21 grudnia 2016 r., Komisja/World Duty Free Group i in., C-20/15 P i C-21/15 P, EU:C:2016:981, pkt 57; z dnia 13 grudnia 2017 r., Grecja/Komisja, T-314/15, niepublikowany, EU:T:2017:903, pkt 85).

335 Pojęcie „pomocy państwa" nie obejmuje jednak środków wprowadzających zróżnicowanie wśród przedsiębiorstw, które znajdują się, w świetle celu przyświecającego danemu systemowi prawnemu, w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej, i tym samym a priori selektywnych, w wypadku gdy dane państwo członkowskie wykaże, że zróżnicowanie to jest uzasadnione, gdyż wynika z charakteru lub ze struktury systemu, w który środki te się wpisują (zob. wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., Komisja/World Duty Free Group i in., C-20/15 P i C-21/15 P, EU:C:2016:981, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).

336 Tak więc dopiero po zastosowaniu trzyetapowej metody, która została przedstawiona w pkt 334 i 335 powyżej, można ustalić, czy krajowy środek podatkowy, niebędący środkiem indywidualnym, ma charakter selektywny.

337 W niniejszym przypadku należy zauważyć, że w zaskarżonej decyzji Komisja przeprowadziła tytułem głównym analizę selektywności rozpatrywanego środka w trzech etapach, o których mowa w pkt 334–336 powyżej. Niemniej jednak zastosowała ona także domniemanie selektywności, zgodnie z którym środek uznaje się za selektywny, jeżeli przysparza korzyści i stanowi pomoc indywidualną. W motywie 218 zaskarżonej decyzji oraz w swoich pismach Komisja przypomniała bowiem, że „zdaniem Trybunału w przypadku indywidualnego środka pomocy, w odróżnieniu od systemu, ustalenie istnienia korzyści gospodarczej pozwala w zasadzie domniemywać selektywność tego środka", a spółka FFT korzysta w niniejszym przypadku z „indywidualnego środka pomocy". Komisja w odpowiedzi na pytania Sądu podkreśliła ponadto na rozprawie, że wykazała selektywność omawianej korzyści w zaskarżonej decyzji na szereg sposobów, w tym za pomocą domniemania selektywności, którego zgodność z prawem została jednak potwierdzona przez orzecznictwo dopiero po wydaniu zaskarżonej decyzji.

338 Sąd uważa, że należy zacząć od zbadania argumentacji Wielkiego Księstwa Luksemburga i spółki FFT, zgodnie z którą Komisja nie mogła domniemywać selektywności pomocy ani stwierdzić, że strony te nie obaliły domniemania selektywności.

339 W pierwszej kolejności, co się tyczy domniemania selektywności, należy przypomnieć, że jak wynika w istocie z orzecznictwa przytoczonego w pkt 333 powyżej, ma ono zastosowanie do dwóch przesłanek: po pierwsze, że rozpatrywany środek stanowi pomoc indywidualną (a nie program pomocowy), a po drugie, przyznaje korzyść przedsiębiorstwu, które jest jego beneficjentem. Ponieważ jest to domniemanie wzruszalne, do strony skarżącej należy wykazanie, w celu jego obalenia, że dowolna z tych dwóch przesłanek nie jest spełniona.

340 Po pierwsze, jeśli chodzi o przesłankę związaną z istnieniem korzyści, należy stwierdzić, że jest ona spełniona. Jak bowiem wskazano w pkt 286 powyżej, Wielkie Księstwo Luksemburga i spółka FFT nie zdołały wykazać, że Komisja błędnie uznała, iż kwota podatku, którą spółka FFT powinna zapłacić, była niższa od kwoty, którą musiałaby uiścić w normalnych warunkach rynkowych.

341 Po drugie, jeśli chodzi o przesłankę związaną z tym, że rozpatrywany środek jest pomocą indywidualną, Wielkie Księstwo Luksemburga i spółka FFT kwestionują w istocie zarówno w pismach, jak i podczas rozprawy w odpowiedzi na pytania Sądu, że rozpatrywana interpretacja indywidualna może stanowić pomoc indywidualną ad hoc. Zdaniem skarżących jest to indywidualny środek wdrażający, który wpisuje się w ramy systemu ogólnego, jak miało to miejsce w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 4 czerwca 2015 r., Komisja/MOL (C-15/14 P, EU:C:2015:362).

342 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 1 lit. e) rozporządzenia nr 2015/1589 pomoc indywidualną stanowi pomoc, która nie jest przyznawana w oparciu o program pomocowy, lub pomoc przyznawana w oparciu o program pomocowy, która powinna zostać zgłoszona zgodnie z art. 2 tego rozporządzenia.

343 Zgodnie z art. 1 lit. d) rozporządzenia 2015/1589 program pomocowy oznacza „każde działanie, na którego podstawie, bez potrzeby dalszych środków wdrażających, można dokonać wypłat pomocy indywidualnej na rzecz przedsiębiorstw określonych w akcie w sposób ogólny i abstrakcyjny oraz każde działanie, na którego podstawie pomoc, która nie jest związana z konkretnym projektem, może zostać przyznana jednemu lub kilku przedsiębiorstwom na czas nieokreślony lub w nieokreślonej kwocie”.

344 Z definicji programu pomocowego określonej w art. 1 lit. d) rozporządzenia 2015/1589, wskazanej w pkt 343 powyżej, i zgodnie z wykładnią nadaną jej w orzecznictwie można wyciągnąć następujące wnioski.

345 Po pierwsze, istnienie programu pomocowego wymaga, co do zasady, identyfikacji przepisów, na podstawie których pomoc jest przyznawana. Niemniej jednak orzeczono już, że w ramach badania programu pomocowego oraz w braku określenia aktu prawnego ustanawiającego taki program pomocowy, Komisja może oprzeć się na całokształcie okoliczności mogących wskazywać na istnienie programu pomocowego (zob. podobnie wyrok z dnia 13 kwietnia 1994 r., Niemcy i Pleuger Worthington/Komisja, C-324/90 i C-342/90, EU:C:1994:129, pkt 14, 15).

346 Po drugie, w zakresie, w jakim indywidualna pomoc przyznawana jest bez dodatkowych środków wdrażających, istotne elementy programu pomocowego muszą bezwzględnie wynikać z przepisów wskazanych jako podstawa tego programu.

347 Po trzecie, władze krajowe, które stosują program pomocowy, nie mogą dysponować żadnym zakresem uznania co do określenia istotnych elementów danej pomocy i co do stosowności jej przyznania. Otóż aby istnienie takich środków wdrażających było wykluczone, uprawnienia organów krajowych powinny ograniczać się do technicznego stosowania przepisów mających stanowić przedmiotowy system, w danym wypadku po sprawdzeniu, czy wnioskodawcy spełniają wstępne warunki korzystania z tego systemu.

348 Po czwarte, z art. 1 lit. d) rozporządzenia 2015/1589 wynika, że akty ustanawiające program pomocowy muszą określać beneficjentów w sposób ogólny i abstrakcyjny, nawet jeśli przyznana im pomoc pozostaje nieokreślona.

349 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że – jak podkreśliła Komisja w odpowiedzi na pytania podczas rozprawy – rozpatrywanej interpretacji indywidualnej nie można uznać za środek przyznany na podstawie programu pomocowego.

350 Przede wszystkim należy zauważyć, że ani ogólny system opodatkowania spółek, ani szczególny system opodatkowania spółek zintegrowanych, ani żaden inny przepis wskazany przez strony nie stanowi programu w rozumieniu art. 1 lit. d), części zdania pierwsza i druga, rozporządzenia 2015/1589, na podstawie którego rozpatrywany środek został przyznany spółce FFT. Strony nie podnoszą też całokształtu okoliczności mogących wskazywać na istnienie programu pomocowego.

351 Następnie należy zauważyć, że rozpatrywany środek nie polega w sposób ogólny na przyjmowaniu przez organy podatkowe interpretacji indywidualnych, lecz na wydaniu interpretacji indywidualnej, która dotyczy konkretnie i precyzyjnie spółki FFT (zob. wyrok z dnia 13 grudnia 2017 r., Grecja/Komisja, T-314/15, niepublikowany, EU:T:2017:903, pkt 80, 81). Tymczasem bezsporne jest, że rozpatrywana interpretacja indywidualna ma na celu określenie kwoty opodatkowania, którą zapłacić ma wyłącznie spółka FFT zgodnie z mającymi zastosowanie luksemburskimi przepisami podatkowymi, w związku z czym rozpatrywana interpretacja indywidualna dotyczy wyłącznie indywidualnej sytuacji spółki FFT. Należy zatem stwierdzić, że istotne elementy środka pomocy, w szczególności elementy stanowiące korzyść, mianowicie potwierdzenie metody ustalania wynagrodzenia spółki FFT na podstawie podziału kapitału własnego oraz zastosowania różnych stop zwrotu na podstawie tego podziału, a także odstąpienie w ten sposób od wyniku zgodnego z ceną rynkową, wynikają jedynie z rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, a nie z przepisów luksemburskiego prawa podatkowego, na podstawie którego przyjęto rozpatrywaną interpretację indywidualną.

352 Wreszcie należy w każdym razie stwierdzić, że – jak wskazało Wielkie Księstwo Luksemburga w odpowiedzi na ustne pytania Sądu – z samych przepisów luksemburskich wynika, iż przy ustalaniu w świetle okoliczności danej sprawy najlepszej metody obliczania kwoty podlegającej opodatkowaniu w przypadku każdego przedsiębiorstwa przedkładającego wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej, organ podatkowy dysponuje pewnym zakresem uznaniowej oceny. W istocie bowiem wydawanie interpretacji indywidualnych przez luksemburskie organy podatkowe wymaga w każdym przypadku przeprowadzenia szczegółowej analizy prowadzącej do wypracowania złożonej oceny. Ów zakres uznaniowej oceny, jakim dysponują organy luksemburskie w każdej interpretacji indywidualnej, wyklucza możliwość, by rozpatrywana interpretacja indywidualna stanowiła jedynie środek wdrażający programu pomocowego.

353 W tym względzie należy podkreślić, że okoliczność, iż rozpatrywana interpretacja indywidualna nie stanowi środka odosobnionego, lecz jest jedną z bardzo wielu interpretacji indywidualnych wydanych na rzecz przedsiębiorstw w Luksemburgu, nie ma wpływu na stwierdzenie, że skoro rozpatrywana interpretacja indywidualna przyznaje korzyść spółce FFT, stanowi ona pomoc indywidualną dla tego przedsiębiorstwa.

354 Z całości powyższych rozważań, a w szczególności z pkt 345 i 350 powyżej, wynika, że rozpatrywana interpretacja indywidualna nie stanowi programu pomocowego ani indywidualnego środka pomocy przyjętego na podstawie programu pomocowego w rozumieniu art. 1 lit. d), części zdania pierwsza i druga, rozporządzenia 2015/1589. Po pierwsze, rozpatrywana interpretacja indywidualna nie zawiera bowiem żadnego przepisu, na podstawie którego można przyznać pomoc w rozumieniu art. 1 lit. d), części zdania pierwsza i druga, rozporządzenia 2015/1589. Po drugie, nic nie pozwala uznać, że ta interpretacja indywidualna została przyjęta na podstawie takiego przepisu.

355 W tych okolicznościach należy zatem stwierdzić, że rozpatrywaną interpretację indywidualną należy uznać za pomoc indywidualną w rozumieniu art. 1 lit. e) rozporządzenia nr 2015/1589.

356 Pozostałe argumenty podniesione przez Wielkie Księstwo Luksemburga i spółkę FFT nie podważają tego wniosku.

357 Po pierwsze, należy oddalić jako bezzasadny argument Wielkiego Księstwa Luksemburga, zgodnie z którym w istocie Komisja nie mogła podważyć pomocy przyjętej na podstawie programu pomocowego bez uprzedniego podważenia tego programu, ponieważ rozpatrywana interpretacja indywidualna nie została wydana na podstawie programu pomocowego.

358 Po drugie, co się tyczy stwierdzenia spółki FFT, że rozpatrywana interpretacja indywidualna stanowi zastosowanie w Luksemburgu reguł dotyczących cen transferowych, a Komisja nie określiła, które przedsiębiorstwa znajdowały się w porównywalnych okolicznościach faktycznych i prawnych względem

spółki FFT oraz nie wzięła pod uwagę istotnych różnic pomiędzy spółkami należącymi do grupy a spółkami samodzielnymi, należy oddalić ten argument jako nieistotny dla sprawy. Argument ten nie neguje bowiem stwierdzenia, że rozpatrywany środek jest pomocą indywidualną ad hoc.

359 W świetle powyższego należy stwierdzić, że Komisja w żadnym przypadku nie popełniła błędu, uznając, że korzyść przyznana spółce FFT na mocy rozpatrywanej interpretacji indywidualnej ma charakter selektywny, ponieważ przesłanki związane z domniemaniem selektywności zostały w niniejszej sprawie spełnione.

360 W każdym razie nawet przy założeniu, że domniemanie selektywności nie miało zastosowania, należy zauważyć, że Komisja stwierdziła również, iż korzyść przyznana na mocy rozpatrywanej interpretacji indywidualnej ma charakter selektywny w świetle trzyetapowego badania, o którym mowa w pkt 334–336 powyżej. Dla przypomnienia, badanie to polega w pierwszym etapie na wskazaniu właściwych ram odniesienia, następnie w drugim etapie na zbadaniu, czy rozpatrywany środek stanowi odstępstwo od tychże ram odniesienia, a wreszcie w trzecim etapie na sprawdzeniu, czy takie odstępstwo może być uzasadnione charakterem i systematyką przepisów stanowiących ramy odniesienia. Komisja przeprowadziła to badanie przyjmując jako ramy odniesienia, tytułem głównym, ogólny system luksemburskiego podatku dochodowego od osób prawnych, a tytułem uzasadnienia pomocniczego art. 164 kodeksu podatkowego i okólnik.

361 Odnosząc się do etapów pierwszego i drugiego należy stwierdzić, że niezależnie od ram odniesienia przyjętych przez Komisję - ogólnego systemu podatku dochodowego od osób prawnych lub art. 164 kodeksu podatkowego i okólnika, Komisja mogła słusznie uznać, że interpretacja indywidualna stanowiła odstępstwo od przepisów tworzących każdą z ram odniesienia. Jak bowiem stwierdzono w pkt 286 i 299 powyżej, Komisja prawidłowo uznała, zarówno w swojej analizie głównej w świetle ogólnego systemu podatku dochodowego od osób prawnych, jak i w swojej analizie pomocniczej w świetle art. 164 kodeksu podatkowego i okólnika, że rozpatrywana interpretacja indywidualna przyznaje korzyść spółce FFT. Jak stwierdzono w pkt 122 powyżej, Komisja zbadała jednocześnie istnienie korzyści i w ramach badania selektywności istnienie odstępstwa od wcześniej zidentyfikowanych ram odniesienia. Jak bowiem stwierdziła Komisja w motywie 217 zaskarżonej decyzji, kwestia tego, czy rozpatrywana interpretacja indywidualna stanowi odstępstwo od ram odniesienia, jest zbieżna ze stwierdzeniem istnienia korzyści, przyznanej beneficjentowi na mocy tego środka.

362 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że argumenty stron zmierzające do zakwestionowania ustalonych przez Komisję ram odniesienia są nieskuteczne i oddalić jako bezzasadne argumenty służące zakwestionowaniu analizy Komisji dotyczącej drugiego etapu uzasadnienia, a mianowicie analizy odstępstwa od ram odniesienia.

363 Jeśli chodzi o trzeci etap, należy zaznaczyć, że w zaskarżonej decyzji Komisja uznała, po pierwsze, iż ani Wielkie Księstwo Luksemburga, ani spółka FFT nie przedstawiły żadnego powodu, który mógłby uzasadnić selektywne traktowanie FFT wynikające z rozpatrywanej interpretacji indywidualnej. Po drugie Komisja stwierdziła, że nie znalazła również powodu mogącego uzasadniać preferencyjne traktowanie, z którego skorzystała spółka FFT (motywy 337 i 338 zaskarżonej decyzji).

364 Ponadto w zakresie, w jakim spółka FFT podnosi do celów uzasadnienia odstępstwa, że rozpatrywana interpretacja indywidualna jest zgodna z zasadą ceny rynkowej, wystarczy stwierdzić, że argument ten opiera się na błędnym założeniu.

365 Co się tyczy argumentu spółki FFT, zgodnie z którym rozpatrywana interpretacja indywidualna pozwala uniknąć podwójnego opodatkowania, należy stwierdzić, że jak słusznie podnosi Komisja, spółka FFT nie stwierdziła ani nie wykazała, że mogła uniknąć podwójnego opodatkowania jedynie

w razie przyjęcia przedmiotowej interpretacji indywidualnej. W każdym razie należy ponadto stwierdzić, że – jak słusznie zauważa Komisja – kwestia podwójnego opodatkowania pozostaje bez związku z kwestią ustalenia selektywności korzyści i nie ma na nią wpływu.

366 Z rozważań przedstawionych w pkt 360–365 powyżej wynika zatem, że Komisja nie popełniła żadnego błędu stwierdzając selektywność rozpatrywanego środka na podstawie przeprowadzonej w trzech etapach analizy selektywności.

367 W świetle powyższego należy oddalić w całości trzecią grupę zarzutów podniesionych przez Wielkie Księstwo Luksemburga i spółkę FFT, opartych na braku selektywności korzyści przyznanej spółce FFT.

F. W przedmiocie czwartej grupy zarzutów, opartych na ograniczeniu konkurencji

368 Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi, że Komisja z naruszeniem art. 107 i 296 TFUE nie przedstawiła dowodu na jakiegokolwiek istniejące lub potencjalne ograniczenie konkurencji.

369 Zdaniem Wielkiego Księstwa Luksemburga, po pierwsze, Komisja nie wykazała ani w motywie 189 zaskarżonej decyzji, ani w motywach 343 i 345 tej decyzji, dlaczego zwolnienie spółki FFT z zobowiązania podatkowego, które spółka musiałaby normalnie zapłacić, miałoby skutkować umocnieniem jej pozycji lub pozycji grupy Fiat/Chrysler na jakimkolwiek rynku. Po drugie, jedno ogólne odesłanie w motywie 189 zaskarżonej decyzji do pozycji finansowej tej grupy jest w oczywisty sposób niewystarczające do wykazania takiego skutku, nawet potencjalnego.

370 Spółka FFT podnosi również, że Komisja naruszyła art. 107 i 296 TFUE, ponieważ praktycznie nie zbadała w zaskarżonej decyzji wpływu rozpatrywanej interpretacji indywidualnej na konkurencję.

371 W pierwszej kolejności spółka FFT zarzuca Komisji, że w motywie 189 zaskarżonej decyzji ograniczyła się do stwierdzenia, że rozpatrywana interpretacja indywidualna wzmocniła pozycję finansową spółki i pozycję finansową grupy Fiat/Chrysler i że w związku z tym mogła zakłócać konkurencję.

372 Ponadto spółka FFT podkreśla, że zgodnie z orzecznictwem środek należy oceniać pod kątem jego skutków, a nie jego celów. Tymczasem samo stwierdzenie, że zmniejszenie zobowiązania podatkowego w Luksemburgu zwiększyło zdolność konkurencyjną grupy Fiat/Chrysler, jest równoznaczne z nałożeniem sankcji ze względu na cel, podczas gdy istotny jest jedynie skutek. Komisja nie może zawsze domniemywać zakłócenia konkurencji. Spółka FFT dodaje, że okoliczności faktyczne niniejszej sprawy są złożone i że należało uwzględnić ogólny skutek rozpatrywanej interpretacji indywidualnej dla grupy.

373 Ponadto spółka FFT twierdzi, że nawet przy założeniu, iż spółka ta skorzystała z nadmiernie niskiego podatku dochodowego od osób prawnych w Luksemburgu, nie dostarcza ona usług ani towarów osobom trzecim, wobec czego nie posiada żadnej zdolności konkurencyjnej na rynku, na którym mogłaby zostać zakłócona konkurencja.

374 W drugiej kolejności spółka FFT twierdzi, że informacje zawarte w motywie 345 zaskarżonej decyzji, które – jak uważa – nie są elementami analizy wpływu na konkurencję w zaskarżonej decyzji, są nieprawidłowe.

375 W trzeciej kolejności spółka FFT podnosi, że Komisja opiera swój wniosek, zgodnie z którym rozpatrywana interpretacja indywidualna miała wpływ na konkurencję, na założeniu, że spółka FFT zapłaciła niższy podatek dochodowy od osób prawnych niż spółka samodzielna. Spółka FFT kwestionuje to porównanie.

376 Komisja kwestionuje te argumenty.

377 Jeśli chodzi o stwierdzenie przez Komisję istnienia ograniczenia konkurencji, które stanowi czwartą przesłankę istnienia pomocy państwa, należy najpierw zaznaczyć, że w motywie 189 zaskarżonej decyzji Komisja przypomniała, iż uznaje się, że środek przyznany przez państwo zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji, jeżeli może on powodować poprawę pozycji konkurencyjnej beneficjenta w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami, z którymi beneficjent konkuruje. Następnie stwierdziła, że w zakresie, w jakim rozpatrywana interpretacja indywidualna zwolniła spółkę FFT ze zobowiązania podatkowego, jakie musiałaby normalnie zapłacić na podstawie ogólnego systemu podatku dochodowego od osób prawnych, owa interpretacja indywidualna zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji wzmacniając pozycję finansową spółki FFT i grupy Fiat/Chrysler.

378 Ponadto w motywach 343–345 zaskarżonej decyzji, które dotyczą beneficjenta kwestionowanego środka, Komisja wyjaśniła, że rozpatrywana interpretacja indywidualna przyniosła korzyść całej grupie Fiat/Chrysler w zakresie, w jakim przyznawała dodatkowe środki nie tylko spółce FFT, lecz całej grupie. Komisja dodała, że kwota podatku zapłaconego przez spółkę FFT w Luksemburgu miała wpływ na warunki cenowe pożyczek wewnątrzgrupowych, których udzielała spółkom należącym do grupy, ponieważ warunki te są określane w zależności od średniego kosztu kapitału grupy. Komisja doszła na tej podstawie do wniosku, że skutkiem obniżenia podatku należnego od spółki FFT było obniżenie warunków cenowych jej pożyczek wewnątrzgrupowych.

379 Jak wskazano w pkt 178 powyżej, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 TFUE, powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała zaskarżony akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a sądowi Unii dokonać jej kontroli.

380 Powyższa zasada stosowana przy uznawaniu danego środka za pomoc państwa wymaga wskazania powodów, dla których Komisja uznaje, że środek ten jest objęty zakresem stosowania art. 107 ust. 1 TFUE. W tym względzie nawet w przypadkach, w których z okoliczności przyznania pomocy wynika, że może ona wywierać wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi i zakłócać konkurencję czy też grozić jej zakłóceniem, Komisja musi w uzasadnieniu swej decyzji co najmniej powołać się na te okoliczności (wyroki: z dnia 6 września 2006 r., Portugalia/Komisja, C-88/03, EU:C:2006:511, pkt 89; i z dnia 30 kwietnia 2009 r., Komisja/Włochy i Wam, C-494/06 P, EU:C:2009:272, pkt 49).

381 W odniesieniu do przesłanki dotyczącej zakłócenia konkurencji, z orzecznictwa wynika, że pomoc mająca na celu uwolnienie przedsiębiorstwa od kosztów, które musi ono ponosić w ramach zwykłego zarządu lub swojej normalnej działalności, zakłóca co do zasady warunki konkurencji (wyroki: z dnia 19 września 2000 r., Niemcy/Komisja, C-156/98, EU:C:2000:467, pkt 30; z dnia 3 marca 2005 r., Heiser, C-172/03, EU:C:2005:130, pkt 55).

382 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, do celów zakwalifikowania działania krajowego jako pomocy państwa nie jest konieczne stwierdzenie faktycznego wpływu pomocy na wymianę handlową między państwami członkowskimi i rzeczywistego zakłócenia konkurencji, lecz jedynie zbadanie, czy pomoc może mieć wpływ na tę wymianę handlową i zakłócać konkurencję (zob. wyrok z dnia 10 stycznia 2006 r., Cassa di Risparmio di Firenze i in., C-222/04, EU:C:2006:8, pkt 140 i przytoczone tam orzecznictwo).

383 Ponadto, co się tyczy w szczególności pomocy operacyjnej, takiej jak rozpatrywana pomoc, z orzecznictwa wynika, jak podnosi Komisja, że ma ona na celu uwolnienie przedsiębiorstwa od kosztów, które musiałoby ono normalnie ponieść w ramach bieżącego zarządu lub zwykłej działalności, i zakłóca co do zasady warunki konkurencji (zob. wyrok z dnia 9 czerwca 2011 r., Comitato „Venezia vuole vivere” i in./Komisja, C-71/09 P, C-73/09 P i C-76/09 P, EU:C:2011:368, pkt 136 i przytoczone tam orzecznictwo).

384 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że z motywów 189, 343 i 345 zaskarżonej decyzji, których treść została przytoczona w pkt 377 i 380 powyżej, wynika, że Komisja uznała, iż spółka FFT i grupa, do której ona należy, odniosła korzyść wynikającą z obniżenia podatku, której inne spółki konkurencyjne nie otrzymały, a która mogła zatem wzmocnić jej pozycję finansową na rynku, w związku z czym rozpatrywana interpretacja indywidualna ogranicza konkurencję. Zdaniem Komisji, obniżenie obciążenia podatkowego spółki FFT wynikające z rozpatrywanej interpretacji indywidualnej zapewniło dodatkowe zasoby całej grupie, ponieważ skutkowało obniżeniem warunków cenowych pożyczek wewnątrzgrupowych. W świetle orzecznictwa przedstawionego w pkt 379–382 powyżej należy stwierdzić, że okoliczności te wystarczają do stwierdzenia, iż Komisja przedstawiła okoliczności, z powodu których uznała, że rozpatrywany środek może wpływać na konkurencję i zakłócić wymianę handlową. W tym względzie należy przypomnieć, że jak wynika z pkt 7 powyżej, spółka FFT świadczy usługi finansowania i usługi związane ze środkami pieniężnymi dla spółek należących do tej grupy, mających siedzibę w Europie, z wyłączeniem spółek mających siedzibę we Włoszech.

385 Należy zatem uznać, że Komisja nie naruszyła ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia ani nie popełniła błędu w ocenie stwierdzając, że rozpatrywany środek może ograniczyć konkurencję na rynku, ponieważ związane z nim obniżenie podatku wzmocniło pozycję finansową spółki FFT i grupy, do której ta spółka należy, ze szkodą dla konkurentów.

386 Wniosku tego nie podważają pozostałe argumenty Wielkiego Księstwa Luksemburga i spółki FFT.

387 W pierwszej kolejności w zakresie, w jakim Wielkie Księstwo Luksemburga powołuje się na wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., Hiszpania i in./Komisja (T-515/13 i T-719/13, EU:T:2015:1004), należy zauważyć, że – jak wskazano w pkt 321 powyżej – ten wyrok Sądu został uchylony przez Trybunał w wyroku z dnia 25 lipca 2018 r., Komisja/Hiszpania i in. (C-128/16 P, EU:C:2018:591).

388 W każdym razie należy stwierdzić, że w wyroku z dnia 17 grudnia 2015 r., Hiszpania i in./Komisja (T-515/13 i T-719/13, EU:T:2015:1004), Sąd stwierdził niewystarczający charakter uzasadnienia decyzji Komisji w zakresie, w jakim nie wynikały z niego wystarczająco jasno powody, dla których korzyść przyznana inwestorom, a nie przedsiębiorstwom żeglugowym i stoczniom, które otrzymały pomoc, mogła prowadzić do zakłócenia konkurencji. Tymczasem okoliczności faktyczne niniejszej sprawy są odmienne, ponieważ korzyść została przyznana spółce FFT i grupie, do której ona należy. W związku z tym okoliczności niniejszej sprawy nie wymagają innego wyjaśnienia niż to, że spółka FFT i spółki grupy Fiat/Chrysler uiściły obniżoną stawkę podatku i przez to uzyskały korzyść, co miało wpływ na konkurencję na rynkach, na których działały spółki grupy Fiat/Chrysler.

389 W drugiej kolejności spółka FFT na poparcie swojej argumentacji, zgodnie z którą Komisja powinna była przeprowadzić bardziej szczegółowe badanie okoliczności faktycznych, powołuje się na trzy wyroki.

390 Po pierwsze, w odniesieniu do wyroków z dnia 17 września 1980 r., Philip Morris/Komisja (730/79, EU:C:1980:209, pkt 11), i z dnia 15 czerwca 2000 r., Alzetta i in./Komisja (T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97 do T-607/97 i T-1/98, T-3/98 do T-6/98 i T-23/98, EU:T:2000:151, pkt 80), należy stwierdzić, że wbrew temu, co podnosi spółka FFT, chociaż w sprawach tych Komisja zidentyfikowała w sposób konkretny właściwy rynek, wcześniejszy stan konkurencji oraz cel pomocy, to z żadnego z tych wyroków nie wynika, że Komisja powinna systematycznie przeprowadzać taką analizę, gdy wskazuje powody, dla których rozpatrywany środek zakłóca konkurencję. Tymczasem, jak stwierdzono w pkt 384 powyżej, Komisja wskazała powody, dla których rozpatrywany środek stanowił pomoc operacyjną umożliwiającą spółce FFT i spółkom grupy Fiat/Chrysler uzyskanie korzyści i wzmocnienie ich pozycji finansowej, a w przypadku spółki FFT obniżenie warunków cenowych jej pożyczek wewnątrzgrupowych.

391 Ponadto, w odróżnieniu od okoliczności faktycznych sprawy zakończonej wyrokiem z dnia 24 października 1996 r., Niemcy i in./Komisja (C-329/93, C-62/95 i C-63/95, EU:C:1996:394), w którym Trybunał stwierdził nieważność decyzji Komisji ze względu na brak uzasadnienia, i w przeciwieństwie do okoliczności faktycznych leżących u podstaw wyroku z dnia 13 marca 1985 r., Niderlandy i Leeuwarder Papierwarenfabriek/Komisja (296/82 i 318/82, EU:C:1985:113), w niniejszym przypadku Komisja dokładnie przedstawiła powody, dla których stwierdziła istnienie ograniczenia konkurencji.

392 Argumenty te należy zatem oddalić jako bezzasadne.

393 W trzeciej kolejności, w odniesieniu do argumentu spółki FFT, że środek należy oceniać zgodnie z jego skutkami, a nie jego celami, wystarczy przypomnieć, że z orzecznictwa przytoczonego w pkt 118 powyżej wynika, iż pomoc musi zakłócać lub grozić zakłóceniem konkurencji. W niniejszym przypadku zaś, jak stwierdzono w pkt 384 powyżej, Komisja prawidłowo uznała, że sporny środek skutkował zakłóceniem konkurencji.

394 W czwartej kolejności, w zakresie, w jakim spółka FFT twierdzi, że Komisja za podstawę swojego wniosku, zgodnie z którym rozpatrywana interpretacja indywidualna miała wpływ na konkurencję, przyjęła błędne założenie, że spółka ta zapłaciła niższy podatek dochodowy od osób prawnych niż spółka samodzielna, argument ten należy oddalić jako bezzasadny. Komisja bowiem słusznie uznała, że spółka FFT uzyskała korzyść podatkową, w związku z czym Komisja miała prawo uznać, iż taka korzyść może zakłócić konkurencję na rynkach, na których działalność prowadziły spółka FFT i grupa, do której należała.

395 W piątej kolejności, argumenty spółki FFT, że nawet przy założeniu, iż spółka ta skorzystała z nadmiernie niskiego podatku dochodowego od osób prawnych w Luksemburgu, to jednak nie dostarcza ona usług ani towarów osobom trzecim, wobec czego nie ma żadnej zdolności konkurencyjnej na rynku, na którym konkurencja mogłaby zostać zakłócona, lub też że towary i usługi, które spółki grupy oferują, podlegają warunkom rynkowym, należy oddalić jako bezzasadne. Korzystając bowiem ze zmniejszenia obciążenia podatkowego spółka FFT jest w stanie finansować działalność innych spółek grupy po niższych kosztach, zakłócając w ten sposób konkurencję na rynkach, na których przedsiębiorstwa te prowadzą działalność.

396 W szóstej kolejności spółka FFT twierdzi, że informacje zawarte w motywie 345 zaskarżonej decyzji, które – jak uważa – nie są elementami analizy wpływu na konkurencję w zaskarżonej decyzji, są nieprawidłowe. Zdaniem spółki FFT, Komisja niesłusznie uznała w nim, że istnieje związek pomiędzy kwotą podatku zapłaconego przez spółkę FFT w Luksemburgu a kwotą odsetek, które spółka FFT pobiera od pożyczek udzielanych spółkom grupy Fiat/Chrysler. W tym względzie wystarczy stwierdzić, że – jak spółka FFT sama zresztą przyznała – okoliczność, iż Komisja popełniła błąd w wysokości odsetek, jakie należy uwzględnić, nie ma wpływu na stwierdzenie istnienia ograniczenia konkurencji. W konsekwencji argument ten należy oddalić jako bezskuteczny.

397 W siódmej kolejności, w zakresie, w jakim spółka FFT podnosi, że istnieje podobieństwo pomiędzy decyzją, której nieważność została stwierdzona przez Trybunał w wyroku z dnia 30 kwietnia 2009 r., Komisja/Włochy i Wam (C-494/06 P, EU:C:2009:272), a niniejszą sprawą, argument ten, którego spółka nie podniosła w ramach drugiej części zarzutu pierwszego, należy oddalić jako bezzasadny. Jak bowiem podnosi Komisja, w pierwszej sprawie Trybunał stwierdził, że rozpatrywana pomoc nie stanowiła pomocy operacyjnej. Ponadto spółka FFT nie zakwestionowała orzecznictwa, na którym Komisja oparła się w niniejszej sprawie, zgodnie z którym pomoc operacyjna zakłóca co do zasady warunki konkurencji. Spółka FFT nie dowodzi również, że w niniejszej sprawie takie domniemanie nie ma zastosowania.

398 W świetle powyższego należy oddalić zarzuty podniesione przez Wielkie Księstwo Luksemburga i spółkę FFT, zgodnie z którymi Komisja nie wykazała istnienia ograniczenia konkurencji.

G. W przedmiocie piątej grupy zarzutów, dotyczących odzyskania pomocy

399 Ta grupa zarzutów, podniesiona przez Wielkie Księstwo Luksemburga tytułem ewentualnym, która dotyczy odzyskania pomocy, składa się z dwóch części.

1. W przedmiocie części pierwszej, opartej na naruszeniu rozporządzenia nr 2015/1589 przez to, że odzyskanie spornej pomocy jest niezgodne z zasadą pewności prawa

400 Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi, że nakazując odzyskanie spornej pomocy Komisja naruszyła zasadę pewności prawa i art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 2015/1589.

401 Irlandia wskazuje, że podziela stanowisko Wielkiego Księstwa Luksemburga, zgodnie z którym Komisja naruszyła zasadę pewności prawa.

402 Komisja kwestionuje te argumenty.

403 Należy przypomnieć, że art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 2015/1589 stanowi:

„W przypadku gdy podjęte zostały decyzje negatywne w sprawach pomocy niezgodnej z prawem, Komisja podejmuje decyzję, że zainteresowane państwo członkowskie podejmie wszelkie konieczne środki w celu windykacji pomocy od beneficjenta […]. Komisja nie wymaga windykacji pomocy, jeżeli byłoby to sprzeczne z ogólną zasadą prawa Unii".

404 W zaskarżonej decyzji Komisja wskazała przede wszystkim, że na mocy art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 2015/1589 ma obowiązek zarządzić odzyskanie wszelkiej bezprawnie przyznanej i niezgodnej z rynkiem wewnętrznym pomocy, chyba że jest to sprzeczne z ogólną zasadą prawa (motywy 354 i 355 zaskarżonej decyzji). Następnie Komisja stwierdziła, że argumenty Wielkiego Księstwa Luksemburga, zgodnie z którymi odzyskanie pomocy narusza zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, były bezpodstawne (motyw 364 zaskarżonej decyzji). Po pierwsze, w odniesieniu do ochrony uzasadnionych oczekiwań instytucja ta zauważa, że nie dostarczyła ona Wielkiemu Księstwu Luksemburga ani spółce FFT żadnego dokładnego zapewnienia (motywy 356–358 zaskarżonej decyzji). Po drugie, co się tyczy naruszenia zasady pewności prawa, nie istnieje żadna wcześniejsza praktyka decyzyjna, która mogłaby wywołać wątpliwości co do tego, że interpretacje indywidualne mogą prowadzić do przyznania pomocy państwa. Ponadto Komisja przypomina, w szczególności, że zgodnie z orzecznictwem nie jest zobowiązana do wskazania dokładnej kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu (motywy 360–363 zaskarżonej decyzji).

405 Zgodnie z orzecznictwem zasada pewności prawa, która jest ogólną zasadą prawa Unii, wymaga, by przepisy prawne były jasne i precyzyjne, a jej celem jest zapewnienie przewidywalności sytuacji i stosunków prawnych wynikających z prawa Unii (wyrok z dnia 15 lutego 1996 r., Duff i in./Komisja, C-63/93, EU:C:1996:51, pkt 20).

406 W niniejszej sprawie, po pierwsze, w zakresie, w jakim Wielkie Księstwo Luksemburga twierdzi, że zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 2015/1589 nie można było nakazać odzyskania pomocy, ponieważ naruszałoby to zasadę pewności prawa, należy stwierdzić, że norma prawna, która doprowadziła do wydania zaskarżonej decyzji, czyli art. 107 TFUE, oraz cztery przesłanki istnienia takiej pomocy, przypomniane w pkt 118 powyżej, są jasne i precyzyjne.

407 W tym względzie należy przypomnieć, że pojęcie pomocy państwa jest zdefiniowane na podstawie wpływu środka na konkurencyjność jego beneficjenta (zob. podobnie wyrok z dnia 22 grudnia 2008 r., British Aggregates/Komisja, C-487/06 P, EU:C:2008:757, pkt 87). Stąd wniosek, że art. 107 TFUE

zakazuje wszelkich środków pomocy, niezależnie od ich formy lub techniki legislacyjnej wykorzystywanej do przyznawania takiej pomocy (zob. podobnie wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., Komisja/World Duty Free Group i in., C-20/15 P i C-21/15 P, EU:C:2016:981, pkt 79).

408 Z powyższego wynika, że nie ma żadnej wątpliwości, iż każdy środek publiczny taki jak interpretacja indywidualna, który spełnia przesłanki określone w art. 107 TFUE, jest co do zasady zabroniony i powinien być przedmiotem nakazu odzyskania pomocy.

409 Po drugie, należy w każdym razie stwierdzić, że – jak podniosła Komisja – żadna obiektywna okoliczność nie uprawnia Wielkiego Księstwa Luksemburga ani spółki FFT do stwierdzenia, że Komisja nie stosuje art. 107 TFUE do interpretacji indywidualnych. Po pierwsze, z praktyki decyzyjnej Komisji, do której nawiązuje ona w przypisie nr 71 do zaskarżonej decyzji i których zasadności Wielkie Księstwo Luksemburga nie kwestionuje, wynika, że w przeszłości analizowała ona zgodność interpretacji indywidualnych z art. 107 TFUE. Po drugie, Wielkie Księstwo Luksemburga nie kwestionuje, że Komisja przeprowadziła już badanie indywidualnych środków podatkowych i wykorzystała zasadę ceny rynkowej do nakazania odzyskania pomocy.

410 W tych okolicznościach samo zastosowanie art. 107 TFUE do rozpatrywanej interpretacji indywidualnej nie może stanowić naruszenia zasady pewności prawa. W związku z powyższym niemożliwe jest powoływanie się na naruszenie tej zasady w celu uzasadnienia, że na podstawie art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 2015/1589 pomoc wynikająca z rozpatrywanej interpretacji indywidualnej nie będzie podlegała odzyskaniu.

411 Pozostałe argumenty podniesione przez Wielkie Księstwo Luksemburga i Irlandię nie są przekonujące.

412 Przede wszystkim, w zakresie, w jakim Wielkie Księstwo Luksemburga twierdzi, że schemat analizy podstawy opodatkowania spółki FFT zastosowany przez Komisję nie był wystarczająco przewidywalny, że należałoby wykazać się elastycznością i nie wymagać nierealistycznego poziomu szczegółowości oraz że nie można przyjąć działania w złej wierze, należy przypomnieć, że przy ustalaniu cen transferowych państwa członkowskie dysponują zakresem uznania, a jedynie w sytuacji, gdy Komisja zidentyfikuje błąd w określeniu tych cen na tyle duży, że owe ceny transferowe nie odpowiadają wiarygodnemu wskaźnikowi zastępczemu wyniku opartego na warunkach rynkowych, ma prawo stwierdzić istnienie pomocy (zob. pkt 204 powyżej). W niniejszym przypadku Sąd stwierdził, że Komisja mogła słusznie dojść do wniosku, iż Wielkie Księstwo Luksemburga zaakceptowało w drodze rozpatrywanej interpretacji indywidualnej błędy w metodzie ustalania wynagrodzenia spółki FFT, które nie pozwalały na ustalenie ceny transferowej odzwierciedlającej ceny negocjowane w warunkach rynkowych. W tych okolicznościach nie można uznać, że Komisja wymagała nierealistycznego poziomu szczegółowości, ani że jej schemat analizy był nieprzewidywalny. Wielkie Księstwo Luksemburga nie może zatem skutecznie podnosić, że nie można było przewidzieć, iż Komisja stwierdzi istnienie pomocy i nakaże jej odzyskanie.

413 Następnie w zakresie, w jakim Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi, że jego praktyka wydawania interpretacji indywidualnych jest zgodna z kodeksem postępowania w dziedzinie opodatkowania przedsiębiorstw i z wytycznymi OECD, wystarczy zaznaczyć, że Komisja stwierdziła, iż w drodze rozpatrywanej interpretacji indywidualnej, która nie została jej zgłoszona, Wielkie Księstwo Luksemburga przyznało pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 TFUE. W ten sposób, po pierwsze, Komisja nie podważyła samej praktyki wydawania interpretacji indywidualnych. Po drugie, badanie istnienia pomocy państwa jest dokonywane w świetle kryteriów ustanowionych w art. 107 TFUE. W tych okolicznościach fakt, iż akty dotyczące cen transferowych, które nie są wiążące dla Komisji, zostały zatwierdzone przez Radę Unii Europejskiej lub OECD, nie ma wpływu na konstatację, że rozpatrywana interpretacja indywidualna przyznaje spółce FFT korzyść selektywną.

414 Ponadto Wielkie Księstwo Luksemburga i Irlandia podnoszą, że stosowanie zasady pewności prawa może wymagać ograniczenia mocy wstecznej aktu w obliczu poważnych zagrożeń gospodarczych oraz gdy zainteresowane strony działają w dobrej wierze, które to warunki zostały w niniejszej sprawie spełnione. Tymczasem w zakresie, w jakim Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi ten argument w celu zakwestionowania odzyskania rozpatrywanego środka pomocy, wystarczy przypomnieć, że nakaz odzyskania pomocy nie stanowi stosowania aktu z mocą wsteczną. Zniesienie przyznanej bezprawnie pomocy w drodze jej odzyskania jest bowiem logiczną konsekwencją stwierdzenia jej bezprawności i ma na celu przywrócenie wcześniejszej sytuacji (wyrok z dnia 19 października 2005 r., CDA Datenträger Albrechts/Komisja, T-324/00, EU:T:2005:364, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo).

415 W każdym razie w zakresie, w jakim Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi, że zaskarżona decyzja pociąga za sobą poważne reperkusje gospodarcze lub poważne problemy dla niego i innych państw członkowskich, jak zauważyli w szczególności przedstawiciele Stanów Zjednoczonych Ameryki, należy po pierwsze stwierdzić, że art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 2015/1589 nie przewiduje, aby pomoc uznana za niezgodną ze wspólnym rynkiem mogła z tego powodu nie podlegać odzyskaniu. Po drugie, żaden z argumentów przedstawionych przez Wielkie Księstwo Luksemburga nie pozwala stwierdzić istnienia tego rodzaju poważnych reperkusji gospodarczych. Jest bowiem jasne, że odzyskanie spornego środka nie może, jako takie, mieć negatywnych skutków gospodarczych dla Wielkiego Księstwa Luksemburga, ponieważ odzyskane kwoty zasilają jego finanse publiczne. Co więcej, wbrew temu, co zdaje się twierdzić Wielkie Księstwo Luksemburga, odzyskanie od spółki FFT pomocy otrzymanej przez nią na podstawie rozpatrywanej interpretacji indywidualnej nie może skutkować ewentualnym „podważeniem bardzo dużej liczby interpretacji indywidualnych w Wielkim Księstwie Luksemburga i potencjalnie tysięcy w pozostałych państwach członkowskich”. Sam fakt, że Komisja zakwestionowała interpretację indywidualną przyznającą selektywną korzyść przedsiębiorstwu, oznacza jedynie, że wspomniana interpretacja indywidualna, przyjęta z naruszeniem art. 107 TFUE, będzie przedmiotem odzyskania, a nie że przedmiotem odzyskania będą wszystkie interpretacje indywidualne, w tym interpretacje, które nie stanowią pomocy państwa.

416 W związku z tym nie można uznać, że zaskarżona decyzja ma nowe lub poważne konsekwencje dla międzynarodowego systemu podatkowego, ponieważ Komisja zawsze miała kompetencje do badania każdego środka podatkowego pod kątem pomocy państwa w rozumieniu art. 107 TFUE.

417 Wreszcie w zakresie, w jakim Irlandia twierdzi w istocie, że Komisja nie może, jak uczyniła to w zaskarżonej decyzji, sugerować, jeśli nie wskazuje kwoty pomocy, aby państwo członkowskie zwróciło się do niej w celu jej ustalenia, wystarczy stwierdzić, że w niniejszej sprawie Wielkie Księstwo Luksemburga nie twierdzi ani nie wykazuje, iż dokonana przez Komisję w motywie 311 zaskarżonej decyzji ocena metody obliczania podatku należnego od spółki FFT jest na tyle nieprecyzyjna, że bez zwrócenia się do Komisji państwo to nie jest w stanie obliczyć kwoty otrzymanej pomocy, w związku z czym zaskarżona decyzja spowodowała brak pewności prawa. Przeciwnie, Wielkie Księstwo Luksemburga stwierdza, że oszacowało kwotę pomocy podlegającej odzyskaniu na 23,1 mln EUR. Argument ten należy więc oddalić jako bezzasadny.

418 W świetle powyższego pierwszą część grupy zarzutów dotyczących odzyskania pomocy należy oddalić jako bezzasadną.

2. W przedmiocie części drugiej, opartej na naruszeniu rozporządzenia nr 2015/1589 w zakresie, w jakim odzyskanie rozpatrywanej zarzucanej pomocy byłoby sprzeczne z prawem do obrony

419 Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi, że zgodnie z praktyką decyzyjną Komisji, w przypadku gdy nie można określić kwoty pomocy, kwota ta nie podlega odzyskaniu. W braku bowiem możliwości precyzyjnego określenia pomocy lub parametrów pozwalających państwu członkowskiemu na dokonanie we współpracy z Komisją dokładnego określenia wysokości pomocy, jego prawo do obrony zostało naruszone, co stanowiłoby przeszkodę dla odzyskania pomocy.

420 W tym względzie Wielkie Księstwo Luksemburga zauważa, że oczywiście zażądało od beneficjenta domniemanej pomocy wpłaty kwoty na zablokowane konto. Kwota ta została obliczona na podstawie wskazówek Komisji zawartych w motywie 311 zaskarżonej decyzji, wraz z wyjaśnieniem, że obliczenia te są bez uszczerbku dla zakwestionowania metody przyjętej przez Komisję. Wielkie Księstwo Luksemburga uważa jednak, że obliczenie to jest całkowicie sztuczne, ponieważ nie można dokładnie wycenić zarzucanej pomocy, „o ile nie przyjmie się całkowicie arbitralnej wyceny dokonanej przez Komisję w niniejszej sprawie". Według OECD i Komisji bowiem w istocie nie istnieje prawidłowa cena transferowa, lecz szeroki przedział prawidłowych cen. Ponadto Wielkie Księstwo Luksemburga nie dysponuje racjonalną elastycznością pozwalającą odejść od metody zaproponowanej przez Komisję w zaskarżonej decyzji.

421 Komisja kwestionuje te argumenty.

422 W zaskarżonej decyzji Komisja najpierw wskazała w motywie 367, że zgodnie z orzecznictwem prawo Unii nie zobowiązuje do ustalenia dokładnej kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu – wystarczy natomiast, że decyzja Komisji zawiera wskazówki umożliwiające jej adresatowi samodzielne określenie tej kwoty bez nadmiernych trudności. Wyjaśniła następnie, że w motywie 311 zaskarżonej decyzji wskazała metodę, która może wyeliminować selektywną korzyść przyznaną spółce FFT, gdyby Wielkie Księstwo Luksemburga postanowiło pozostać przy MMTN, zauważając przy tym, że państwo to może przed datą wykonania niniejszej decyzji zastosować inną metodę (motywy 367–369 zaskarżonej decyzji).

423 W niniejszym przypadku, po pierwsze, należy stwierdzić, że Wielkie Księstwo Luksemburga nie kwestionuje oceny Komisji, zgodnie z którą z wyroku z dnia 18 października 2007 r., Komisja/Francja (C-441/06, EU:C:2007:616, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo), wynika, że decyzja Komisji nie musi bezwzględnie wskazywać kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu, jeżeli zawiera wskazówki pozwalające państwu członkowskiemu na samodzielne określenie tej kwoty bez nadmiernych trudności.

424 Po drugie, należy zauważyć, że Wielkie Księstwo Luksemburga nie podnosi, iż w niniejszym przypadku zaskarżona decyzja nie zawiera wskazówek pozwalających mu na określenie kwoty podlegającej odzyskaniu. W pierwszej kolejności przyznaje bowiem w związku z tym, że w celu odzyskania tej kwoty od spółki FFT obliczyło i oszacowało tę kwotę na 23,1 mln EUR. W drugiej kolejności, nie stwierdza wcale, że przyjęta przez Komisję metoda obliczania jest nieprecyzyjna, a jedynie podnosi w istocie, że rzeczona metoda nie daje mu „racjonalnej elastyczności pozwalającej odejść od dogmatycznego stanowiska Komisji". W ten sposób Wielkie Księstwo Luksemburga przyznaje, przynajmniej w sposób dorozumiany, że wspomniana metoda jest wystarczająco precyzyjna, aby umożliwić mu obliczenie kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu.

425 W tych okolicznościach nie można zarzucać Komisji, że naruszyła prawo Wielkiego Księstwa Luksemburga do obrony przez to, że nie wskazała w zaskarżonej decyzji kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu.

426 Wydaje się, że żaden z argumentów podniesionych przez Wielkie Księstwo Luksemburga nie jest w stanie podważyć tego wniosku.

427 Przede wszystkim w zakresie, w jakim Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi, że fakt, iż zażądało od spółki FFT wpłaty kwoty 23,1 mln EUR na zablokowane konto, pozostaje bez uszczerbku dla zakwestionowania przez nie przyjętej przez Komisję metody obliczania, argument ten należy oddalić jako bezskuteczny. Wielkie Księstwo Luksemburga nie wykazało bowiem, że zaskarżona decyzja jest niewystarczająco precyzyjna do tego stopnia, iż państwo to nie jest w stanie określić kwoty podlegającej odzyskaniu. Ogranicza się ono bowiem do zakwestionowania metody przyjętej przez Komisję w celu obliczenia kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu, którą uznaje za arbitralną. Tymczasem kwestia tego, czy metoda jest prawidłowa, czy nie, nie ma żadnego związku z naruszeniem prawa do obrony, na którym opiera się druga część piątej grupy zarzutów.

428 Następnie w zakresie, w jakim Wielkie Księstwo Luksemburga podnosi, że określając „szeroki przedział" możliwych kwot zaskarżona decyzja nie przestrzega wymogu polegającego na określeniu kwoty pomocy w sposób stosunkowo dokładny, wystarczy zauważyć po pierwsze, że Komisja ustalając metodę, jaką Wielkie Księstwo Luksemburga zastosowało, spełniła warunek określony w orzecznictwie przytoczonym w pkt 423 powyżej, zgodnie z którym metoda ta powinna umożliwić określenie bez trudu kwoty podlegającej odzyskaniu. Po drugie, proponowany przez Komisję przedział nie dotyczy kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu, lecz kwoty, którą uznaje ona za odpowiednią do podstawy opodatkowania spółki FFT. Takie wskazanie jest wystarczająco precyzyjne, aby umożliwić Wielkiemu Księstwu Luksemburga obliczenie kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu. Ponadto okoliczność, że Komisja stwierdziła, iż inne metody mogłyby prowadzić do innych kwot i że daje możliwość zaproponowania alternatywnej metody obliczenia kwoty podlegającej odzyskaniu, nie podważa faktu, iż zaskarżona decyzja zawiera wystarczająco dokładne wskazówki co do odzyskania pomocy, ani sama w sobie nie uniemożliwia odzyskania pomocy.

429 W tych okolicznościach drugą część piątej grupy zarzutów, dotyczącą odzyskania pomocy, i całą tę grupę zarzutów należy oddalić w całości jako bezzasadną.

430 Z całości powyższych rozważań wynika, że skargi w sprawach T-755/15 i T-759/15 należy oddalić.

IV. W przedmiocie kosztów

A. W sprawie T-755/15

431 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Wielkie Księstwo Luksemburga przegrało sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Komisji – obciążyć je jego własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez tę instytucję.

432 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania państwa członkowskie interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty. Irlandia pokrywa zatem własne koszty.

B. W sprawie T-759/15

433 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ FFT przegrała sprawę, należy obciążyć ją nie tylko własnymi kosztami, ale także kosztami poniesionymi przez Komisję, zgodnie z żądaniem tej instytucji.

434 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania państwa członkowskie interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty. Irlandia pokrywa zatem własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) Sprawy T-755/15 i T-759/15 zostały połączone do celów wydania wyroku.

2) Skargi zostają oddalone.

3) Wielkie Księstwo Luksemburga pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską w sprawie T-755/15.

4) Fiat Chrysler Finance Europe pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską w sprawie T-759/15.

5) Irlandia pokrywa własne koszty.

Van der Woude Tomljenović Bieliūnas

Marcoulli Kornezov

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu z dnia 24 września 2019 r.

Podpisy

Spis treści

I. Okoliczności poprzedzające powstanie sporu 2

A. W przedmiocie interpretacji indywidualnej przyznanej przez luksemburskie organy podatkowe spółce FFT 2

B. W przedmiocie postępowania administracyjnego przed Komisją 2

C. W przedmiocie zaskarżonej decyzji 3

1. Opis kwestionowanego środka 3

2. Opis przepisów luksemburskich w dziedzinie cen transferowych 4

3. Opis wytycznych OECD 4

4. Ocena kwestionowanego środka 5

II. Przebieg postępowania i żądania stron 10

A. W przedmiocie pisemnego etapu postępowania i żądań stron w sprawie T-755/15 10

1. W przedmiocie składu orzekającego i rozpoznania w pierwszej kolejności 10

2. W przedmiocie wniosku o zastosowanie trybu przyspieszonego 11

3. W przedmiocie interwencji 11

4. W przedmiocie wniosków o zachowanie poufności 11

5. W przedmiocie żądań stron 11

B. W przedmiocie pisemnego etapu postępowania i żądań stron w sprawie T-759/15 12

1. W przedmiocie składu orzekającego i rozpoznania w pierwszej kolejności 12

2. W przedmiocie wniosku o zastosowanie trybu przyspieszonego 12

3. W przedmiocie interwencji 12

4. W przedmiocie wniosków o zachowanie poufności 13

5. W przedmiocie żądań stron 13

C. W przedmiocie połączenia spraw do celów ustnego etapu postępowania oraz w przedmiocie ustnego etapu postępowania w sprawach T-755/15 i T-759/15 13

1. W przedmiocie połączenia 13

2. W przedmiocie ustnego etapu postępowania w sprawach T-755/15 i T-759/15 14

III. Co do prawa 14

A. W przedmiocie połączenia spraw do celów niniejszego wyroku 14

B. W przedmiocie podniesionych zarzutów i struktury badania niniejszych skarg 14

C. W przedmiocie pierwszej grupy zarzutów, dotyczących naruszenia art. 4 i 5 TUE przez to, że Komisja dokonała ukrytej harmonizacji podatkowej 16

D. W przedmiocie drugiej grupy zarzutów dotyczących braku korzyści 18

1. Uwagi wstępne 18

2. W przedmiocie głównego uzasadnienia Komisji, zgodnie z którym rozpatrywana interpretacja indywidualna stanowi odstępstwo od ogólnego systemu opodatkowania podatkiem od osób prawnych w Luksemburgu 19

a) W przedmiocie zarzutów opartych na błędnym zastosowaniu zasady ceny rynkowej w dziedzinie kontroli pomocy państwa 19

b) W przedmiocie zarzutu opartego na wykorzystaniu błędnej metody obliczania przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia spółki FFT 29

1) Uwagi wstępne 29

2) W przedmiocie pierwszego błędu, związanego z brakiem uwzględnienia wszystkich kapitałów własnych spółki FFT 31

i) Uwagi w przedmiocie rozpatrywanej interpretacji indywidualnej 32

ii) W przedmiocie możliwości dokonania podziału kapitału w wytycznych OECD i okólniku 33

iii) W przedmiocie właściwego charakteru podziału kapitału własnego 35

3) W przedmiocie drugiego błędu, związanego z uwzględnieniem hipotetycznych ustawowych funduszy własnych 37

4) W przedmiocie błędu czwartego, związanego z nieuwzględnieniem udziałów spółki FFT 39

3. W przedmiocie uzasadnienia sformułowanego przez Komisję tytułem pomocniczym, zgodnie z którym rozpatrywana interpretacja indywidualna stanowi odstępstwo od art. 164 ust. 3 kodeksu podatkowego i okólnika 42

4. W przedmiocie zarzutu dotyczącego braku korzyści na poziomie grupy 44

E. W przedmiocie trzeciej grupy zarzutów, opartych na braku selektywności korzyści przyznanej spółce FFT 47

F. W przedmiocie czwartej grupy zarzutów, opartych na ograniczeniu konkurencji 53

G. W przedmiocie piątej grupy zarzutów, dotyczących odzyskania pomocy 57

1. W przedmiocie części pierwszej, opartej na naruszeniu rozporządzenia nr 2015/1589 przez to, że odzyskanie spornej pomocy jest niezgodne z zasadą pewności prawa 57

2. W przedmiocie części drugiej, opartej na naruszeniu rozporządzenia nr 2015/1589 w zakresie, w jakim odzyskanie rozpatrywanej zarzucanej pomocy byłoby sprzeczne z prawem do obrony 60

IV. W przedmiocie kosztów 61

A. W sprawie T-755/15 61

B. W sprawie T-759/15 61